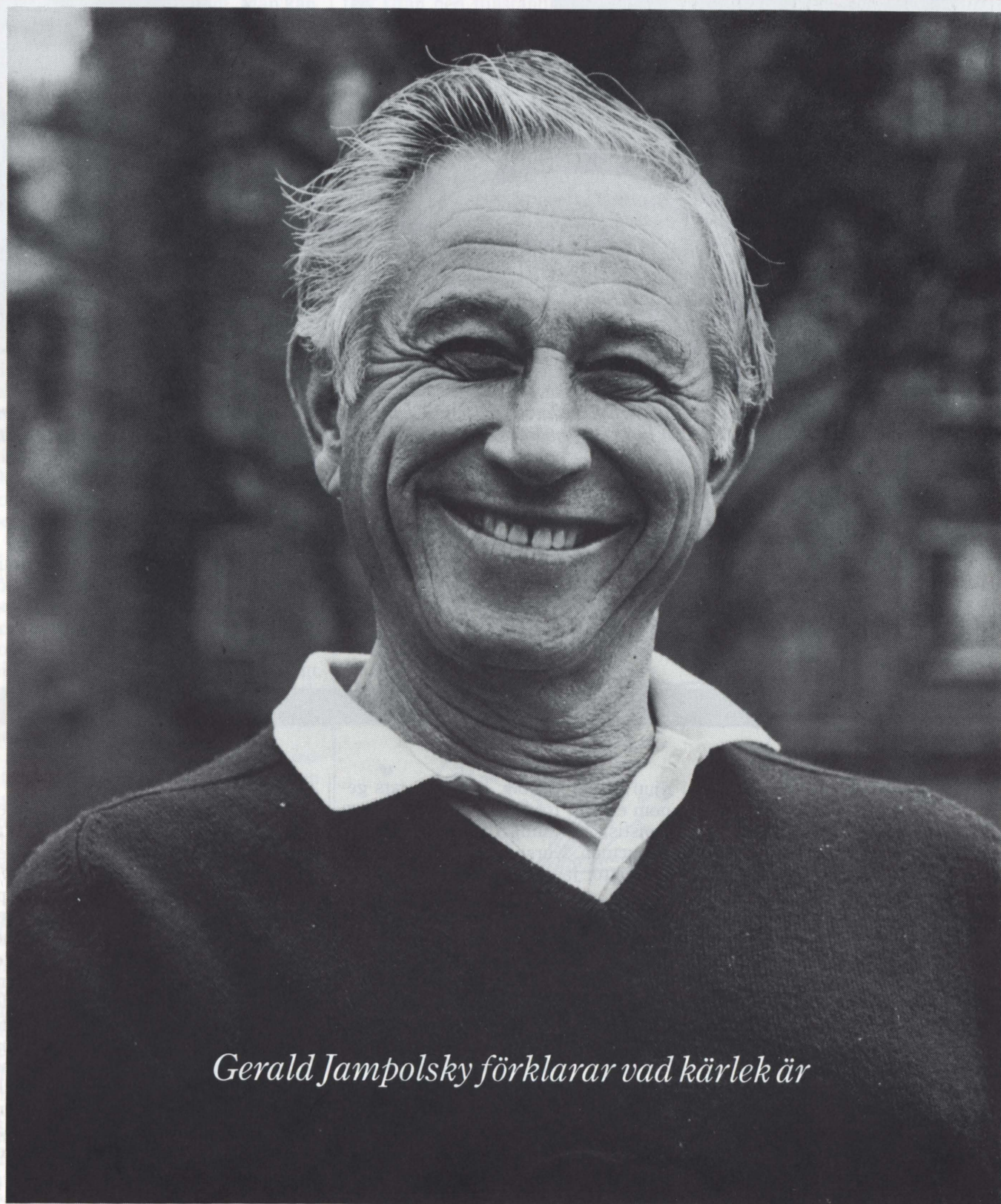

SÖKAREN

NR 9

1985 ÅRGÅNG 22

PRIS 15:00 INKL MOMS

Gerald Jampolsky förklarar vad kärlek är

Gerald Jampolsky — här tillsammans med sin fru och medarbetare Diane Cirincione — har skrivit en bok "till universums barn som genom varandets källa, kärleken, sprider ljus i en förmörkad värld och leder oss till Himmelriket". Foto Jan Seilitz

Förlåt allt och alla och lev kärleksfullt i nuet!

Kärlekens mirakler

Gerald Jampolsky är en amerikansk psykiater i 55-årsåldern. Före sin *omvändelse*, som innebar insikten att "kärlek är att släppa rädslan", var han — utifrån sett — en framgångsrik yrkesman som ägde allt han kunde önska sig, men i sitt inre var han kaotisk, tom och olycklig. Hans äktenskap hade kraschat, och han drack sprit. Tanke-system där ord som *Gud* och *kärlek* används, intresserade honom inte alls. Han var kritisk till andliga vägar, tyckte att sådana följdes enbart av rädda människor.

Men så började han studera några böcker som heter "A Course in Miracles" (En kurs i mirakler)*. Innehållet i dessa böcker, som kan betecknas som

djup andlig visdom, har dikterats genom en inre röst för en ursprungligen ateistisk kvinnlig psykolog, Helen Schucman. Kursen fick stor betydelse för doktor Jampolsky. Han förstod den viktiga sanningen att kärnan i vårt mänskliga väsen är kärlek och ingenting annat. Kursen slog också fast att det bara finns två känslor, nämligen kärlek och rädsla. Den första är vårt naturliga inre tillstånd, den andra skapas av vårt sinne genom felaktiga tankar. Kursen lärde att vi kan ge upp rädslan genom förlåtelse och genom att se alla, inklusive oss själva, som skuldfräa.

När Jampolsky började tillämpa kursens lärdomar, blev han förändrad och fick en inre frid som han tidigare inte kunnat drömma om att den var

möjlig.

Nu är Jerry Jampolsky något av en missionär för kärleken. Sina tankar sprider han inte minst genom boken "Kärlek är att släppa rädslan" (Livskraft 1983). Det är en sympatisk bok på 124 sidor, pedagogiskt upplagd med exempel ur livet. De förträffliga humoristiska teckningarna av Jack Keeler förhöjer värdet. Översättare är Lena Kristina Tuulse på Wäxthuset, Väddö. Hon träffade Jampolsky på flera konferenser, insåg hans stora betydelse som lärare och inspiratör och bestämde sig för att överföra hans bok till svenskt språk. Just att låta kärleken öka i världen är ett viktigt mål för Lena Kristinas arbete, och däri finner hon en frände i Jerry Jampolsky.

Kärlek förvandlar

Jampolsky skriver att många människor idag söker efter ett bättre liv och att detta sökande skapar en ny och anorlunda medvetenhet. Det är som en andlig flod, som håller på att rena jorden. Genom detta nya medvetande uppmanas vi att söka inåt — och inne i vårt eget väsen finner vi en grundläggande harmoni, enhet och kärlek. Det gäller för oss att i vårt liv förverkliga dessa våra inre, sanna egenskaper. Vår uppgift är *självförverkligande i kärlek genom att ge* — och det är det som Jampolskys bok handlar om. Man kan också säga att vår uppgift är att vinna inre harmoni, ty av kärlek följer harmoni.

Kärlek är total frånvaro av rädsla, säger Jampolsky. Och i kärlek ser vi bortom vår gamla bild av verkligheten. Vi upplever klarhet, ser att vi alla är lika, har samma slags jag och att inre harmoni och kärlek är vårt sanna väsen.

Brist på kärlek beror på rädsla i någon form. Rädslan förvirrar vår bild av verkligheten. Kärlek kan göra bilden riktig igen.

Det som hjälper oss att släppa rädslan, är förlåtelse. Genom förlåtelse ser vi andra som skuldfräa och uppnår kärlek och frid. Att förlåta är att bortse från tråkiga saker i det förflutna och börja från noll, utan förutfattade meningar, "stryka över och gå vidare". Och möjligheten att förlåta är helt oberoende av andra, av vad de gör; den beror helt och hållet på oss själva.

När vi känner oss oälskade och deprimerade och tomma inombords, så är lösningen inte att hitta någon som kan ge oss kärlek, skriver Jampolsky. Vad som hjälper är att älska någon annan totalt och utan krav eller förväntningar. Den kärleken ges då samtidigt åt oss själva. Ty med givande av kärlek är det så att ju mer man ger ifrån sig, desto mer får man igen.

Jerry Jampolsky vill också lära oss att leva i nuet. Nuet, menar han, är den enda tid som existerar. Därför bör vi inte binda oss vid det förflutna genom skuldkänslor eller vid framtiden genom oro.

Kärlekens profet

Jampolskys bok är alltså okej. Säkerligen kan den inspirera många till en höjning av livskvaliteten. Det ligger väldigt mycket i det han säger. Fast visst kan man göra kritiska reflexioner under läsningens gång. Jag anser för min del att han förenklar väldigt mycket, generaliserar och överdriver. Han påstår exempelvis att ingen angriper utan att först känna sig hotad och utan att tro sig genom sin attack kunna visa egen styrka på den andres bekostnad.

Men jag undrar om det är alldeles riktigt. Angrepp, aggressiv elakhet och gemenhet kan ha olika orsaker, tror jag. Den som angriper är alltid rädd, anser Jampolsky. Och som en rädd människa, som behöver kärlek, bör han bemötas. Det finns nämligen — som "A Course in Miracles" lär — bara två känslor, kärlek och rädsla. Det är alltid fråga om antingen den ena eller den andra. Men jag tror att människans psyke är mer komplicerat än så och att det egentligen bör beskrivas på ett mer nyanserat sätt. Men det är okej att en profet överdriver. Det gör profeter. Utan den fullständiga övertygelsen att Sanningen har upptäckts och begripits blir ingen människa en profet. Och positiva profeter behövs, inte minst inom livskonstens område.

I alla händelser är kärlek en avgörande kvalitet i relationerna varelser emellan.

Kärlek är att släppa rädslan... Ja, visst, men kan inte ändå ett visst mått av rädsla stå i livets tjänst genom att det skyddar liv och hälsa? Om jag möter en stor buse med kniv, som aggressivt kommer emot mig, är det då inte en god idé att i rädsla ta till benen och inte försöka närma sig bussen med några kärleksfulla ord? Det tror jag. Å andra sidan behöver man inte hata eller förakta bussen — om man klarar sig undan.

Blir man skadad, är kärleken svårare att ta fram. Fast det går, om man är riktigt kärleksmedveten.

Ett center

Doktor Gerald Jampolsky är inte bara en teoretiker som tänker kärlek vid skrivbordet. Han har också grundat *the Center for Attitudinal Healing*, där man arbetar med barn som lider av sjukdomar med dödlig utgång. Man har bland annat startat en brevväns- och telefonkontaktkedja, så att barn i olika delar av världen kan nå varandra och vara till hjälp för varandra. Jampolsky delger också dessa sjuka barn sin uppfattning att allt som händer oss kan förvandlas till positiva erfarenheter, som får oss att växa som människor.

"Kärlek är att släppa rädslan" är en fin liten bok, som jag tycker att Du skall läsa — om Du inte redan gjort det. Den är faktiskt en av de få böcker Du verkligen behöver.

(I höst utkommer ännu en bok av Jampolsky på svenska.)

SM

*) "A Course in Miracles" är utgiven av Foundation for Inner Peace, P.O. Box 635, Tiburon, CA 94920, USA.

Illustration ur "Kärlek är att släppa rädslan".

Intervju med J. Allen Hynek

Hacienda i solen

I tusentals år har zuni-indianerna tagit sig upp för de brända och luriga sluttningarna till Superstition Mountain. Denna årliga pilgrimsfärd, som fastedagar under en brännande sol sätter sin prägel på, når sin kulmen på bergets topp. Där har zuni-folket en extatisk gemenskap med dundergudarna, deras sändebud från stjärnorna.

Omkring 60 kilometer öster om Superstition, utanför Phoenix, är ett annat geografiskt underverk beläget: ett jättelikt klippblock som naturen skulpterat så att det liknar en munk som knäböjer i bön. Mitt emot munken på kullarna vid foten av Quartz Mountain finns de starka, röda stenblock och kaktusar som i många år har lockat de rika till denna öken. Om man följer en slingrande väg upp, upp, upp till hjärtat av Quartz Mountain, då kommer man till Paradise Canyon. Och där, i soldränkta rum fulla av valvbågar och antikviteter, hittar man J. Allen Hynek, nationens främste auktoritet på UFO.

Hynek äger inte denna praktfulla hacienda i solen. Han är endast gäst här, förskansad i ett tillfälligt välstånd genom den älskvärda välviljan hos en anonym välgörare, vilken i likhet med zuni-folket hoppas kunna utvinna litet frälsning ur himlen. Hynek är också som zuni-folket. Han har varit på ett långt livs resa för att komma till detta överdådiga hus där, har han fått veta, hans välgörare vill upprätta ett UFO-forskningscenter utan motstycke i världen. Och om någon förtjänar att leda ett sådant center, så är det den 74-årige Hynek själv.

J. Allen Hynek har inte alltid varit välvilligt inställd till tanken på flygande tefat. På 40- och 50-talet forskade han vid Ohio State University och Harvard University och publicerade resultaten av ytterst noggranna undersökningar av supernovor och elektronisk satellitspårning. Han var biträdande chef för det astrofysiska observatoriet vid Smithso-

nian Institution, som grundade ett dussin större observatorier runt om i världen. 1960-1974 var han ordförande för den astronomiska institutionen vid Northwestern University. Vid sidan om var denne hårdnackade skeptiker anlitad av amerikanska flygvapnet för att avfärda UFO-rapporter åt det nu ökända undersökningsprojekt som är känt som Blå Bok.

Men någonstans under vägen ändrades Hyneks skeptiska attityd. Fastän han länge försökt göra mos av den ena UFO-vågen efter den andra, kom han att anse att *några* observationer, framför allt sådana som gjorts av så kvalificerade vittnen som piloter och meteorologer, trotsade alla förklaringar. "Långsamt insåg jag", säger han, "att jag inte var vetenskapligt hederlig. Observationerna krävde ytterligare undersökningar, men vi avfärdade dem, struntade i de informationer vi hade."

Denna insikt förde Hynek in på den väg som han skulle följa under resten av livet. Han började göra kopior av alla Blå Boks dokument och samlade upplysningar som gjorde det möjligt för honom att studera UFO:n så som dessa aldrig hade studerats förut. Han klassificerade de olika typerna av rapporter, och han reste runt i landet och gjorde undersökningar av de intressantaste fallen. Medan mindre upproriska kolleger hävdade att UFO var meteoror, klotblixar eller molnformationer, började Hynek göra gällande att det inte fanns något inom den etablerade vetenskapen som kunde förklara alla UFO-fall.

Hans besatthet av UFO-frågan ledde 1972 till att han grundade Center for UFO Studies i Evanston, Illinois. Från detta lilla forskningscenter, som drivs genom donationer från vänner, kommer de mest respektabla artiklarna inom ett område som är överfullt av missledda entusiaster, psykopater och bluffmakare. Hynek definierade begreppet UFO och beskrev UFO-vittnen. Han utvecklade också olika scenarier för att

förklara UFO och utmana de fysiska lagarna, så som vi känner dem idag.

Det är inte överraskande att Hyneks verksamhet har fört honom ut i rampljuset. Han bidrog med titeln till Steven Spielbergs film *Närkontakt av tredje graden* och gjorde också själv ett framträdande i filmen, som ett litet porträtt av honom själv. En av de större öltillverkarna i Amerika har till och med gjort en commercial för Hynek, men han vet inte om han gillar manuskriptet. "Inte tillräckligt nyktert", säger han, "och alltför lättroget, alltför mycket åt ET-hållet". (ET = utomjordisk).

Det är kanske denna populära framtoning som irriterar Hyneks kritiker mest. Den kände UFO-skeptikern Philip J. Klass, författare till *UFOS: The Public Deceived*, menar att all publiciteten hjälper Hynek att missleda allmänheten. Hynek, säger han, drar nytta av radio, TV och de föreläsningar han håller. Dessutom menar Klass i sin bok att Hynek är ett typexempel på en misslyckad och åldrande vetenskapsman som tillgripit UFO i ett sista, desperat försök att vinna litet ära och berömmelse. Rymdexperter och UFO-skeptikern James E. Oberg har andra problem med Hynek. "Vi kan förklara alla typer av UFO-observationer *utan* att tillgripa extraordinära förklaringar", säger han. "Dessutom är det dåraktigt att tro att man måste vara tokig, drucken eller okunnig för att göra sig skyldig till en missuppfattning. En fullt nykter och sansad pilot eller meteorolog kan bedras av sina sinnen lika lätt, i vissa fall till och med lättare, än genomsnittspersonen. För att se UFO behöver man inte vara tokig, bara mänsklig."

Men Hynek står fast. Han säger att han kan vara nära lösningen av ett av mänsklighetens största mysterier. Och, tillägger han, det finns ingen önskan om berömmelse bakom de uttalanden han gör. "Jag skulle kunna bli en UFO-guru, om jag ville", menar han. "Jag skulle kunna ha tusentals lärjungar och fara omkring i limousiner. Och

som de flesta kultledare kunde jag vara rik. Men sådant bryr jag mig inte om."

Vad Hynek däremot bryr sig om i dessa dagar är att dela sin tid mellan det etablerade centret i Evanston och det nya forskningsstället i Phoenix, Arizona. Han flyger mellan de två städerna på pensionärsbiljett, utrustar lokalerna i Phoenix så att där skall kunna bedrivas god forskning, medan centret i Evanston fortsätter att publicera tidskrifter och rapporter.

Omnis redaktör Pamela Weintraub har intervjuat Hynek i hans högkvarter på Quartz Mountain, mitt emot den väldiga klippskulpturen av den bedjande munken. Weintraub imponerades särskilt av ett badrumsfönster, långt som hela väggen, genom vilket man kunde se en liten fontän av sten mot bakgrund av en klippvägg. När Hynek fick en fråga om denna häpnadsväckande design, svarade han, angelägen om att inte förknippas med denna atmosfär av rikedom: "Vi skall hyra lokaler inne i Phoenix. Vi vill ha en inramning som är mer jämlik och passar bättre till ett laboratorium."

Astronomen blev UFO-konsult

Omnis: Många anser att ni är världens främste ufolog. Ändå började ni som hårdnackad skeptiker. Vill ni berätta om den tiden?

Hynek: Den 5 maj 1910, när jag var fem dagar gammal, lyftes jag upp på taket för att se Halleys komet. Flera år senare, sedan jag tagit min fil. doktorsgrad i astronomi vid Chicagouniversitetet, uthärdade jag den stora depressionen medan jag var vid universitetets observatorium i Lake Geneva, Wisconsin. Jag levde som en kung på de 68 dollar och 50 cent i månaden jagerhöll som docentstipendiat, och jag sov och kokade min mat under observatoriekupolen. Det var som att leva i kloster. Jag förjupade mig så till den grad i astronomi att resten av världen inte existerade. Jag visste inte ens att Hitler brände böcker. Jag levde i mycket stor avskildhet.

Sedan kom kriget, och jag gifte mig. Jag firade min smekmånad och reste genom Washington D. C., där jag erbjöd mina tjänster åt det som var den dåtida motsvarigheten till amerikanska vetenskapsstiftelsen. De fick veta att jag var radioamatör, så de placerade mig i ett pågående arbete med att utveckla en spränganordning som användes mot kamikazeflygplanen och V 1-bomberna och till sist för att detonera atombomben över Hiroshima. Det är det enda i livet som jag senare ångrat.

Därefter flyttade jag till Ohio State, där

jag blev chef för skolans McMillin-observatorium. En minnesvärd dag 1948 anlände i full mundering tre flygvapenofficerare från den närbelägna Wright Field-flygbasen. Vi pratade om vädret en stund, och tills slut frågade en av dem: "Vad tror ni om flygande tefat?". "Det är en jädra massa strunt", svarade jag, "dille, efterkrigsnerv, dumheter!" Tydligt sa jag det rätta, för flygvapnet frågade om jag ville bli konsult åt deras projekt Sign, som var ett försök att ta itu med alla de UFO-rapporter som strömmade in. Javisst, sa jag, varför inte? Här hade jag chansen att få äta färsk hummer, direkt från Boston, på officersklubben, och jag behövde inte kompromissa med mitt arbete som astronom.

En eller två gånger i månaden skulle jag besöka Wright Field där de skulle ge mig en trave UFO-rapporter. Jag skulle gå igenom dem och säga: "Ja, detta är tydligen en meteor" eller "detta är ingen meteor, men jag skulle kunna slå vad om att det är en ballong." Jag var en fullkomlig skeptiker, och jag är rädd att jag bidrog till uppfattningen att UFO *måste vara* nonsens och därför är nonsens. Jag gjorde alltid mitt bästa för flygvapnet, kraftade kastanjerna ur elden med mina förklaringar.

UFO-rapporter irriterade flygvapnet

Omnis: Jag slår vad om att flygvapnet uppskattade detta.

Hynek: Visst! För dem var hela idén om flygande tefat motbjudande. Till en början försökte de ignorera rapporterna, men när allt kom omkring var det deras skyldighet att skydda oss från vad som helst som flyger, så de var tvungna att tänka på förhållandet till allmänheten och reagera. De ägnade mycket tid åt att besvara brev från småpojkar och äldre små damer i tenniskor.

Omnis: Fanns det ingenting som verkligen krävde undersökning?

Hynek: Jodå, men det *irriterade* dem. Vad som besvarade flygvapnet mest var de rapporter som kom från deras egna piloter, män som de hade utbildat till goda observatörer. Rapporterna från militär personal förmådde general Nathan Twining att skriva en artikel med rekommendation till regeringen att ta UFO-observationer på allvar. Men general Hoyt S. Vandenberg hindrade att artikeln publicerades. Vandenberg var en Missouri-man med inställningen "visa mig det, så skall jag tro på det!"

I min egen rapport i juni 1949 drog jag slutsatsen att åttio procent av UFO-obs-

Frågan är: Kan UFO-fenomenet förklaras med vår nuvarande vetenskapliga kunskap? Astronomen och UFO-experten Hynek svarar ett ljudligt "nej".

vationerna hade astronomiska eller andra naturliga förklaringar och att tjugo procent inte kunde förklaras. Men jag skrev att om vi gjorde vidare undersökningar, så skulle vi troligen kunna förklara samtliga fall.

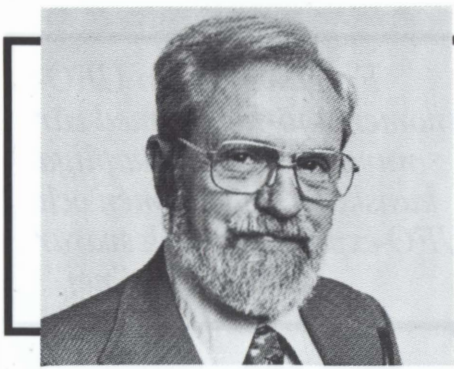
Jag arbetade fortfarande vid universitetet med undervisning och observationer av himlen genom ett 69-tumteleskop, och UFO tycktes inte få särskilt mycket publicitet under en tid. Men så i juli 1952 rapporterade civilpersoner på marken och piloter som flög in till Washington-flygplatsen ljus som gjorde krumsprång över Vita huset. Dessa observationer orsakade en hel del uppståndelse och tog en massa utrymme i tidningarna från demokraternas konvent, som just pågick. Och de riktade återigen strålkastarljuset på flygvapnet, som, under press, satte igång projektet Blå Bok. Det var nu de plockade fram sin store avslöjare — d v s mig — ur malpåsen. Men när jag återkom, insåg jag att projektet Blå Bok inte var mycket mer än en PR-grej. De hade fått budskapet från Pentagon: "Hetsa inte upp allmänheten; framhåll det som går att förklara och gör kål på de fall som ni inte kan förklara."

Omnis: Varför ville de ha det så?

Hynek: Kanske var de verkligen rädda för att allmänheten skulle råka i panik. Flygvapnet är ju ansvarigt för allt som rör sig i luften, och det skulle vara mycket dålig PR om de måste säga: "Ja, UFO:n är verkliga, men vi kan inget göra." Gång på gång såg jag dessa officiella infopapper, där de alltid räknade upp hur många fall som blivit lösta och inga andra. De lade fram alla sorters vansinniga förklaringar. Ibland gav Pentagon en förklaring och Wright Field en annan, i tydlig strid mot varandra. Ibland sa de att det var Venus, när Venus i verkligheten vid observationstillfället hade befunnit sig under horisonten. Under hela min tid vid projektet Blå Bok hade jag inte ett enda verkligt allvarligt samtal om UFO.

Omnis: Vilka ledde Blå Bok?

Hynek: Alltid folk från flygvapnet, och Blå Bok hade inte förrän alldeles på slutet en chef med högre rang än kapten eller major. Den förste chefen för Blå Bok var den numera bortgångne kapten Ed Ruppelt, vars främsta uppgift var att informera de militära cheferna om vad UFO var för något — inte att slå fast att det fanns ett mysterium. Han efterträdde snart av kapten Charles Hardin, en mäkklare som kommit på fel plats i livet och ägnade det mesta av sin tid på kontoret åt att läsa börsnoteringarna. Hardin var lustig eftersom han avskydde att flyga — varje gång han reste ut för att undersöka ett fall, tog han tåget. Efter Hardin kom kapten George T. Gregory, vilken påminde om en fjäskare som ger sina överordnade de svar de tycks vilja ha. Folk tror

"Vi har inga UFO:n, bara UFO-rapporter."

att Blå Bok var ett stort militärkontor med datorer och arkivskåp och jetplan som stod i beredskap att ge sig av och undersöka ett fall. Så var det knappast!

Hynek svänger från skepsis

Omni: Hur kunde en vederhäftig vetenskapsman och hårdnackad skeptiker som ni stanna kvar i denna lilla cirkus?

Hynek: Jag vet inte om ni känner till historien om astronomen Johannes Kepler och Tycho Brahe. Brahe var en fantastisk observatör. Han samlade in alla sorters fakta, men han hade ingen aning om vad han skulle göra med dem. Kepler hade så dålig syn att han inte kunde göra en observation på en bakgata en gång, men han var också matematiker. Han tog Brahes fakta och gav oss Keplers lagar, vilka är grunden för den newtonska mekaniken. Jag spelade i huvudsak Keplers roll gentemot flygvapnets Tycho Brahe: Flygvapnet skaffade informationer, och dem ville jag ha. Så om det nu var god vetenskap eller inte, så spelade jag med. Jag använde deras fotokopieringsapparat till att göra ett kopiöst antal kopior av allting. Hemma byggde jag nästan upp en replik av flygvapnets Blå Boks-arkiv, eftersom jag börjat förstå att det här kunde vara något mycket mer betydelsefullt än någon ville medge.

Omni: Vad fick er att dra den slutsatsen efter mer än ett decennium av skepsis?

Hynek: Kvaliteten på vittnena! När det kommer rapporter från professorer vid MIT, ingenjörer vid ballongprojekt, militära och civila piloter och trafikledare, då måste man till slut sätta sig ned och ställa sig frågan: Hur länge skall jag hålla på och kalla dessa människor tokiga? Jag insåg att om man tog rapporterna på allvar, så framträdde bestämda mönster. Jag erinrar mig ett fall som inträffade 1957, medan jag undervisade vid Harvard. Under fyra timmars tid fick polisstationen i Levelland, Texas, ett stort antal telefonsamtal från skräckslagna bilister som oberoende av varandra berättade att ett UFO dök upp från ingenstans och orsakade att bilarnas strålkastare slocknade och motorerna stannade. UFO:t stannade kvar i 3-4 minuter. När det sedan lyfte, fungerade bilarna igen, uppges det. Detta fenomen att bilar stannar har dokumenterats i en monografi med titeln *UFO Reports Involving Vehicle Interference*, en studie av 441 fall, skriven av Mark Rodeghier från Center for UFO Studies i Evanston.

En annan märklig rapport kom från Socorro, New Mexico, 1964. En polisman Lonnie Zamora, som jagade en fartsyndare

på väg ut från staden i fullt dagsljus, berättar att han såg något egendomligt sänka sig ned över slätten. Han gick ut över ett malörtsfält och fick till slut syn på något som såg ut som en upp-och-nedvänd bil och några varelser. Sedan såg han farkosten långsamt stiga uppåt med ett slags vislande ljud, men utan att någon utblåsning skedde. Den rörde sig horisontellt med ökande hastighet och försvann bortöver vad som kallades Six Mile Canyon. När han återvände för att göra en undersökning, fann Zamora några brända buskar och, vad som var viktigare, tre avlånga landningsmärken i jorden, vilka visade var det okända föremålet hade landat.

Jag undersökte själv fallet mycket noga. Jag försökte förgäves bränna buskarna med tändstickor. Inte heller kunde jag åstadkomma någonting som påminde om de avlånga märkena i jorden, inte ens med en skovel. Jag intervjuade också Lonnies gamle skollärare, bagagemannen på järnvägsstationen och andra — alla sa att han var en oförvitlig man. Han var en mycket rejäl, men fantasilös polis.

Lonnie Zamora

Omni: Hur reagerade flygvapnet på detta?

Hynek: Det var det enda fall som de fortsatte att arbeta med, på grund av de fysiska bevisen — de avlånga märkena, som liknade spår efter stora fröskidor, de brända buskarna. De trodde att det var något slags hemlig uppfinning. Överste Hector Quintinella, den siste chefen för Blå Bok och den som hade ansvaret vid den här tiden, trodde att det rörde sig om en ny amerikansk män-

landare, och han slog volter för att få bevis för detta. Men officerarna med högre rang förklarade för honom att de ingenting visste, och det bekymrade honom verkligen. Han tror ännu i denna dag att det var en amerikansk hemlig farkost. Jag sa till Quintinella att jag omöjligen kunde förklara fallet. Det rörde sig absolut inte om något astronomiskt föremål; och det var säkert inte fråga om någon vanföreställning. Något materiellt hade varit där. Men jag var fortfarande inte övertygad om UFO som ett fenomen.

Omni: Undrade ni över om det kunde röra sig om bedrägeri?

Hynek: Den saken hävdades av UFO-avslöjaren Philip J. Klass, som sa att historien hade kokats ihop av handelskammaren för att locka turister till platsen. Han antydde bland annat att vägar hade förbättrats. Tolv år efter händelsen, 1976, återvände jag till Socorro och sökte upp Lonnie Zamora. Han hade tvingats sluta vid polisen. Jämt när han stoppade unga grabbar för fortkörning, sa de: "Varför ger du dig inte iväg och letar efter små gröna män?" Jag fick tag på honom på hans besinstation, och han gick med på att visa mig var det hade hänt. Hyrbilen klarade inte av det — förbättrade vägar, i helvete! — så han körde oss till platsen i sin pickup-truck. Vi gick fram och tillbaka, och till slut fann vi platsen. Det är så torrt där att de fröskidliknande märkena ännu fanns kvar, överväxta med buskar. Det fanns inga skyltar som talade om att *det var här det hände*, inga kiosker eller T-shirts. Nej, jag tror inte fallet var en bluff, men inte heller ansåg jag att UFOs skulle kunna vara något alldeles oförklarligt, inte förrän 1966, sedan jag varit inblandad i det illa beryktade sumpgasfallet.

Omni: Vad hände då?

Hynek: En bonde vid namn Frank Manor och hans son berättade att en farkost hade landat på deras gård i Dexter, Michigan. De påstod bestämt att de hade skjutit mot farkosten och att kulan hade rikoschetterat med en smäll. Jag kom till platsen och fann att det var rena cirkusen där med reportrar som från alla håll ropade: "Vad tror du det är för något?" Några flickor vid det närbelägna Hillsdale College hade också observerat något föregående kväll, så tillsammans med husmodern begav jag mig till flickornas studenthem och fick dem att göra teckningar av det de hade sett. När jag stod vid fönstret där de hade gjort sin observation, insåg jag att det vette mot ett sumpområde med träd, där lysande sumpgas skulle kunna uppstå.

Följande dag hade flygvapnet presskonferens om Manors observation. Stående framför en rad mikrofoner och TV-kamera sa jag att fastän jag inte kunde bevisa

det, så pekade omständigheterna på att åtminstone vad som observerats i Hillsdale kunde förklaras som sumpgas. Jag hade inte ens nämnt Manors observation, när reportrar rusade till telefonerna som galningar. "Svaret är sumpgas!" Och jag kunde inte ropa: "Hallå där, kom tillbaka, det där är inte hela historien!" Jäklar! Om kungen av Arabien hade rapporterat ett UFO nästa dag i Saharaöknen, så skulle det ha kallats sumpgas!

Nu hade jag kommit till en punkt där jag måste ställa mig själv frågan när jag ärligt skulle säga att jag som vetenskapsman inte visste vad som hade iakttagits och att det borde undersökas ytterligare. Sumpgas-händelsen väckte sådan uppmärksamhet att Gerald Ford, som var kongressman på den tiden, kallade till en hearing i ämnet UFO, vid vilken jag rekommenderade regeringen att bilda en UFO-kommision vid flera universitet. Det var början till den kontroversiella Condonkommittén, som leddes av den numer bortgångne professor Edward U. Condon vid Coloradouniversitetet.

Condonkommittén

Omni: Hur reagerade nu flygvapnet?

Hynek: Åh, de blev förtjusta! De ville väldigt gärna lägga ned projektet Blå Bok, och de menade att om Condon kom fram till att UFO var nonsens, så skulle de ha chansen att göra detta.

Omni: Många hävdar att Condonundersökningen inte var något annat än en bortförklaring, att Condon hade sin uppfattning klar innan han började sin undersökning. Vad anser ni?

Hynek: Det är ingen tvekan om att så var fallet. Jag var på middag hos Condon i hans hem i Boulder två veckor innan kommittén började sitt arbete. Han var helt klart negativ. Men om han var negativ, så skulle ni ha hört fru Condon. Hon var synnerligen frän i sitt omdöme! Och det är verkligen synd att Condon, som var en så förbaskat bra vetenskapsman, inte skall bli ihågkommen för sin utmärkta radarforskning, utan för de flygande tefaten och situationen på det området.

Hur som helst, han var klart och tydligt fördomsfull. Han bad mig komma och informera honom, och jag blev häpen när jag såg att chefen för hans kommitté, Bob Low, den kille som gjorde jobbet, stod vid svarta tavlan och skrev ned kapitelrubriker och slutsatser. Man kan inte skriva kapitelrubriker och slutsatser förrän ett projekt kommit riktigt igång. Ni har hört talas om det ryktbara PMet med orden "tricket skulle vara", eller hur? I ett brev till Colora-

douniversitetets styrelse, där Low bad dem att acceptera kontraktet med flygvapnet, skrev han något med innebörden att "tricket skulle var att ge *intryck* av att vi gör ett vetenskapligt arbete".

Omni: Avsåg Condonkommissionen att granska alla fallen hos Blå Bok?

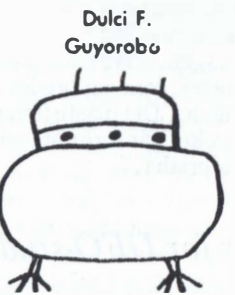
Hynek: Oh, nej då! Blå Bok lämnade över allt sitt material, men det mesta packades överhuvud taget aldrig upp. Condon beslöt slutligen att man skulle undersöka 75 fall, men det urval som gjordes var dåligt. Om man bett mig om råd, skulle jag ha sagt: "Det är ingen mening med att undersöka det här fallet, eftersom det tydligen rör sig om en meteor." Eller: "Det här uppträder som en ballong. Varför undersöker ni inte de fall som vi fann verkligt förbryllande?" Nå, Condon gjorde inte alltid det, men till och med bland de 75 fallen som de valde, var det omkring 25 som de inte kunde förklara. Detta nämns i Condonrapporten, men inte i den mycket publicerade sammanfattningen, där Condon avfärdar UFO som nonsens.

Omni: Om en tredjedel av observationerna var förbryllande, varför avfärdades då hela fenomenet?

Hynek: Det verkade på mig nästan som om professor Condon inte hade läst sin egen rapport. Den skrevs ju faktiskt, när allt kommer omkring, av underhuggare. I själva rapporten fanns verkliga mysterier. För att illustrera min uppfattning kan jag nämna att sedan rapporten publicerats fick jag besök av en fransk rymdforskare, som arbetade för NASA. "Förresten, hur blev du intresserad av UFO?" frågade jag honom. "Jo, jag läste Condonrapporten", svarade han. Han märkte min förvåning och tillade: "Om man verkligen läser rapporten från pärm till pärm, då inser man att det finns ett problem där." Men ändå, när Condonrapporten kom ut 1969, innebar det en dödsdöms. Den store Condon och hans kommitté hade talat, pojkarna i hans klubb — dvs amerikanska vetenskapsakademien — instämde med Condon, och Blå Bok stängdes.

Omni: Men saken var ju inte utagerad för er del. Vad hände sedan?

Hynek: Inte mycket förrän 1973, när jag beslöt mig för att undersöka en fantastisk observation på en missionsstation i Boanai, i en avlägset belägen del av Papua, Nya Guinea. Rapporten om iakttagelsen, som kom i slutet av 60-talet från några infödda och en vit anglikansk präst, fader Gill, hade avfärdats av Blå Bok. Jag beslöt att göra en egen undersökning. För att komma dit fick jag ta ett missionsplan från Port Moresby i en del av Papua till en plats som kallades Raba-raba, vilket betyder *långt, långt borta*. Därifrån fick jag ta ett annat plan och sedan

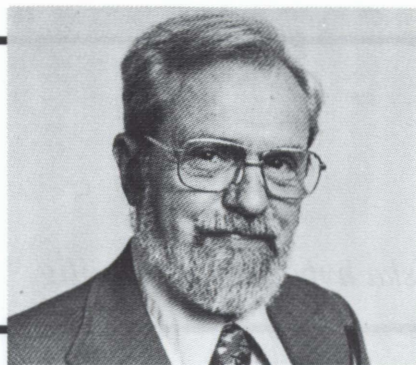

Teckningar av vittnen till UFO-observation i Boanai, Nya Guinea.

en liten utombordsmotorbåt, och till sist plockades jag upp av de infödda som bar mig i land.

Enligt fader Gill hade en sköterska, som hette Annie Laurie Borewa, kommit springande in i hans arbetsrum och berättat att det var full uppmärksamhet utanför. Gill, som inte lätt låter hetsa upp sig, strosade iväg ut och fick se ett skivformat föremål med ett däck runt omkring, vilket svävade i luften. En vänlig själ som han är, vinkade fader Gill åt skivan, och till hans stora häpnad vinkade några varelser tillbaka. Sedan vinkade han med båda händerna, och de vinkade tillbaka, med båda händerna. De infödda blev så upphetsade att de sprang omkring och skrek och viftade med armarna, och sedan, eftersom detta var ett religiöst ställe, gick de in för att hålla kvälls-andakt!

Jag tog fader Gill avsides 1973 och frågade honom: "Hur kunde ni avbryta observationen och gå in till bön?" "Den frågan har jag ställt mig själv", svarade Gill. "Men ni förstår, jag trodde bara att det var någon konstig farkost, som ni amerikaner konstruerat." Jag sa till Gill att det inte tycktes likna någon teknologi som jag någonsin

”UFO-rapporterna berättar inte om små gröna män.”

hört talas om.

Omni: Hur förklarade Blå Bok detta?

Hynek: Skivan omgavs av ett ljussken, och en blå stråle gick rakt uppåt. När skivan gav sig iväg, gick den genom några moln, som lystes upp. Så Blå Bok kallade det ”upplysta moln”. Men, hur blev molnen upplysta för det första?

Sedan jag undersökt detta fall — som var ett av en hel serie observationer i området — stannade jag på ett hotell i Samoa och råkade få en glimt av ett telex i lobbyn. Jag smög mig iväg till det och läste om en UFO-observation i Athens, Georgia. Jag återvände hem till en av de största UFO-vågorna på ett årtionde. Det gjordes över fem hundra iakttagelser i Alabama, Georgia, Ohio, Pennsylvania och stora delar av östra Förenta staterna. Jag kommer fortfarande ihåg den dagen — jag hade gått igenom ett otal rapporter, som jag breddade ut över golvet, när jag sa: ”Det måste finnas ett center. Alltför mycket går förlorat, och ingen bryr sig om materialet.”

Center for UFO-studies

Omni: Det var efter grundandet av ert Center for UFO Studies som ni verkligen började betrakta UFO som ett fenomen. Vilka kunskaper började ert arbete ge er?

Hynek: Jag insåg att det inte är UFO:n, utan endast UFO-rapporter vi har. Jag definierade då UFO-fenomenet som den oavbrutna strömmen av egendomliga iakttagelser och rapporter från hela världen. Innehållet i dessa rapporter, det mönster som där finns, utgör UFO-fenomenet. Fenomenet avslöjar ingenting alls om sitt ursprung, ingenting om små gröna män. Frågan om man tror eller inte tror på UFO är irrelevant. Om man definierar UFO som UFO-rapporter och det likartade innehållet i dessa, så existerar fenomenet.

På det enklaste planet har jag indelat fenomenet i sex kategorier. De flesta rapporterna gäller ljus som beter sig underligt på natthimlen, så jag har helt enkelt kallat dessa nattliga ljus. Eftersom de flesta observationerna i dagsljus handlar om ovala former som ofta rapporteras ha ett metalliskt utseende, har jag kallat dessa dagsljusskivor. UFO:n som observeras på radar kräver en egen kategori. Sedan har vi närkontakterna. I närkontakter av första graden har vittnet, eller vittnena, befunnit sig på högst omkring 100 meters avstånd från UFO:t, men varken vittnen eller naturen har fysiskt påverkats. I närkontakter av andra graden sker en ömsesidig kontakt mellan UFO:t och omgivningarna, eller vittnena, eller båda delarna. Människor och träd kan få brännskador, hål eller ringar

uppstår i marken. Och så har vi det mest otroliga: närkontakter av tredje graden, där människoliknande varelser, så kallade humanoider, påstås ge sig tillkänna.

Omni: Den tredje kategorin gav Steven Spielberg titeln till hans film *Närkontakt av tredje graden*. Hur kom ni på just den beteckningen, och hur reagerade ni när Spielberg använde den i sin film?

Hynek: Jag ville inte ha ett klassificeringssystem som antydde ett ursprung till UFO:n; så jag kopierade helt enkelt den terminologi som fysiker använder för att beskriva kollisioner — kollisioner av första och andra slaget. (Egentligen talar Hynek om närkontakt av första, andra och tredje slaget. Men vid översättning till svenska brukar ordet *graden* användas — vilket innebär en liten språklig dramatisering. Övers. anm.) Från detta gjorde jag en utvidgning och fick närkontakter av första, andra och tredje graden. Jag kommer fortfarande ihåg när jag promenerade genom Hollywood vid halv elva-tiden på kvällen och fick syn på en jättelik skylt med orden NÄRKONTAKT AV TREDJE GRADEN. Gosse, vad spännande!

Omni: På vilket sätt har ert arbete hjälpt er att förstå UFO-fenomenet?

Hynek: Det har hjälpt mig att ställa en betydelsefull fråga: Utgör UFO-fenomenet empiriskt bevis för något nytt på samma sätt som bakterierna utgjorde empiriska bevis, när Van Leeuwenhoek först upptäckte dem genom sitt mikroskop? Den verkliga frågan är om UFO-fenomenet kan förklaras med nuvarande vetenskaplig kunskap. Jag har kommit att tro att svaret är nej. Ta fallen där bilar stannar i närvaro av ett UFO! Condonkommittén försökte upprepa denna effekt genom att utsätta en bil för ett starkt magnetfält. Detta förändrade bilens magnetiska mönster, men fick den inte att stanna. Dessa fall är alltså något som inte har förklarats av dagens vetenskap. Här är ett annat exempel: UFO:n rapporteras sväva ljudlöst och sedan ge sig iväg med oerhörd hastighet, ibland med blinkande ljus. Ett jetplan kan starta med en oerhörd hastighet, och en helikopter kan sväva stilla i luften. Men jag känner inte till något som kan göra båda sakerna, och dessutom ljudlöst. I båda fallen skulle den hårdnackade kritikern ha ett svar: ”Detta har aldrig hänt.” Om han har rätt, då är UFO-fenomenet inte längre ett fysiskt, utan ett psykiskt problem. Då måste psykologen tala om för oss hur tio personer på olika platser oberoende av varandra kan rapportera identiska detaljer.

Omni: Ja, det är en möjlighet.

Hynek: Naturligtvis kan det vara så att UFO har mer att lära oss om oss själva än om det yttre universum. Vi vet inte svaret, men det finns flera intressanta möjligheter.

Omni: Även att det handlar om besökare från rymden?

Hynek: Det är givetvis en möjlighet, men den är svår att acceptera. Det är min största förhoppning att allteftersom forskningen framskrider, så skall jag kunna visa att den utomjordiska hypotesen är omöjlig, att den helt enkelt inte håller för en vetenskapsman. Tänk: Om man låter tjockleken på ett vanligt spelkort representera avståndet från jorden till månen, hur många kort, lagda intill varandra, behövs det för att illustrera avståndet till närmaste stjärna, bortsett från solen? Antalet är häpnadsväckande. Det behövs 30 kilometer kort. Om man placerar två kort i sekunden och arbetar en åttatimmarsdag, tar det åtta och ett halvt år. Det finns helt enkelt ingenting i vår nuvarande teknologi, eller i den teknologi vi kan förutse för framtiden, som skulle kunna göra det möjligt att färdas över sådana avstånd. Och jag har alldeles för stor respekt för Einstein för att tro att vi kan färdas snabbare än ljuset. Det finns också andra saker som gör den utomjordiska hypotesen osannolik. Vi har apparater som är så känsliga att de kan upptäcka en fotboll på tusentals kilometers avstånd, men dessa apparater varseblir inga UFO:n, som kommer hit åt vårt håll eller far härifrån. Ändå förekommer det så många rapporter att om UFO vore verkliga rymdskepp, vore detta liktydigt med att missa en Appollouppskjutning varje halvtimme.

Vi har också det faktum att dessa förmodade främlingar inte beter sig som vi skulle göra, om vi besökte en annan värld. De kallar inte till toppmöte med statsöverhuvuden. De idkar inte byteshandel med oss, och de försöker inte förklara anledningen till sin närvaro. Dessutom tycks de finna sig tillrätta med vår gravitation och atmosfär, vilket är något högst osannolikt.

Omni: Då förespråkar ni en psykologisk uppfattning.

Hynek: Vänta ett tag! Vad menar ni med psykologisk? Jag tycker alltid det är roligt att påpeka att på vilket plan man än uppfattar UFO-fenomenet, så har man ändå ett problem. Om UFO:n är verkliga eller inte, så rör de sig inte slumpmässigt. De verkar vara programmerade, och de tycks visa nyfikenhet och ha bestämda avsikter.

Det finns ett annat karakteristiskt drag hos UFO-fenomenet, vilket undgår de flesta människor. Jag vill gärna kalla det Cheshirekatt-effekten. I *Alice i Underlandet* manifesterade sig Cheshirekatten, den samtalade med Alice, och försvann därefter fullständigt. UFO:n beter sig i hög grad på samma sätt. Det typiska UFO:t ses av flera människor, det verkar vara ett solitt föremål som lämnar märken efter sig, och

”UFO:n verkar vara programmerade, tycks visa nyfikenhet och ha bestämda avsikter.”

det ger sig sedan snabbt iväg. Men det rapporteras sällan att det iakttagits i den ena staden efter den andra. När en 747a lämnar New York med destination San Francisco, kan det förbaskade föremålet spåras var som helst utefter rutten. Icke så med UFO:n. I stort sett uppträder UFO:n spontant inom ett begränsat område, förblir synliga under en kort tid och försvinner sedan spårlöst. Detta besynnerliga beteende påminner oss om dualiteten hos ljuset, vilket uppträder antingen som en våg eller som en partikel, beroende på den förhandvarande situationen. Kanske har UFO:n också två aspekter. De kanske till och med representerar ett gränsområde mellan vår verklighet och en parallell verklighet, dörren till en annan dimension.

Nu är detta bara en idé jag kastar fram, ingenting som jag påstår. Vilka andra teorier som helst är för närvarande lika mycket värda.

Omni: Vilken teori skulle kunna förklara den mest förbryllande sidan av det så kallade fenomenet, nämligen påståendena att människor har blivit bortförda av verkliga varelser eller humanoider?

Hynek: Det är tydligt att fall med bortföranden tilltalar allmänhetens fantasi: Spielberg gjorde inte en film om nattliga ljus eller ens dagsljusskivor. *Närkontakt av tredje graden* blev en succé därför att den införde en annan intelligens, *främlingarna*. Den väckte känslor av fruktan och förundran: ”Min Gud, är de här för att göra amulettarmband av oss? Ser de sig om efter en ny proteinkälla? Vad har de för uppgift här i världen?”

Jag vet förmodligen mer om fall med bortförande än de flesta andra, men den kunskapen ger bara upphov till fler frågor. Ta det klassiska fallet med Betty och Barney Hill! Barney var en svart posttjänsteman, och Betty var en vit socialarbetare. På väg hem från semester i Kanada 1961 säger de sig ha sett vad som skulle kunna betecknas som ett typiskt UFO. Sedan förmåddes Barney på något sätt att svänga in på en biväg. De stötte på något som de trodde var en vägsparre, när, enligt deras utsaga, några varelser närmade sig bilen. En av dem var på väg att sticka in sin hand genom ett bilfönster, och det är allt som Betty och Barney minns. Två timmar senare återfick de medvetandet. De befann sig då fem och en halv mil längre bort på vägen och hade ingen aning om hur de kommit dit, och detta gjorde dem helt klart oroliga.

De började få onda drömmar, och till slut gjorde de ett besök hos dr Benjamin Simon, känd för att behandla bland annat minnesförlust. Han använde hypnotisk regression för att återföra dem till upplevelsen. Han talade aldrig med dem tillsammans och lät

Betty Hills teckning av ”ledaren”.

dem aldrig lyssna till varandras bandupptagningar. Simon fann att de berättade samma historia. Utomjordiska varelser tvingade dem att lämna bilen och gå till far-kosten, där de skildes från varandra och blev föremål för undersökning. Betty sa att de förde in en nål i hennes navel samt tog prov på hud och naglar. Barney uppgav att de tog prov på hans sperma.

Simon bjöd mig över på middag tillsammans med paret Hill, och efteråt försatte han dem i hypnos. Då fick jag tillåtelse att fråga ut dem under en och en halv timme. De satt lika nära mig som ni gör nu, och när Barney upplevde hur han fördes bort, skrek han i verklig, eländig fruktan. Det kom mig att känna kalla kärlar utefter ryggraden. Han borde få en Oscar för den prestationen, om det verkligen var spel från hans sida.

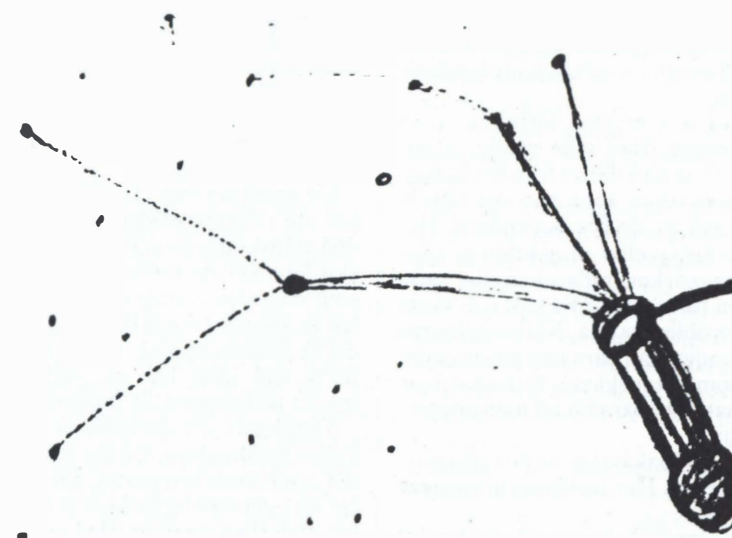
Omni: Fanns det inte också en stjärnkarta

som Betty antas ha sett?

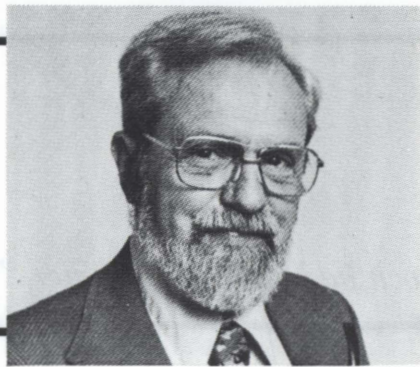
Hynek: Enligt Betty frågade hon ledaren varifrån han kom. Han drog då fram en tredimensionell karta ur väggen. Han förklarade att prickarna var stjärnor och linjerna handels- och upptäcktsvägar i rymden som hans folk brukade följa. Sedan frågade han: ”Vet du var du befinner dig?” Betty kunde inget alls om astronomi, hon kan förmodligen skilja solen från månen, men det är ungefär allt. Ledaren tyckte att han hade att göra med en dummerjöns. Men under hypnos ritade Betty av stjärnkartan. Jag programmerade in Bettys karta i en dator, och resultatet är att när man sitter där och leker med kontrollerna, så kan man få en mycket vacker överensstämmelse med en del av den teleskopiska natthimlen. Carl Sagan menar att detta är en tillfällighet. Man kan sätta prickar hur som helst på en karta, och om man vänder kartan på ett särskilt sätt, så får man en kopia av någon del av himlen. Kartan har en del som talar för och en del som talar emot sig. Men för mig gör det ingen större skillnad. Humanoidernas hemplanet skulle ändå ligga på ett avstånd av ungefär 25 mil spelkort från oss. Problemet återstår: Hur tog de sig hit? Jag tror inte de gjorde det, i varje fall inte med fysiska hjälpmedel.

Omni: Avfärdar ni paret Hill?

Hynek: Absolut inte. Efter att ha haft ingående samtal med inte bara Betty och Barney, utan också med andra som säger sig ha blivit bortförda, är det en sak som är klar. De tror fullt och fast att detta har hänt, och de vidhåller att det var verkligt. Men vad för slags verklighet är detta? Är det en psy-

Stjärnkartan som Betty Hill ritade under hypnos.

”Antag att UFOna försöker rädda oss på samma sätt som vi försöker rädda utrotningshotade valar.”

kologisk verklighet, en fysisk verklighet eller helt och hållet något annat? Just nu har vi inte tillräckliga bevis, och vilket svar jag än skulle kunna ge, så vore det inte giltigt. Omni: Professor Michael Persinger vid Laurentian University i Ontario gör gällande att UFO-observationer är synen som framkallas av elektromagnetiska fält från jordskorpan.

Hynek: Persinger är en mycket entusiastisk vetenskapsman med en enorm energi och självsäkerhet. Han kan ha rätt. Men jag blir inte övertygad förrän han kan bevisa att ett elektromagnetiskt fält som *inte* frambringas genom elektroder kan ge upphov till synen.

Omni: En professor vid California State University i Long Beach, Alvin Lawson, menar att människor som berättar att de bortförts till UFO helt enkelt återupplever födelsetraumat. Medicinska instrument och den långa tunneln till livmodern har förvandlats, säger han, till undersökande humanoider och ojordiska mystiska ljusstrålar.

Hynek: Jag tror inte att barn minns något sådant från födelseprocessen. Lawson, som är lärare i engelska, när allt kommer omkring, har på något sätt fastnat i en teori. Jag tror han pratar strunt helt enkelt.

Omni: Kan det vara så att de som berättar om bortförande till UFO ger uttryck för något slags jungianska arketyper, psykologiska symboler som ansätter oss alla?

Hynek: Men varför just under den här tidsperioden? Varför hade vi inte kopiösa mängder av UFO-rapporter under 1800-talet?

Omni: Kanske på grund av att den moderna teknologin ger upphov till denna speciella form av arketyper. Fantasier har ju alltid funnits. Folk har sett älvor, monster, drakar. Kanske arketyperna varierar från en tidsepok till en annan och från ett samhälle till ett annat.

Hynek: Jung dog mycket förbryllad över UFO-fenomenet. Han ville väldigt gärna visa att de var projektioner från det kollektiva undermedvetna, men han var högeligen förbryllad av de fysiska spåren. Hur kunde en arketyper eller projektion ge upphov till brännmärken, radarekon eller verkliga märken på marken? På sätt och vis är detta mitt problem också. Närbakterna av tredje graden kan bara inte sopas under mattan. Inom vetenskapen förkastar man inte informationer bara för att man inte tycker om dem.

Omni: Ändå tillbakavisar ni den utomjordiska hypotesen. Hur förklarar ni vad som pågår?

Hynek: Vad jag tillbakavisar är tanken att humanoider av kött och blod besöker jorden. Jag anser att ur astronomisk synpunkt är sannolikheten att det finns andra intelli-

genser i universum enormt stor. Men vår syn på sådana intelligenser har en benägenhet att bli mycket provinsial. När vi letar efter liv på andra håll i universum, tänker vi oss helt naturligt att det liknar vårt liv. Men jag tror att det är ett misstag. Jag föredrar den åsikt som George Wald vid Harvard-universitetet har, att medvetandet kan vara skilt från det kärn som innehåller det.

Jag håller också med Arthur C. Clarke, som sagt att när vi söker efter liv i andra världar, så bör vi inte endast söka efter sådant liv som vi är bekanta med, utan också efter sådant liv som vi inte är bekanta med och inte kan föreställa oss. Vi är fruktansvärt begränsade och förkopernikanska i vår naivitet, när det gäller våra begrepp om intelligent liv. Vi förstår att det finns andra solsystem, men vi är fortfarande egocentriska, när det gäller vår uppfattning om vad liv är. Kanske är UFOna instrument för att göra oss medvetna om sanningen, göra oss bekanta med nya begrepp om liv och verklighet. UFO kan vara illusioner som skapas av medvetande som existerar skilt från protoplasma.

Några scenarier

Omni: Men *varför?* Och *varför nu?*

Hynek: Allt jag kan göra är att sätta ihop några scenarier. Antag att för en miljon år sedan placerade en intelligens utifrån en sensor i vårt solsystem. Om den har sänt rapporter hem vart tusende år, så skulle, vad jorden och den mänskliga rasen beträffar, de flesta av dessa rapporter ha varit mycket monotona: ”Den mänskliga rasen fortsätter att föröka sig och starta krig, den mänskliga rasen fortsätter att föröka sig och starta krig. . .” Men kanske har den senaste rapporten berättat om saker som håller på att hända: elektriskt ljus, atomenergi, månfärder. Med andra ord har den mänskliga rasen plötsligt blivit intressant för andra intelligenser.

Ett annat scenario är att några intelligenser ute i världsrymden plötsligt insett att den mänskliga rasen är utsatt för fara. Kanske försöker de rädda oss på samma sätt som vi försöker rädda valar, sälarna s v. Det här är gissningar och långt ifrån fakta, men det är en förhoppning. Antag att när någon förbaskad idiot här på jorden försöker trycka på knappen, så fungerar den inte!

Ytterligare ett scenario är det som jag kallar älgliknelsen. En älg vandrar genom det nordvästra territoriet, när han plötsligt ser en egendomlig farkost och några mycket underliga varelser. Han upplever förlorad tid och vaknar till slut upp med vetenskapen att någonting har hänt. Maskinen och varelserna är borta, men älgen går till-

baka till sina älgkompisar, alla tillhörande B.P.O.E. 347 och berättar om sin upplevelse. De säger: ”Vad har du druckit för älgmjölk egentligen?” Nå, fastän älgen inte vet om det, så var den egendomliga farkosten en helikopter, och varelserna var människor. De sköt en kula i skrovet på honom. Från kulan frigjordes en sovande substans, och medan älgen var medvetslös satte de in en sändare i hans kropp. Så när älgen vaknar upp har han ingen som helst aning om att varje gång en viss satellit passerar över honom, så aktiveras sändaren, och borta i Washington D.C. kartläggs noggrant älgens blod, hjärtslag, temperatur och platsen där den befinner sig. — Nu är det en tankeväckande möjlighet, men det går naturligtvis inte att bevisa, att en del av dessa människor som berättar att de förts bort till UFO, i synnerhet de som tycks ha ärr på kroppen, har valts ut som försöksdjur.

Fall med fysiska spår

Omni: Ändå kan närbakter av tredje graden vara rena fantasier.

Hynek: Det kan jag inte bestrida. Därför vill jag inrikta min nya forskning främst på närbakter av andra graden, där det förekommer fysiska spår. Kanske är det så att ett främmande medvetande skapar inte bara illusioner, utan även verkliga farkoster och verkliga varelser. Om de inte vore fysiska skapelser, skulle de inte kunna lämna spår efter sig. Det är på grund av detta som närbakter av andra graden är betydelsefulla. Låt oss anta att en mycket mycket långt hunnen civilisation har, som en del av sin vanliga teknologi, förmågan att projicera tankeformer så att de i likhet med holografiska bilder tillfälligt antar tredimensionell form. Det här är bara spekulationer av vildaste slag, men är det något som UFO-fenomenet gör, så är det att det får oss att utveckla vår fantasi, att göra oss medvetna om att denna trevliga värld som vi lever i bara är den värld som vi ser här omkring oss, inte de fullständiga omgivningarna.

Omni: Finns det några närbakter av andra graden som ni anser speciellt skulle kunna hjälpa oss att påvisa denna större verklighet?

Hynek: Jag skulle vilja gå till botten med Cash-Landrum-fallet. Personerna i historien är Betty Cash, Vicki Landrum och Vickis sonson Colby. De tre var på hemväg från bingospel, när de fick syn på en lysande triangel som spydde ut flammor ovanför dem på himlen. De stannade bilen för att titta på föremålet, och när det gav sig iväg, uppgav de att de såg omkring 23 helikoptrar som eskorterade det. Sedan de kommit

”Antag att en mycket långt hunnen civilisation har förmågan att projicera tankeformer vilka i likhet med holografiska bilder antar tredimensionell form.”

hem, erfor de en rad fysiologiska verkningar: ögonen svullnade, håret föll av, de fick blåsor, de mätte illa och kände sig svaga. Händelsen förändrade fullständigt deras liv.

Omni: Vad tror ni är förklaringen?

Hynek: Det bästa jag kan gissa är att de utsattes för något slag av mikrovågsstrålning. Rymdfärjsingenjören John Scheussler, som håller på att undersöka fallet, börjar luta åt att de tre utsattes för någon amerikansk militär uppfinning som eskorterades av 23 helikoptrar. Han har även hjälpt Betty, Vicki och Colby att sätta igång en process mot myndigheterna. Men det finns en annan sida av allt detta: Varifrån skulle 23 helikoptrar komma? För det första var detta i julveckan, och på flygbaserna säger de att de aldrig skulle ha övningar vid den tiden.

Omni: Ni menar väl inte att det kan ha rört sig om 23 utomjordiska helikoptrar?

Hynek: Nej, det är ju orimligt. Men kanske såg de tre vittnena en holografisk bild av helikoptrarna. Den saken är lättare att acceptera än 23 solida, fysiska helikoptrar från någon okänd flygbas, när nu ingen vid någon bas medger att han sett så många helikoptrar av den här speciella typen. (Se Sökaren nr 5-6, 1985, sid 36!)

Omni: Ändå tror jag vi måste tänka på att en del UFO-iakttagelser faktiskt gäller militära farkoster. James E. Oberg har nyligen förklarat många rapporter med hemliga sovjetiska satellituppskjutningar.

Hynek: Idag kan naturligtvis sådan teknologi förklara många UFO-rapporter. Men mellan 1947 och 1955 kan nästan inga av de manövrer som UFOna uppges ha gjort ha åstadkommit med mänsklig teknologi. Till och med idag kan vi med vår teknologi bara upprepa en del av UFO-fenomenet. Vi har fortfarande ingen farkost som kan sväva stilla och sedan ge sig av med fantastisk hastighet.

CAUS

Omni: Såvitt vi vet, ja. Men myndigheterna har varit inblandade på andra sätt också. En grupp vid namn CAUS (Citizens Against UFO Secrecy, d v s Medborgare mot UFO-sekretess) hävdar att myndigheterna håller på med en massiv mörkläggning, när det gäller UFO. De har nyligen åberopat informationsfrihetslagen för att få ta del av hemligstämplade upplysningar. Har de funnit någonting, och tror ni att myndigheterna följer något?

Hynek: Vad kan man dölja? Man kan dölja okunnighet, förvirring, lömska politiska handlingar. För min del kan jag inte se att det finns bevis för någon djävulsk machia-

vellisk mörkläggning. Men jag kan se att det finns en stark motvilja mot att låta allmänheten ta del av de upplysningar man har. Myndigheterna har faktiskt hemligstämplat många oförklarade UFO-observationer, och CAUS har med hjälp av informationsfrihetslagen lyckats hitta en hel del. Det viktigaste materialet gällde strategiska flygbaser.

CAUS fick veta att det hösten 1975 hade varit en ström av UFO-observationer vid Loring-flygbasen i Maine, Wurtsmith-flygbasen i Michigan, Malmstrom-flygbasen i Montana och Falconbridge-flygbasen i Kanada. I samtliga dessa fall hade UFOna, enligt hemligstämplade dokument, farit genom ett område med kärnvapenlager. En helikopterpilot som sändes att titta på UFOt vid Malmstrom påstod till och med att det hade manipulerat med en dator och ändrat på styrningsanvisningar för interkontinentala ballistiska robotar.

Mycket tyder också enligt CAUS på att det finns ännu fler dokument. När CAUS' advokat Peter Gersten sökte efter dem, fick han veta att han inte kunde få dem, eftersom de hade med nationens säkerhet att göra. Ändå hävdar flygvapnet idag att Blå Bok upphörde eftersom UFO inte berörde landets säkerhet. Hur kan de säga både det ena och det andra? Gersten gick till högsta domstolen, men den avslog ansökan att ta upp fallet. Slutligen lyckades han komma över vissa dokument. Här är ett av dem. (Hynek tar fram några blad ur en mapp.)

Omni: Allting är ju överstruket!

Hynek: Censorerna har strukit över praktiskt taget allting. Är nu detta mörkläggning, eller vad är det?

Omni: Hur reagerar ni på Larry Bryants påståenden att regeringen gömmer kraschade tefat och kroppar av främmande varelser?

Hynek: Bryant är en superentusiast, och han visar inget gott omdöme. Hans bevis är ett brev som sägs vara skrivet av en flygvapenofficer vilken påstår att han hört talas om dessa främmande varleser. Det skulle naturligtvis inte räcka som bevis inför någon domstol.

För att vara ärlig tycker jag inte om att prata om kraschade tefat, eftersom jag är i en sådan ställning att det jag säger kan inverka på den allmänna opinionen. Om jag kallade till presskonferens och berättade att ett tefat hade landat och varelserna låg djupt nedfrusna vid Wright Field, skulle ganska många tro mig. Men det behövde inte vara sant, och det vore förvisso inte vetenskap. Jag är en uttolkare, rådgivare, äldre statsman inom det här området, och jag vill inte äventyra mitt anseende för en historias skull.

Kulterna

Omni: Allt detta aktualiserar en bra fråga: Var drar vi gränsen? När allt kommer omkring består inte UFO-fenomenet bara av rapporter från piloter, vetenskapsmän och meteorologer. Det finns många olika kulturer som dyrkar främmande varleser och gör olika slags fantastiska påståenden om kontakt med utomjordiska varelser.

Hynek: Först och främst, sådana påståenden kan helt enkelt inte testas. Vi skulle tvingas kassera så mycket av vad vi vet om den fysiska världen för att kunna tro på vad dessa människor säger, att bevisbördan givetvis ligger hos dem. När man ber dem om bevis, är deras typiska svar att ”de tillåter inte att jag diskuterar detta med er; ni kan inte förstå det här, det är en privatsak”. Vetenskapen kan inte ha något att skaffa med detta.

Men från en annan synvinkel finns det kanske en orsak. Trots allt är kultisterna en del av fenomenet. Ibland undrar jag om inte bluffmakare och psykopater är manipulerade att grumla bilden för oss och få oss att tvivla på de äkta observationerna så att vi inte skall bli alltför chockade av främmande varelser närvaro. Man kan se på UFO-fenomenet som en betingningsprocess för människoläktet, en kraft som knuffar och skjuter oss fram till en djupare förståelse av universum. Men kanske sådana betingning fungerar bäst om den är knappt märkbar. Jag skulle vilja aktualisera namnet Jane Goodall, primatologen som är känd för sitt arbete med schimpanser. Vad skulle ha hänt om hon rusat in i schimpanssamhället med buller och bång? Hon skulle ha skrämt livet ur schimpanserna. Så vad gjorde hon? Jo, lugnt och stilla sköt hon sin pall litet närmare för varje dag. Hon lät schimpanserna vänja sig vid henne. Och kanske använder UFOna några tokiga kultister som kuliss för att framhäva den bild de önskar av sig själva och vänja oss vid dem.

Det bästa exemplet på detta fenomen är kanske kultledaren George Adamski, en av alla tiders största bedragare. Fastän han inte längre är i livet har han fortfarande flera tusen anhängare runt om i världen. Han hade ett hamburgerstånd vid foten av Mount Palomar, ett litet sextumteleskop, och han kallade sig professor Adamski. Han var inte mer professor än jag är gubben i månen.

Månen var hans grej. Han hade farit till månen och sett dess baksida, yppig vegetation, UFOn och allt. Jag ställde några tekniska frågor till honom om brännvidden på hans teleskop. Kunde jag få se hans kamera? Vad använde han för emulsion? Men allt han ville göra var att visa mig några fotogra-

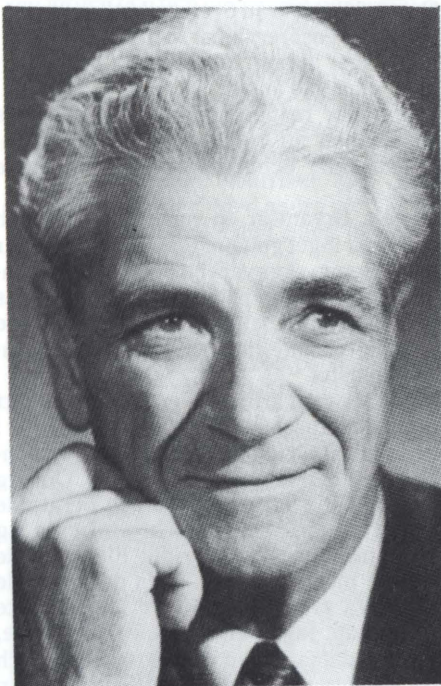
"Adamskis resonemang stred mot all logik."

fier. Hans resonemang stred mot all logik. Hans kunskaper om astronomi och fysik var noll; det finns ju helt enkelt ingen fysisk möjlighet att bara ena sidan av månen har vegetation och atmosfär. Ändå var denne man i audiens hos drottning Wilhelmina av Nederländerna, och stora grupper av människor accepterar hans påståenden. Omni: Kanske påverkades folk av hans intensitet och övertygelse att han hade rätt. Hynek: Han betecknade sig som lärare och filosof, predikade kärlek och godhet. Och kanske är det den sidan av honom som drar till sig de här fanatiska extremisterna. Människorna har alltid blickat upp mot himlen för att få hjälp. Om det blev missväxt, var vi tvungna att blidka gudarna. Idag letar människor efter en mer vetenskaplig fadersgestalt, men de riktar fortfarande sina blickar uppåt. Och när UFO-fenomenet uppträdde, var det som klippt och skuret för den som söker hjälp för energikris, överbefolkning, risken för en kärnvapenkatastrof, miljöförstöring och vad ni vill. Skulle det inte vara fint om andra intelligenser kom hit och hjälpte oss ut ur denna röra? På ett sätt svarar dessa UFO-kulter mot djupt liggande mänskliga behov, och därmed låter de sina medlemmar må bättre.

Nya fall väcker intresse

Omni: Era kritiker skulle kunna använda er teori om okroppsliga främmande medvetanden för att anklaga er för samma sak. Hynek: Låt mig först säga att jag förmodligen skulle ha kunnat begagna mitt inflytande till att bli en UFO-guru med en stor skara lärjungar. Och i likhet med de flesta kultledare kunde jag ha varit rik. Men sådant intresserar mig inte. Men det ni säger är sant. Det är för mig hela tiden en förbaskad balansgång. Man kan undra varför jag ägnar mig åt det här överhuvud taget. Det har svängt upp och ner, och ibland har det känts meningslöst. Men då dyker det plötsligt upp ett fall som väcker mitt intresse på nytt, och då säger jag: "Herregud, hur skall man förklara detta?" Just nu är jag fruktansvärt intresserad av en ström av iakttagelser i Westchester County, New York, där det finns en massa synnerligen trovärdiga vittnen — såsom dataexperter, lärare, ingenjörer och en meteorolog — vilka har sett ett stort, svävande bumerangformat ljusmönster. Detta fall skiljer sig från andra liknande fall, eftersom här finns en riklig mängd av varandra helt oberoende vittnen. Om tre eller fyra vittnen sitter i en bil, kan en psykolog alltid hävda att de påverkade varandra. Men när människor som är obekanta med varandra och befinner sig två-tre kvarter från varandra rapporterar

samma sak med vissa detaljer, då är det något annat. Omni: I en artikel nyligen i tidskriften Discover sägs det att Westchesterbumerangen bestod av små flygplan i formation. Hynek: Några av observationerna rörde sig utan tvekan kring flygplanen. Men de flesta gjorde det inte. Enmotoriga plan kan inte hålla sig ljudlöst stilla i luften eller flyga under en viss hastighet. Det verkar återigen som om UFO-fenomenet vill förvirra begreppen för oss, motbevisa sig självt. Det har tämligen slutgiltigt visats att flygarna gick upp och härmade det riktiga UFO:t upp till fyra timmar efter det att en verklig UFO-iakttagelse hade gjorts. Varför? Ett av de mest insiktsfulla uttalandena i *Närkontakt av tredje graden* gjordes av (den numer bortgångne) Francois Truffaut: "Det är ett *phenomenon psychologique*." Folk förmodades komma till berget. Om och om igen har folk förmåtts att gå till ett fönster eller utomhus. Kanske förmodades Westchesterflygarna att förvirra situationen genom att göra sådana saker att ingen skulle tro på den verkliga iakttagelsen. Omni: Ert personliga mål, förutsätter jag, är inte att sprida förvirring, utan i stället klarhet. Vad har ni för planer för att nå detta mål? Hynek: Det projekt jag håller på med nu är de nya resurserna för UFO-forskning i Phoenix, som till övervägande del bekostas av privata donationer. Vi hoppas kunna bedriva omfattande UFO-forskning. Den främste donatorn är en stor filantrop som vill förbli anonym.

George Adamski.

Centret i Phoenix

Omni: På vilket sätt hoppas ni kunna göra det nya centret annorlunda än de flesta insatser för UFO-forskning som görs på olika håll idag? Hynek: Jag vill inte vara ovänlig, men UFO-rörelsen idag består huvudsakligen av amatörer. De flesta UFO-undersökare är inte vetenskapsmän, och de är tekniskt illa utrustade och saknar ekonomiska medel. Många är också fulla av fördomar om vad UFO bör och inte bör vara. Det nya forskningscentret däremot skall drivas på ett heltigenom yrkesmässigt vetenskapligt sätt. Med tillräckligt ekonomiskt stöd skulle jag vilja dela min forskning mellan två områden: passiv och aktiv. Det passiva arbetet skulle omfatta två datorstudier. Den ena, med namnet UFOCAT — som står för UFO-katalog — innehåller redan omkring 80.000 fall. Den andra, som heter UNICAT — som står för unik katalog — tar upp gemensamma karakteristiska drag i UFO-rapporter från hela världen. De gemensamma dragen — såsom stillastående svävande, bländande ljus, onormal fartökning eller fullständig tystnad — tycks strida mot vår nuvarande vetenskapliga kunskap. Till det aktiva arbetet skulle knytas ett stort nätverk av psykologer, fysiker, lögn-detektorexpert och till och med illusionister, vilka skulle lägga ner hela sin själ i noga utvalda fall, även om det skulle ta år i anspråk. Slutresultatet skulle bli tekniska rapporter om sådana fall, genuint vetenskapliga dokument. Med åren skulle vi samla ihop en bunt tekniska rapporter som vore acceptabla för amerikanska vetenskapsakademien. Jag hoppas kunna visa mina vetenskapliga kolleger att UFO är värt en allvarlig uppmärksamhet från deras sida och att förlöjligande inte är en del av den vetenskapliga metoden. Omni: Hur är era UFO-undersökningar jämförda med SETI-forskarnas sökande efter utomjordiska intelligenser? De använder radioteleskop för att finkamma himlen efter budskap. Hynek: Någon skämtare har sagt att det yttersta målet för SETIs program är att få de ännu inte födda att tala med de längesedan döda, och tvärtom. SETIs forskare sysslar i huvudsak med att lyssna efter radiobudskap från avlägsna civilisationer många ljusår härifrån. Om dessa forskare skulle upptäcka ett budskap, vore det viktigt ur filosofisk synpunkt. Men jag tror inte det är förnuftigt att satsa miljoner dollar på SETIs program samtidigt som man inte anslår ett enda cent till att ta reda på om UFO-fenomenet kan ha något med liv i världsrymden att göra. Det vore tragikomiskt om alla dessa pengar anslogs till att söka efter bevis på intelligent liv långt ute i

rymden medan samtidigt bevisen fanns rätt under näsan på oss. Omni: Hur går detta sökande ihop med er syn på religionen och Gud? Hynek: Min personliga mening är att universum inte har uppkommit av en slump. Jag känner mig som spindeln i hörnet av 747an. Den har inte den blekaste aning om vad 747an har för uppgift eller vilka som byggt den. Allt det är så stort att det ligger över dess fattningsförmåga. Universum är så stort att det ligger över min. Sir Arthur Eddington hade ett fint sätt att uttrycka detta på. Han sa att det mänskliga sinnet är som ett fisknät och att vad slags fisk man fångar beror på maskorna i nätet. Det kommer alltid att finnas fiskar som slinker igenom. Eddington sa också att om man känner vikten på en elefant som rutschar nedför en grässluttning samt lutningen och friktionen mot sluttningen, så kan en fysiker räkna fram den exakta hastighet med vilken elefanten kommer ner. Men ingen fysiker kan förklara varför detta är roligt. Ingen fysiker kan heller förklara vad som är meningen eller syftet med universum. Jag tycker det är väldigt roligt att sätta ihop sådana här analogier, eftersom de, liksom själva UFO-historierna, hjälper mig att tänka. Många gånger har jag sagt att det skulle vara roligt att en dag sitta insnöad i en stuga vid den klippiga kusten i Maine. Jag ser mig själv sitta framför brasan och underhålla mina vänner många kvällar, inte med spökhistorier, utan med den ena intressanta UFO-historien efter den andra. Jag skulle må om jag fick chansen, så länge maten räckte.

© 1985 Pamela Weintraub och publicerad i svensk översättning med tillåtelse av Omni Publications International, Ltd.

Gurdjieff Ouspensky FOURTH WAY SCHOOL

Now accepting students.
For three introductory meetings.
call 08-50 49 54

Finn kroppslig balans och personlig säkerhet!

Med holistiskt inriktad terapi analyseras personliga problem och fysiska besvär med hypnos och drömterapi.
Past Life Terapi under hypnos kan ge dig kunskapen om ditt karma och vägledning för din framtid.
MARGARETA EKMAN
psykolog och hypnosterapeut, har öppnat mottagning, Eriksbergsgatan 12 A, Stockholm.
Ring för konsultation enskilt eller i grupp!
Tel. mottagning 08-23 86 20 kl. 9-17 Tel. kvällstid 08-21 04 10

"UFO-rörelsen består mest av amatörer."

Klärvoajans över tid och rum

Den lilla amerikanska tidskriften *The Open Mind*, som ges ut av parapsykologen Charles T. Tart, berättar om två framgångsrika amerikansk-ryska experiment med klärvoajans över tid och rum, vilka gjordes i oktober förra året. Parapsykologen Russell Targ och hans rysktalande dotter Elisabeth befann sig i Sovjetunionen på inbjudan av den sovjetiska vetenskapsakademien. De passade då på att göra ett fjärrsyns-experiment Moskva—San Francisco. Som skådare användes den berömda healern Djuna Davitashvili.

Klockan 14.00 ombads Djuna i Moskva att beskriva den plats där Keith Harary skulle befinna sig sex timmar senare. Harary låg vid tiden för skådandet fortfarande och sov i sin bostad i San Francisco, och den plats som han senare skulle besöka, var ännu inte utvald.

Harary hade i förväg valt ut sex möjliga målplatser i San Francisco, intressanta, men inte berömda, och mycket olika varandra. Upplysning om målplatserna fanns i sex förseglade kuvert, märkta 1-6.

Sex timmar efter Djunas skådande i Moskva valde Harary med hjälp av en slumpvalsgenerator ut en av de möjliga målplatserna, och han begav sig dit.

Djunas beskrivning sex timmar tidigare hade många unika och slående överensstämmelser med målplatsen, som var ett litet torg med en karusell. Hon beskrev riktigt stället som en liten öppen plats med en rund, kupolförsedd byggnad i mitten. Karusellen har ett koniskt tak som påminner om en kupol. Djuna nämnde också en avbild-

ning av ett djuröga och spetsiga öron. Detta stämde precis med karusellens trähästar. Hon nämnde också en vit soffa eller divan, vilket karusellen har.

Djuna lyckades alltså få korrekta glimtar av en plats på ett betydande avstånd i såväl tid som rum.

En del parapsykologer har teorin att ingen kan få informationer om något som befinner sig på avstånd i rummet, eftersom detta är fysiskt omöjligt. I stället antar de att psykikerns medvetande går framåt i tiden och prekognitivt avläser vad som i framtiden finns i den egna hjärnan vid den tid när psykikern får feedback, dvs får veta vad som var den verkliga målplatsen. Detta kan synas befängt från sunda förnuftets synpunkt, men det har viss grund i slutsatser dragna från kvantfysiken. Om den teorin är riktig, då kan klärvoajans på det sätt som ovan beskrivits inte ske, om skådaren aldrig får veta vad målplatsen var.

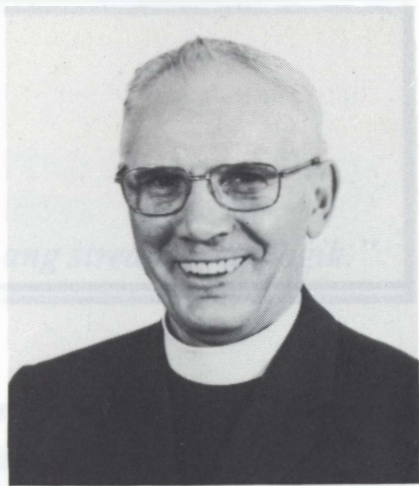
För att pröva denna teori gjordes två dagar senare ännu ett fjärrsyns-experiment med Djuna. Man beslöt att Djuna aldrig någonsin skulle få specifik feedback om målplatsen. För den skull kommer forskarna aldrig att publicera några detaljerade upplysningar om denna målplats, annat än att den var en kyrka.

Djuna gav utomordentligt riktiga och specifika upplysningar om den speciella kyrkan som var målplats. Det verkar alltså som om feedback inte är nödvändig för framgångsrika experiment av detta slag.

Källa: The Open Mind, mars 1985.

Kristendomen och världsbilden

Av Arvid Odervång

Kristendomen saknar en helhetssyn på tillvaron. Den tänkande nutidsmänniskan efterlyser en heltäckande livs-åskådning med svar på alla väsentliga livsfrågor, men kristendomen erbjuder ingen sådan. Den har inga bestämda svar på spörsmål som "vad är Gud?", "vad är meningen med människans tillvaro?", "finns ett liv efter döden för alla?", "hur är livet efter döden?". Kristendomen är helt inomvärldslig i det att den uteslutande uttalar sig om vår jordiska verklighet, men ingenting har att säga om en bortomliggande, transcendent, tillvaro. Kristendomen räknar också — liksom sin moderreligion judendomen — med den ptolomeiska världsbilden enligt vilken jorden och människorna här är det enda som Gud har att göra med. Gud finns utanför någonstans, varifrån han har god uppsikt över hela sin skapelse, hela jorden. "Se, Herrens ögon överfara hela jorden, för att han med sin kraft skall bistå dem som med sina hjärtan hängiva sig åt honom." (2. Krön. 16:9.)

Tidsperspektivet

Det har länge funnits människor på jorden, kanske i ett par miljoner år. Men enligt bibeln, som den kristna läran i huvudsak grundas på, var Adam och Eva de första människorna, skapade av Gud för inte alls länge sedan. Enligt bibelns kronologi, som framgår av stamtavlorna från Adam till Jesus, skedde skapelsen omkring 4000 år före vår tidräknings början. En ärkebiskop Ussher på 1600-talet räknade ut att de första människorna skapades år 4004 f. Kr. Andra "forskare" har kommit fram till dels något högre, dels något lägre tal. Enligt Usshers tidräkning skulle det i år vara 5989 år efter världens begynnelse. Judiska rabbiner har

räknat på liknande sätt. Enligt dem skulle jorden nu vara 5745 år gammal.

Hur länge människor kommer att finnas på den här planeten kan ingen svara på, men det anses att så länge solen fortsätter att sända sitt ljus över jorden, kommer livet här att fungera — kanske i fem miljarder år. De första kristna däremot hade ett mycket kort tidsperspektiv. Jesus och hans apostlar trodde enligt Nya testamentet att slutet på denna världen var mycket nära förestående. Efter Jesu korsdöd, uppståndelse och himmelfärd levde de troende i ständig förväntan att världens ände var nära, att det ursprungliga paradisiska tillståndet före syndafallet skulle bli verklighet som en följd av Kristi försoningsgärning. Och fortfarande, 2.000 år senare, tillhör tron på Jesu återkomst den aktuella förkunnelsen. Man lär att Messias skall återvända flygande på himlens skyar. Då infaller människans ödestimme, när de godaskall utgallras från de onda, och alla skall sändas till sina respektivaslutdestinationer för att där tillbringa evigheten — de goda i paradiset och de onda i helvetet. Och detta, lär man än idag, kan inträffa när som helst.

Man kan fråga sig: Hur länge skall en sådan förkunnelse om slutet på den nuvarande världsordningen kunna väcka gensvar?

Enligt den kristna läran skapade Gud människorna fullkomliga till att leva och föröka sig i en fullkomlig värld. Men ormen (satan) gjorde sitt inträde i lustgården och fick de två första människorna att bryta mot Guds vilja. De föll med andra ord i synd. Guds plan med sitt skapade verk misslyckades alltså. Det blev inte alls som han tänkt sig. Därför drev han ut människorna ur lustgården. Allteftersom de förökade sig, tilltog sedan olydnaden mot Gud. Snart kom emellertid Gud på en ny plan enligt vilken allt en

gång skulle återställas till det ursprungliga fullkomliga tillståndet. Han skulle sända en frälsare till världen. Denne skulle krossa ormens huvud till priset av att själv bli "stungen i hälen," d v s korsfäst. Genom sin död och uppståndelse skulle han ge frälsning åt alla som tog emot erbjudandet om förlåtelse och försoning.

Efter Jesu himmelfärd inträder enligt kristen teologien nådatid under vilken erbjudandet om frälsning skall gå ut över världen. När hela världen nåtts av budskapet, kommer slutet: "Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma." (Matt. 24:14.) Efter nådatidens slut skall Kristus komma åter. Då skall alla som levat sedan tidernas begynnelse uppstå ur sina gravar och tillsammans med de levande ställas inför Kristi domstol.

De som tagit emot erbjudandet om frälsning, får veta domslutet med dessa ord: "Kommen I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse." (Matt. 25:34.) Över dem som förkastat erbjudandet om frälsning, faller orden: "Gån bort ifrån mig I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar." (Matt. 25:41.)

Hur är det på andra sidan?

Riket, som det talas om, predikade Jesus om vid flera tillfällen. Hans förkunnelse kretsade faktiskt huvudsakligen kring riket. Ibland heter det himmelriket, ibland Guds rike, och någon gång enbart riket. Vad han menar med det, och hur han föreställer sig detta rike, får vi inte veta. Någon gång kunde han

säga att "Guds rike är mitt ibland eder", en annan gång att "Guds rike är invärtes i eder", men han talade också om Guds rike som något som skulle komma. Uttalandena strider mot varandra. Men Guds rike är en huvudpunkt i Jesu liksom i Johannes döparens förkunnelse.

Frågan hur det är i paradiset, där de frälsta skall tillbringa evigheten, ger bibeln inte något bestämt svar på. Paulus-breven blandar här in hellenistiska tankegångar, som egentligen inte alls överensstämmer med evangeliernas framställning och de fantastiska visionerna i Uppenbarelseboken. En del sekter menar att de frälsta kommer att leva i evighet på en ny jord enligt 2. Pet. 3:10,13: "Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås, och himlakropparna upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp . . . Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte." Detta kan vara en logiskt tilltalande tanke, eftersom Gud enligt kristendomen skapade människorna till att bebo jorden: efter en parantes av syndafall och elände fortsätter han sin plan med dem, på en ny jord. Satan förmådde inte omintetgöra Guds ursprungliga plan. Men denna tanke torde förutsätta att man räknar med den gamla ptolomeiska världsbilden enligt vilken jorden är det centrala i hela universum. I den nya världsbilden, som började ta form på 1400- och 1500-talet, är ju jorden blott en liten prick i ett oerhört stort universum.

Än idag tycks den kristna teologin inte ha en aning om att mänskligheten på jorden är en liten del av ett obegränsat universum. Trots att de flesta astronomer och fysiker är eniga om att det torde finnas ett mycket stort antal befolkade planeter i universum och att de alla lyder under samma villkor, så följer det kristna lärosystemet fortfarande den bibliska framställningen som är baserad på den primitiva bilden av världen som tredelad: himmelen, jorden och underjorden. Att det i vissa psaltarpsalmer och i Paulus-breven finns osammanhängande inslag av grekiskt tänkande förändrar inte saken.

Den nya världsbilden började ta form under senmedeltiden. De kristna teologerna var mycket väl medvetna om dess konsekvenser för kristendomen. De var på sin vakt. Därför blev fysikern och astronomen Galileo Galilei (1560-1643) tvungen att i kyrkan Santa Maria år 1633 "avsvärja, förbanna och avsky" den falska läran att solen var orörlig i världens mitt och att jorden rörde sig kring solen. Den sanna kristna läran var ju att jorden var världens orörliga mittpunkt och omkretsades av solen, månen och stjärnorna. Ännu värre gick det för dominikanermunken Giordano Bruno (1548-1600)

vilken dömdes till döden för kätteri och den 17 februari år 1600 besteg bålet i Campo de' Fiori, 52 år gammal. Kyrkan värjde sig hårt mot den nya världsbilden. Vad som förvånar är inte att kyrkan reagerade som den gjorde då. Det förvånande är att den inte reagerar idag. De kristna teologerna tycks ännu inte ha kommit till insikt om att det föreligger ett ofrånkomligt och grundläggande behov av en revision av det kristna lärosystemet. Och det är bråttom, om kyrkan skall kunna behålla någon trovärdighet.

Bildspråk?

Nu kommer naturligtvis lärda teologer och förklarar att man inte får fatta bibeln och den kristna förkunnelsen så här bokstavligt. Bibeln såväl som kyrkans teologi använder mycket symboler. Ja, visst finns det bildspråk i både Gamla och Nya testamentet. Sättet att beskriva början och slutet av denna världens historia kan mycket väl uppfattas symboliskt. Men vem skall bestämma vad sådant bildspråk symboliserar? Det kan tolkas på olika sätt. Men ingen tolkning behövs, för man måste inse att de bibliska författarna menade sig beskriva verkliga historiska händelser. De arbetade inte med utstuderade symboler. De var enkla, rättframma människor som menade exakt vad de skrev. Det är först på allra senaste tiden som teologerna i sin förkunnelse mera allmänt börjat symbolisera bort det mest virriga och vidriga, för mänskligt förnuft mest stötande i den bibliska framställningen och i kyrkans lära. Biskop Aulén var symbolmakaren framför andra, och sedan följer många i hans spår. Men det vore betydligt hederligare av kyrkans män och kvinnor att säga att det och det i bibeln och i kyrkanslära tror jag inte på, än att komma dragande med symboler för att slippa ett sådant erkännande.

Det finns mycket som visar att de som skrev evangelierna uppfattade berättelserna i Gamla testamentet som gällande verkliga historiska händelser. Stamtavlan i Matteus-evangeliet börjar med Abraham och anger noggrant generation efter generation ända ned till Jesus. Lukas-evangeliet börjar med Josef och går tillbaka ända till Adam, "som var son av Gud". Evangelierna rör sig här inte med någon symbolik. Inte heller uppfattar Jesus eller den skrivare som lagt orden i hans mun legenden om Jonas i fiskens buk som något slags bildspråk eller liknelse. "Ty liksom Jonas tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens buk, så skall ock människosonen tre dagar och tre nätter vara i jordens sköte." (Matt. 12:40) Detta uppfattas som en historisk händelse. Samma sak gäller Noa och syndafloden. Skrivaren uppfattar

legenden som bokstavligen sann enligt Matt. 24:37: "ty såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosonens tillkomme, såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gávos män, ända till den dag då Noa gick in i arken." Berättelsen om Lots hustru tog man på riktigt allvar: "Likaledes, såsom det skedde på Lots tid, människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allesammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag då Människosonen uppenbaras. Den som den dagen är på taket och har sitt bohag inne i huset, han må icke stiga ned för att hämta det; ej heller må den som är ute på marken vända tillbaka. Kommen ihåg Lots hustru." (Luk. 17:28-32). Återigen en historisk händelse.

Den som skrev Romarbrevet betraktade inte berättelsen om Adam och Eva som ett symbolspråk, utan som en beskrivning av verkliga historiska händelser. Annars hade han omöjligt kunnat skriva: "Genom en enda människa har synden kommit in i världen och genom synden döden; och så har döden kommit över alla människor, eftersom de alla hava syndat." (Rom. 5:12.)

Vi får inte nu i vår rationella tid symbolisera bort virriga och oriktiga bibliska utsagor. Vi måste ta dem så som de avsetts av sina upphovsmän. Inte minst gäller detta berättelserna om Jesu död, uppståndelse och återkomst. Detta kan inte uppfattas som ett symbolspråk, så som en del nutida teologer vill tolka det. Det är bokstavligt menat (och själva grundvalen för den kristna tron).

Den kristna läran får betraktas som en utväxt på den gamla judendomen. Teologin utarbetades i stort sett efter Gamla testamentet, fast under starkt inflytande av mithraismen. Vissa kyrkliga dogmer, såsom treenighetsläran och läran att Jesus instiftat ett heligt prästämbete, har mycket svag eller ingen biblisk förankring, men i huvudsak vilar det kristna lärosystemet på bibelordet.

Det kristna gudsbegreppet och frälsningsläran

Förändringarna i världsbilden ställer många av de kristna lärosatserna på huvudet. Här vill jag baranämna två av de viktigaste, gudsbegreppet och frälsningsläran.

Hur ser Gud ut, och var bor han? Återigen möter vi här i kristendomen

de gamla judiska föreställningarna kopplade till den ptolomeiska världsbilden. "Och Gud skapade människan till sin avbild." (1. Mos. 1:27.) Denna utsaga har man vänt på och menat att då måste Gud vara lik människan, d v s till det yttre. Det berättas i bibeln bland annat att denna Gud steg ned på Sinai berg och att Moses fick se honom på ryggen. (2. Mos. 33:23.) Han överlämnade lagens två stentavlor på vilka han skrivit de tio budorden "med sitt finger". (2. Mos. 31:18.)

Eftersom han är den högste, måste han ju vara konung och sitta på en tron. Så här ser profeten Jesaja honom: "I det år då konung Ussia dog, såg jag Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet av hans mantel uppfyllde templet." Då han måste ha varit med länge, var han naturligtvis mycket gammal, tyckte profeten Daniel: "Sedan fick jag i min syn om natten se, hur en som liknade en människoson kom med himmelens skyar; och han nalkades den gamle och fördes fram inför honom." (Dan. 7:13.) Här har vi den judiskt-kristna gudsbilden, som troligen många håller fast vid än idag.

Dagens teologer vill till varje pris bevara tron på en *personlig* Gud. Men frågar man dem vad de menar med en personlig Gud, får man intet riktigt svar. Ingen vet! Vad man är dödsförskräckt för är den gamla panteismen, som säger att Gud är i allt, och att Gud är allt. Det finns mycket som talar för att en makt av något slag styr hela universum, och många människor uttrycker sin gudstro på det sättet, men åt sådana tankar fnyser teologerna. Det är verkligen hög tid att kyrkan öppet och officiellt tar avstånd från den gamle gubben i skyarna och försöker att på något sätt lära människorna ett förnuftigare gudsbegrepp.

Men det är inte främst gudsbegreppet utan den kristna frälsningsläran som ger upphov till oöverstigliga svårigheter vid skiftet från den gamla till den nya världsbilden. Kristendomen är ju en ytterst exklusiv religion, som utesluter alla andra religioner som varande falska. Också exklusiviteten är ett arv från judendomen. Judarna betraktade sig ju som Guds egendomsfolk, utvalda framför alla andra folk på jorden. Bland alla kända religioner tar kristendomen priset vad gäller missionsnit och intolerans, en intolerans som under den mörka medeltiden åstadkom ett i religionshistorien fullständigt unikum: inkvisitionsdomstolen.

Det ges numera många olika svar på frågan vad kristendom är. Men det finns bara ett svar som är det rätta. Det är kort och koncist och förklarar i vad avseende kristendomen skiljer sig från alla andra religioner. Det återfinns i Apg. 4:12, där aposteln Petrus talar om nasaréen Jesus Kristus: "Och i ingen

annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bli frälsta." Själv säger Jesus enligt Joh. 14:6: "Ingen kommer till Fadern utom genom mig."

Fastän många hinduer och buddhister ser på Jesus som en av de stora lärarna, som sänts från ovan, vill de flesta av kyrkans representanter inte släppa in dessa genom samma frälsningens port som de kristet troende. Ty kyrkan har under hela sin tillvaro förklarat att utanför henne och hennes lära finns ingen frälsning, d v s inget tillträde till himmelriket.

Människan i kosmos

De kristna teologerna tycks inte vara medvetna om att vi människor på den lilla planeten jorden är en oskiljbar del av hela den kosmiska tillvaron. Man fortsätter att tala om Gud och Jesus och frälsningen i honom, som gällde hela universums mening endast den lilla människans korta, futtiga liv på jordklotet.

Enligt kristen tro berörs alla människor som någonsin levat av Kristi frälsargärning. "I ingen annan finnes frälsning", heter det ju. Då måste man ställa frågan: Hur blev de människor frälsta som levde före Kristi tid, långt före den bibliska tidräkningens början? Och hur skall de kunna bli frälsta som kommer att bo på jorden under kanske miljontals år i framtiden — och alla de som troligen finns i andra delar av universum? När rapporter om flygande tefat började dugga tätt på 50-talet och spekulationer förekom att det kunde röra sig om farkoster från världsrymden, bemannade med människolika varelser, då skyndade sig påven att deklarerar att om det skulle finnas utomjordiska människoliknande varelser, så måste de lyda under samma villkor som jordmänniskorna, d v s de måste frälsas på samma sätt genom tro på Jesus Kristus!

Kristna förkunnare framhåller gärna att kristendomen är en religion förankrad i historien, d v s knuten till en historisk person, Jesus Kristus, och inte som flera andra religioner ett filosofiskt uttänkt system. Men det är också förenat med svårigheter att vara bunden till historiska händelser. Tänkesätt, kunskaper och världsbild förändras, när årtusendena raskt rullar förbi.

Viser idag att den kristna frälsningsläran kan synas rimlig, om man utgår från den gamla världsbilden och den mosaik-judiska tidräkningen och förutsätter att Jesu återkomst och domen inte dröjer alltför länge. Men om vi räknat med en jordisk mänsklighet vars början och slut vi inte kan skönja och ett universum med ett oräkneligt antal

bebodda planeter, hur går det då med frälsningsläran? Ja, det går inte alls!

Det förefaller som om det bibliskt kristna lärosystemet för den tänkande människan idag är ett minne blott. Det finns överhuvud taget inget tids- och rumsbundet religionssystem som håller i längden.

Den kosmiske Kristus

Skulle lösningen kunna vara att det trots allt funnits flera frälsare som verkat i likhet med Messias? I så fall närmar vi oss tanken att kärnan i alla religioner är densamma och kommer från en och samma källa, Gud, och har ett och samma mål. Kan vi tänka oss att Messias frälsningsverk endast avser den för oss överblickbara historien?

Eller kan vi finna lösningen i den Kosmiske Kristus? Det är ett begrepp som Rudolf Steiner har haft mycket att säga om, men som även en del av kyrkans teologer börjat använda.

I ett längre tidsperspektiv är ju både judendomen och kristendomen sentillkomna företeelser i religionernas mångtusenåriga historia. Vad vet vi om vad som tilldragit sig här på jorden under tidigare årtusenden? Så långt forskningen vet har inget folk helt utan religion funnits på jorden, och det finns tecken som tyder på att det varit likadant under föregående tidsåldrar, så långt som den arkeologiska forskningen förmått tyda gjorda fynd. Människan har därför ibland betecknats som det religiösa bland djuren. Bibeln säger att Messias, Guds son, funnits från tidernas början, innan han nedsteg till jorden som människa. Detta kanske kan få oss att ana något av vad som kan ligga i begreppet den Kosmiske Kristus. Kanske kan man våga säga att han inte bara en gång stigit ned som människa för att visa jordmänskligheten till rätta, utan flera gånger?

Eller kan man tänka sig att den Kosmiske Kristus är universums hjärta och medvetande och att många högresta himmelska gestalter på hans anmodan varit villiga att i olika tider stiga ned till jorden som vägvisare? Kanske syftar orden "i ingen annan finnes frälsning" på den Kosmiske Kristus?

Anm. Arvid Odervång är komminister emeritus.

Elinor Rohlin:
En värld i världen
Från
TEXTAB FÖRLAG
Box 210, 732 00 Arboga
Pris: 84:-

Pg 16 109-1 Bankg. 492-8420

★ PSYKOLOGI

★ FILOSOFI

★ RELIGION

★ TEOSOFI

★ ESOTERIC

★ MEDITASJON

★ YOGA

★ KOSMOLOGI

★ GRAFOLOGI

★ KIROMANTI

★ EVOLUSJON

★ UFOLOGI

★ ASTROLOGI

★ ASTRONOMI

★ TAROT

★ PENDULER

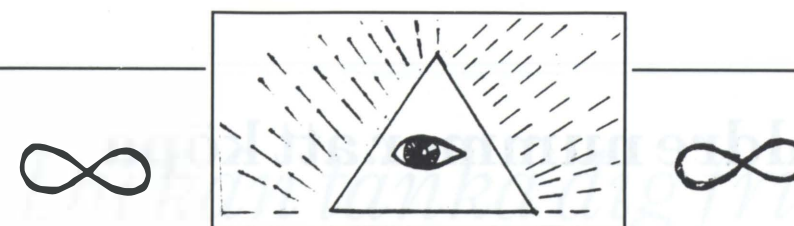
★ KRYSTALLER

★ GEMS

★ ASTRO-SMYKKER

RØKELSE

ETC. ETC. ETC. !!

YOU NAME IT - WE HAVE IT!!! OVER 2000 TITLER Å VELGE BLANDT
PÅ ENGELSK - NORSK - DANSK OG SVENSK!

★ PSYKOTERAPI

★ NATURMEDISIN

★ AKUPUNKTUR

★ SONETERAPI

★ MASSAGE

★ RIKTIGE
VEIER
TIL HELSE

★ VEGETARKOST

★ RAKOSTKURER

★ HØMØPATI

★ FASTE

★ ALTER-NATIVE
THERAPIER

★ ØKOLOGI

★ NEW AGE
MUSIKK

FLAMBERA
din
IDÉ-VÆRLD!

NEW AGE BØKER

ILLUMINA, NEW AGE

Books & Products, Høiensalsgate 62, 2300 HAMAR - tlf. 065-32123

Ja takk! Jeg vil gjerne ha tilsendt en katalog uten kostnader.

NAVN: _____ ADRESSE: _____

POSTSTED: _____ EVENT. TLF. NR: _____

Äldre nummer att köpa

6 nummer

Vi säljer sex nummer från 1981 och 1983 för tillsammans **50 kronor** portofritt. Du beställer dem genom att insätta beloppet på postgirokonto 70 60 47-8 och skriva **6 nummer** på talongen.

Vill Du ha enstaka av dessa nummer, är priset **10 kronor** styck. Då skriver Du på talongen vilka nummer Du önskar.

Nr 5, 1981

Göran Brusewitz: **Fallet Folkeson**. Kjell Folkeson var ett känt svenskt medium på 30-talet. Han mötte opposition från vetenskapsmän och press, på liknande sätt som senare Uri Geller.

Jeffrey Mishlove: **Intervju med Ray Hyman om parapsykologisk forskning**. Prof. Hyman är en känd kritiker av parapsykologin, men han har blivit imponerad av den höga kvaliteten på en del av psi-forskningen.

Björn Vilson: **Religionernas möte**. Författaren menar att det är dags för ett andligt brobygge mellan öst och väst.

Åsa Freij: **Företagsamhet i en ny tid — New Age-tankar för affärsvärlden**. Konferens på Handelshögskolan i Göteborg.

Maria Adkinson: **Välja framtid**. Reportage från en av Storkyrkans omskrivna temadagar. Intervju med prästerna Ludvig Jönsson och Anders Blomquist.

Bengt Anderberg: **Åskådningar**. Författaren räknar religion och ockultism till vidskepelsen.

Rolf Ejvegård: **Anaxogoras**. Artikelningår i en serie om grekiska filosofer.

Celler påverkar varandra på avstånd. Konferens om "paradigmkrisen".

Bokrecensioner, bl a holistisk bokvandring av Nils-Olof Jacobson och anmälan av Thomas Kuhns "De vetenskapliga revolutionernas struktur" av Rolf Ejvegård.

Nr 3-4, 1983

Åsa Freij: **Filosofin kan göra oss fria**. Om Peter Koestenbaum, som säger att kunskap om vårt väsens sanna natur gör oss till medkännande varelser.

Jan Bärmark: **Mystik och psykoterapi**. Om den amerikanske psykoterapeuten Arthur J. Deikman, vilken menar att det finns intressanta likheter mellan mystiken och psykoterapin.

Anna C. Bornstein: **Paul Bruntons filosofi**. Den engelske filosofen Paul Brunton menade att den fysiska världen är en tankevärld, skapad på liknande sätt som våra drömmar.

Bertil Falk: **Guru Nanak och sikherna**. Bertil Falk: **Måste religion föda våld?** Mycket våld har i alla tider utövats av religiösa skäl. Måste det vara så?

Nils Kalén: **Gamla testamentets etik**. Kritisk granskning.

Nils Kalén: **Kanons tillförlitlighet**. Kritisk granskning.

Nils Kalén: **Den enfödde sonen**. Kritisk granskning.

SM: **Levi Fragell, humanetiker**. Fragell är en ledande gestalt inom Human-Etisk Forbund i Norge, en organisation för

icke-troende.

Visdomsord, citat, aforismer för ledning och inspiration.

Nr 5, 1983

Agne Windmark: **Han lärde oss vördnad för allt liv**. Om Albert Schweitzer.

Sri Devadoot Vidyarthi: **Mahatma Gandhi**.

J. P. Vaswani: **Vår älskade Dadaji**. Om en indisk filantropisk gestalt som menade att vi är i trängande behov av en religion som består av vördnad för allt liv.

SM: **Att studera altruistisk kärlek**. Om Pitirim A. Sorokin.

Åsa Freij: **Lateraltänkande**. Om Edward de Bono, som vill lära oss att tänka i sidled.

Åsa Freij: **I Sverige sker fantastiska förändringar!** Om Shali Parsons, representant för företagarrörelsen i Nya Tiden Briarpatch.

Åsa Freij: **Religion och psykoterapi möts i förlåtelse**. Om Barbara Findeisen.

Åsa Freij: **Ny syn på arbete**. Om James Robertson, "alternativ" ekonom.

SM: **Människan på jorden i Isaac Asimovs perspektiv**. Tänkbara katastrofer som hotar mänskligheten.

D. Scott Rogo: **En inblick i sovjetisk paravetenskap**. Intervju med Larissa Vilenkaya.

Den vetenskapliga eliten är skeptisk till parapsykologin.

Nr 6, 1983

Gustaf Lundgren: **Den nya religionen**. Tre kapitel ur Gustaf Lundgrens bok om och mot Ludvig Jönsson. Lundgren menar att Jönssons förkunelse inte är kristen, utan att pastor primarius grundat en ny religion.

Andreas Edwien: **Jesu uppståndelse, kyrkans livslögn**. Norsk kristendoms-kritiker.

SM: **Hjalmar Söderberg en anti-Krist**. En uppriktigt självs väg från religionen. Om Sven Lagerstedts bok "Hjalmar Söderberg och religionen".

Peter R. Meyer: **Profetiska toner om lyckan**. Om Kahlil Gibran, Inayat Khan och Bo Yin Ra.

Peter R. Meyer: **Eva Jagrell, sökarpoet**. Peter R. Meyer: **Den sjätte mannen**. Om Olle Wedholm.

Åsa Freij: **Att se utan ögon**. Om Jacques Lusseyrans bok "Och det blev ljus". En blind mans inre upplevelser.

Åsa Freij: **Dialog med hjärnan**. Robert Masters undervisar om människans för-mågor.

Sten Rodhe: **Zen och filokalia**.

Nils-Olof Jacobson: **Spiricon — hur gick det sedan?**

Nr 7, 1983

Bertil Falk: **Vinoba Bhawe lever än: reformator efter sin död**. Gandhis and-lige arvtagare.

Katrin Elborgh: **Möte med "Baba"**. Om Vinoba Bhawe.

Bertil Falk: **Jainismens betydelse: icke-våldets ursprung**.

Bertil Falk: **Icke-våldet och filmen Gandhi**.

Karin Rebel-Ahlqvist: **Krishnamurti**. SM: **Mellan två epoker**. John Naisbitts vision. "Gode Gud, vilken fantastisk tid att leva i."

Ami Lönnroth: **Den självförverkligade människan — sådan är hon**. "Ett kännetecken för de psykiskt friska är deras starka engagemang för problem utanför dem själva."

Östen Kjellman: **När Israel erövrade Palestina 1200 före år 0 enligt Josuas bok**.

SM: **Det kristna budskapets krona: Jesu uppståndelse**. Kritisk granskning.

SM: **Religionernas många ansikten**. Religionernas mångfald speglar människornas vilshenhet.

Bengt Petersen: **Sökaren Dan Andersson**. Den kände författarens intresse för indisk religion och visdom.

Susan Blackmore: **Utomkroppsliga upplevelser — psykologiska fenomen eller paranormala?** Förf. menar att utomkroppsliga upplevelser tillhör vår fantasivärld.

Nr 9, 1983

SM och Åsa Freij: **Human Unity-konferens i England**. Konferensens budskap: "Vi är alla en stor familj!" — "Jorden är vårt gemensamma hem, och den är en underbar plats att leva på." HUC -83.

SM: **Intervju med Donald Keys från världsmedborgarrörelsen Planetary Citizens**. En jord, en mänsklighet, ett öde. HUC -83.

SM: **Intervju med Lin Martin**. En ny tid gryr. Vi står vid randen av ett New Age-medvetande. HUC -83.

SM: **Intervju med dr Larry Krantz, representant för "helhetsmedicinen"**. Livet är perfekt — om du vårdar det.

SM: **Intervju med Monica Bryant**. Fullkomning är vår uppgift som människor. HUC -83.

Åsa Freij: **Emissaries, Sunrise ranch och stiftelsen**. HUC -83.

Eva Moberg: **En ny tidsålder**. Försvar för New Age-rörelsen.

Nils-Olof Jacobson: **Eldvandring — en väg att utvidga verkligheten?**

SM: **Reinkarnationsterapi med Barbara Findeisen**. Intervju med Margareta Sundgren-Danell.

Margareta Sundgren-Danell: **Intervju med Barbara Findeisen**. "Past life"-terapi.

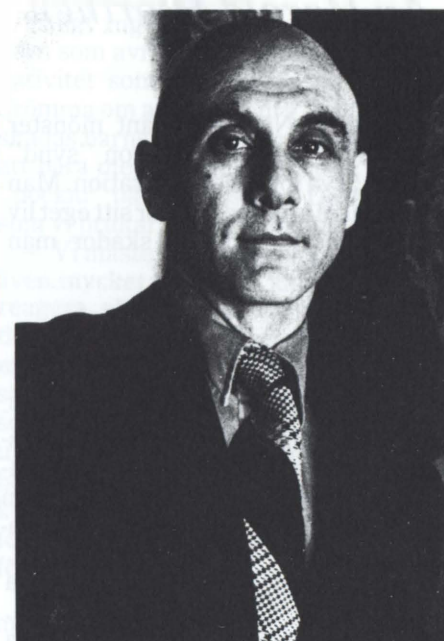
Per och Gita Sellmann: **Meditera eller dansa i rymdfärgtält — och kom ut med nya fräscha idéer!**

Årgång 1984

Från 1984 finns sju tidningar kvar: 2, 3-4, 5, 6, 7, 8 och 9. Dessa kostar **60 kronor**. Beställ genom att insätta beloppet på postgirokonto 70 60 47-8! Skriv **7 nummer 1984** på talongen!

I övrigt finns ett fåtal exemplar av enstaka äldre nummer.

Du kan tänka dig frisk!

Dr Bernard Siegel.

Det finns forskare som anser att så mycket som 75 procent av alla sjukdomar kan botas genom en riktig mental inställning. Även en så allvarlig sjukdom som cancer kan påverkas av tankarna, menar de. Det finns nämligen en betydelsefull psykologisk bakgrund till alla sjukdomar. Därför bör de mentala föreställningarnas roll i samband med sjukdomsbot uppmärksammas och undersökas mer, liksom den sjukas egna trosföreställningar. Livs-åskådningen har stor betydelse för hälsotillståndet. Upplevelse av djup livs-mening är en positiv faktor, brist på livs-mening en negativ.

En ledande talesman för denna syn på sambandet mellan sinnet och hälsotillståndet är dr Bernard Siegel, kirurg och biträdande professor vid Yaleuniversitetet i USA. Han säger:

— Cancerpatienter kan lindra fysisk smärta och vinna kontroll över liv och död, om de kan uppnå sinnesfrid.

Detta är förstås ett oortodox recept. Men Siegel är inte den enda som har denna syn. Bland hans meningsfränder finns dr Carl Simonton, medförfattare till boken "Du kan bli frisk igen" (Wahlström & Widstrand, 1980) och en av pionjärerna när det gäller mental inställning som bot mot sjukdom, samt Elisabeth Kübler-Ross.

Dessa föregångare för ett nytt tänkesätt, när det gäller hälsan, ser inte svåra sjukdomar som något oundvikligen nedbrytande, utan i stället som en möjlig början till livsförändring. De ser helt enkelt sjukdom som kroppens uppmaning till människan att leva ett bättre liv.

Sjukdomen cancer säger åt den sjuke: antingen utvecklas du mentalt, eller också dör du! För en del patienter, som upplevt sig vara oälskade, kan sjukdomen visa sig vara en välsignelse, en väg till ny självkänsla oavsett om de överlever eller inte.

De som får cancer är ofta känsliga, sårbara människor som inte mår väl i det prestationsinriktade västerländska samhället, där känslor inte värderas högt. De har ofta svårt att säga nej till andra och se till sitt eget bästa. Många är så uppfyllda av en önskan att vara andra till lags att de försummar att leva

själva. Men om de ändrar sin attityd till livet, människorna och sig själva, då kan de tillfriskna.

Dr Bernard Siegel säger att varje människa har en enorm inneboende helande kraft. Därför kommer naturen de människor till hjälp som vägrar att bli sjukdomens offer. De går snabbt mot hälsa så snart de lärt sig att förstå och lita till sina helande krafter.

Siegel har startat en stödgrupp för cancerpatienter, där man förenar gruppterapi med meditation, bön, hypnos och styrda mentala föreställningar. Gruppens syfte är att främja självförvandling hos de sjuka genom en höjning av deras livskvalitet. Ett rikare liv, där individen förverkligar sig själv, är hälsofrämjande.

Dr Siegel förutspår att vi kommer att få se stora förändringar i läkarnas inställning till hälsa och sjukdom. Det blir färre medicintekniker i framtiden och fler helare, läkare som med sina patienter tar upp frågan om deras livs mening och kvalitet och kan inspirera patienterna till en hälsosam livsstilsförändring, som bl a kan innefatta ändrade kostvanor.

Sjukdom har alltså ett budskap till den sjuke att han måste ändra sitt liv.

Siegel säger att cancer tycks vara en reaktion på en sorglig upplevelse. När en människa gjort en smärtsam förlust,

blir hon ofta sjuk, inte sällan får hon cancer. Men om hon svarar på sin förlust med en inre personlig utveckling, då får sjukdomen kanske inget grepp om henne. Cancersjukdomens verkliga budskap till individen är att han måste växa som människa, bli en ny människa, bli född på nytt.

Vi måste alltså lära oss att tolka kroppens budskap.

Men vad finns det för bevis för att den mentala inställningen har så stor betydelse för hälsan? För att belysa detta berättar dr Siegel om ett fall från 1957 som psykologen Bruno Klopfer rapporterat. En man som hade cancer, befann sig väl i flera månader i det han trodde att han fick en underbar medicin med namnet krebiozin. Men så skrev tidningarna att medicinen var värdelös, och tre dagar därefter avled mannen. Fallet visar, enligt dr Siegel, hur kroppen reagerar på våra trosföreställningar.

Patientens förväntningar har mycket stor betydelse. En medicin kan verka mycket bra så länge den är ny och det knyts stora förhoppningar till den, men efter en tid, när den inte längre är ny och omtalad, blir den mindre verkningsfull. Det är placeboeffekten som gjort patienterna bättre, inte så mycket medicinen i sig själv.

Liksom en medicins anseende kan ha stor betydelse, kan även läkarens anseende ha det. Ju bättre rykte en läkare har, desto fler av hans patienter blir friska, och detta har inget med läkarens skicklighet att göra.

Alternativa behandlingsmetoder kan också medverka till bättring hos patienter genom att de ger patienterna hopp och förväntan om tillfrisknande. Sedan får den alternativa metoden äran för förbättringen, även om metoden i sig troligen inte haft något värde, menar dr Siegel.

Många metoder har verkan, även ortodoxa, och de verkar bättre ju mer patienterna tror på dem.

Ovanstående är referat av dr Bernard Siegels åsikter. Källa: den amerikanska tidskriften The Tarrytown Letter, februari 1985.

Svensk mentalvård är barbarisk, säger malmöterapeut

Av Harald Hjorthén

Det finns inga dåliga eller onda människor. Men det finns människor som mår dåligt, människor som gått vilse, människor som är mer eller mindre förtvivlade och som försöker få balans i tillvaron. Deras negativa avreaktioner är försök att avbörda sig och läka själsliga sår.

Det säger psykoterapeut Ing-Marie Lundberg Ohlsson, Stiftelsen för Djupterapi i Malmö.

Där "vanliga" psykiatrer och psykologer gått bet har malmöterapeuten lyckats bota svårt psykiskt sjuka efter ett-två års behandling. Många av dessa patienter (hjälpssökande som hon föredrar att kalla dem) hade diagnostiserats som obotliga kroniska mentalvårdspatienter. En av hemligheterna bakom Ing-Maries häpnadsväckande förmåga är att hon i flera år själv gått i terapi hos några av världens främsta psykoterapeuter och då lyckats "göra upp med sin egen smärta".

För varje ny hjälpssökande känns det allt mer angeläget för henne att gå ut och informera om de enkla men effektiva metoder som numera finns att bota psykiskt störda människor med.

Arvsynden

— Det finns överlägsna alternativ till den traditionella psykvården, säger hon. Ett exempel är Barbro Sandins arbete med schizofrena vid Sätters sjukhus. En stor del av Sandins patienters föräldrar hade klara schizoida drag som unga. Sjukdomen bröt emellertid inte ut, de bildade familj och fick barn som blev sjuka istället.

Ett sådant olyckligt "arv" är inte ofrånkomligt.

— Det går att tacka nej till med hjälp av t ex djupterapi.

För Ing-Marie är "arvsynden" det livsfientliga beteende som förs vidare från släkte till släkte på grund av okunighet.

— "Synd är att missa målet", d v s att gå vilse i livet. Föräldrarna kan inte ge sina barn vad de behöver. Barnet "ärver" detta beteende och fortsätter

att gå vilse. När ett sådant mönster bryts finns inte längre någon "synd" kvar att ärva för nästa generation. Man blir kapabel att ta ansvar för sitt eget liv och kan börja reparera skador man själv ställt till med.

Elchocker barbari

Ing-Marie höjer sällan rösten, utan försöker försiktigt leda andra in i sina livsbejakande och omvälvande tankebanor. Det finns dock ett undantag som gäller den psykiatriska vården i Sverige.

— Att ge elchocker är detsamma som att döda en del av personligheten. Om några decennier kommer detta barbari att ses som en skamfläck för vår kultur. Idag är det mer eller mindre regel att ge människor med djupa depressioner elbehandling. Men det är rena vansinnet. Depression är förnekad sorg. Vad en deprimerad människa behöver är att få gråta ut ordentligt!

Det låter ju enkelt och smärtfritt: gråt ut vid någons bröst . . .

— Ja, medger Ing-Marie, det är enkelt och elementärt, men samtidigt mycket svårt. Det är svårt på grund av omgivningens negativa reaktion på någon som gråter djupt. Det vanligaste förhållningssättet är att börja trösta den gråtande.

— Att trösta någon (d v s att hejda gråten) hindrar den andre från att bli fri. För atträttstödja en människa med djup sorg måste ovillkorligen hjälparen/terapeuten *själv* ha gjort upp med sin smärta och sorg. Den som tröstar någon gör det alltid (omedvetet) för att hejda det som väcks inom honom själv.

— När jag får någon att gråta ordentligt blir jag mycket lycklig, säger Ing-Marie. Då vet jag att den personen är på väg att bli fri från sin smärta.

Kroppen minns

— Vi vet idag så mycket om mänskliga processer att det inte finns någon rimlig anledning att fortsätta med de tradi-

tionella behandlingsmetoderna på svenska mentalsjukhus. Det finns klara bevis för att alla upplevelser vi människor har, från fostertiden och framåt, för alltid finns lagrade i vår organism — fysiskt och psykiskt. Detta gör att även kroppen kan "minnas".

I Ing-Maries terapi brukar dessa fysiska minnen visa sig först — t ex i form av en kvävningssupplevelse. Navelsträngen kan ha snott sig om halsen i något skede av födelsen men händelsen finns inte registrerad. De närvarande har inte märkt något. Minnet av den hemska händelsen har dock satt sig fast och plågar vederbörande till dess förlösningen kommer — i form av döden eller genom pånyttfödelse i terapirummet.

— Efter några års egenterapi och som hjälpare åt andra i djupterapi vet jag att upplevelser av det här slaget inte handlar om fantasier.

Många mentalpatienter uppvisar tydligt en förändrad kroppsuppfattning. De går omkring i ett konstant kroppsminne som hela tiden är aktivt. Eftersom de fastnat på denna nivå behöver de hjälp att kunna fortsätta mot en känslomässig insikt. Därefter kan KÄNSLA och INSIKT förenas, och man blir hel.

— På detta sätt förlöses människor som får hjälp av mig och mina medhjälpare, säger Ing-Marie.

Säkerhetsventil

— När läkarna sätter in symtomlindrande medel hedjar de faktiskt början till en läkningsprocess, konstaterar hon vidare. Dessutom skadar medicinereringen på annat sätt.

— När en människa reagerar på sitt traumatiska minne av en händelse i prenatal eller preintellektuell ålder kan denna reaktion jämföras med en säkerhetsventil. Medicinen och isoleringen på mentalsjukhusen stoppar effektivt till ventilen.

— Därför anser jag tiden nu mogen att sprida information om denna ofarliga, uråldriga men bortglömda kun-

skap om själslig läkedom.

— Det är relativt lätt att få människor att återuppleva tidiga barndomsupplevelser i kroppen. Det är svårare att göra den mentala ihågkomsten. Men när denna integrering sker genom att känsla och insikt förenas leder det till förändrad världsbild och förändrat förhållningssätt till omvärlden och de gamla relationerna.

Det tar ca ett år att gå igenom djupterapi i Malmö. Men kölistan är lång och behovet kolossalt. De personer som accepteras och hamnar på väntelistan har i och med det redan börjat sin vandring mot en förlösning. Ing-Marie har nämligen funnit att hjälpssökande som börjat med en mental förberedelse tid betydligt lättare går igenom den efterföljande terapin med lyckat resultat inom ett år.

I förberedelseskedet öppnar man sig och underlättar därmed själva terapiarbetet både för sig själv och terapeuten. Under inledningen börjar man också trappa ned konsumtionen av tabletter, sprit och tobak.

Extas och kuddar

— Den här utlevelsetekniken är välkänd bland gamla kulturfolk, fortsätter Ing-Marie, som har både en teol.kand. och en fil.kand. plus psykologistudier.

— I Indien t ex har man länge hjälpt psykotiska människor med liknande teknik. Och i många andra gamla kulturer har det funnits riter som tillåtit människor att släppa kontrollerna och gå in i extatiska tillstånd.

Ing-Maries kritik av den traditionella samtalsterapi är att den inte läker på djupet. Den öppnar inte för de kroppsliga minnena och därmed går det inte att göra kopplingen mellan känsla och insikt. Många av hennes patienter har utsatts för grova övergrepp i tidig barndom. För att komma åt dessa lagrade, omedvetna men plågsamma minnen måste man återuppleva med alla sinnen. Terapilokalen är ljudisolerad och madrasser och kuddar skyddar patienten från att skada sig.

Praktikern Ing-Marie Lundberg Ohlsson har funnit att den mycket insiktsfulla teoretikern och psykoanalytikern Alice Miller i Schweiz har rätt i sina böcker om "den svarta pedagogiken".

— Barn är väldigt kärleksfulla. De älskar sina föräldrar oförbehållsamt. När de skadas och föräldrarn förnekar sin skuld tar barnet på sig uppgiften att skydda sina föräldrar från sanningen. Barnet är så lojalt att det resten av livet gör allt för att bevara lögnen och inte göra föräldrarn ansvarig. Priset för detta blir att man förnekas sin egen

sanning, vilket leder till oerhört lidande. Detta lidande och DRAMA spelas med terapeutens hjälp upp i terapirummet.

Kärlekslängtan

— Drivkraften i livet är kärlek. Ibland kan denna kärlek gå vilse och bli till hat. Hat är frusen kärlekslängtan. Under hatet finns kärlek.

Enligt Ing-Marie används ofta små barn som avreaktionsobjekt för en negativitet som föräldrarna inte skulle drömma om att visa andra. När så sker skadas barnet och kommer som vuxen att bära med sig minnet. Detta minne "pockar" på en förlösning. Det är detta som vi brukar kalla "symtom".

— Vi måste sprida kunskapen om att även mycket små barn kan känna och reagera, säger hon med hetta. Och att de erfarenheter vi gör som barn kommer att forma vår världsbild och vårt sätt att leva. Vi måste respektera barn som vullfärdiga individer. När vi gjort upp med våra egna förnekade behov begär vi inte längre att våra barn skall kompensera oss för det vi en gång fick försaka eller aldrig fick upprättelse för.

Hjälpssökande i Malmö får ofta upp minnen av sina mödrar som när de varit ensamma med sitt barn låtit hat och ilska få fullt utlopp. Mamman har inte trott att barnet känner eller minns eftersom det inte kan uttrycka sig med ord. När andra vuxna träder in på scenen förvandlas mamman och går snabbt in i sin roll som kontrollerad hemmafru.

Sophink

Det lilla barnet blir alltså sophink för den vuxnes smärta och negativitet. En daglig dos av sådant mentalt avskräde sätter spår för resten av livet hos barnet. Det handlar alltså om barn som inte utsatts för allvarigare fysisk misshandel utan om dem med blåmärken i själen.

Ing-Maries främsta målgrupp i terapi har varit s k kroniker och andra med starkt självdestruktivt beteende. Hon anser sig ha klara belägg för att vissa traumatiska upplevelser — ofta före fem års ålder — ligger till grund för svåra psykiska störningar. Fysiskt har många patienter som barn reagerat med akut sjukdom som lunginflammation, kikhosta, andningssvårigheter, infektioner i övre luftvägarna, mag-åkommor etc.

Drygt 70 procent av samtliga hjälpssökande som genomgått djupterapi har fått upp minnen av sexuell misshandling i späda ålder. När dessa och likartade traumatiska minnen bearbetas

har symtomen upphört och vederbörande blivit fri att göra medvetna val. Det är djupterapiens kriterium på psykisk harmoni.

En förutsättning för att detta skall lyckas är att den som söker hjälp är villig att se sin egen sanning. Det kan vara svårt att släppa försvaren. Men för den som har t ex grav ångest, anorexia, problem med sprit och narkotika, störd sexualitet eller som lever i plågsamma psykotiska eller neurotiska tillstånd är valet inte särskilt svårt.

— I timmar har jag fått ta del av den skräck, det raseri och den djupa sorg som många aldrig tidigare fått visa eller avbörda sig, säger Ing-Marie.

— Negativitet från föräldrar eller andra vårdnadshavare har en förödande effekt på barnet. Klara, om än maskerade, signaler hos patienterna i den vanliga vården har för det mesta förbisetts av psykiatrer, psykologer, terapeuter och kuratorer.

Avgiftsfri terapi

Ing-Maries djupterapi står inte för någon enskild teknik. Namnet är valt för att understryka att det handlar om bearbetning på mycket djupa psykiska nivåer. Filosofin bakom terapin är att ingen hjälpssökande får hindras av ekonomiska skäl. Därför är hennes terapi avgiftsfri. Verksamheten skall finansieras genom den nybildade Stiftelsen för Djupterapi samt Stödföreningen för Djupterapi.

Sin egen terapi och utveckling har Ing-Marie fått hjälp med av bl a Barbara Findeisen och Elisabeth Kübler-Ross. Stanislav Grofs studier av födelse- och dödsprocessen har också spelat en viktig roll för hennes utbildning.

— Den ovärderligaste kunskapen har jag dock fått av de människor som delat med sig av allt det svåra de har genomlevt. Hade jag aldrig fått följa med på deras inre resor hade jag inte förstått vilka fruktansvärda sår t ex incest lämnar hos barn. De kommer till mig med sin stumma vittnesbörd. Men det räcker inte att jag förstår. Vi måste bli många som förstår för att kunna förändra.

Anm. Harald Hjorthén är journalist på TT.

**STÖDFÖRENINGEN
FÖR DJUPTERAPI**
Information 040-21 81 55 (ons 19-20)

— Det är viktigt att ha en erfaren andningspedagog under de första 5-10 sessionerna. Därefter kan man i regel göra det själv eller tillsammans med en "andningskamrat", säger Marianne Thorsell. Foto Åsa Freij

Marianne Thorsell som fått hjälp, vill nu hjälpa andra

Av Åsa Freij

Inom den s k alternativa medicinen och de nya terapierna finns ofta människor som inte gått den direkta skolvägen till ett hälso- eller sjukvårdande yrke, utan istället arbetat sig fram genom egen sjukdom, egna kriser. De har provat traditionell behandling utan framgång och till sist fått hjälp av alternativa behandlingsformer och egna, kanske intuitiva, upplevelser av vad som är rätt väg tillbaka till livet, eller till ett lyckligt liv som de förut inte trodde fanns.

Den egna erfarenheten har för dessa människor varit den gode läraren.

Ofta är vägen till hälsa knuten till upptäckten att det till sist bara är vi

själva som kan ta ansvaret för vårt liv och göra något av det. Detta gäller både fysiska och psykiska problem, fast främst de psykiska. (Men det fysiska och det psykiska hör ihop och påverkar varannat, det börjar även skolmedicinens företrädare alltmer erkänna.)

De som tror på alternativa behandlingsformer har ofta också en andlig dimension i sitt synsätt. De menar att en inre, kärleksfull kraft finns hos oss alla och kan väckas till liv.

Jag har tidigare i Sökaren berättat om Louise Ahlström, som upptäckte att hennes långvariga och svåra sjukdom bara var "en felaktig tanke" som

hon uttryckte det. När hon fann att roten till det onda satt i sinnet, förbättrades hennes hälsotillstånd snabbt, och hon är nu en psykiskt och fysiskt stabil person, som kompletterat sina egna upplevelser med psykologisk och terapeutisk utbildning och helt ägnar sig åt att hjälpa andra som är i en liknande situation som hon själv en gång befann sig i.

Nu har jag också mött Marianne Thorsell, en ung kvinna som gått ungefär samma väg som Louise, fast de yttre omständigheterna och symptomen var andra. Den nya livssynen är densamma.

Mariannes historia kan kännas sär-

skilt aktuellt och angelägen nu, när man allt oftare hör talas om det dåliga psykiska hälsotillståndet hos många människor i det moderna samhället och den höga självmordsfrekvensen, inte minst bland barn och ungdom, mycket beroende på existentiella problem, alltså en pessimistisk, förvirrad eller obefintlig livsåskådning, en brist på trygghet i tillvaron.

Marianne vände sina självmodstankar till livsglädje

Marianne Thorsell är idag en kvinna med tro på sig själv, på andra och på livet. Dem som lider av pessimism och behärskas av negativa tankar, förstår hon väl, eftersom hon själv varit sådan, att hon vill hjälpa dem. Hjälp ger hon främst genom att lära ut s k frigörande andning, rebirthing, den metod som vid sidan om känsloutlevelser och hennes nya livsinsikt hjälpt henne själv mest.

Marianne gick många år med livsleda och täta depressioner, och hon var vid ett par tillfällen nära att ta livet av sig. Sista gången blev hon intagen på mentalsjukhus. Dessförinnan hade hon gått ett par år i psykiatrisk behandling på ett annat sjukhus utan att det gett någon större effekt.

Marianne är kritisk till den traditionella psykvården. Hon konstaterar att man där inte förstår människors verkliga problem. Hon anser att vården bör kompletteras med sådana "alternativa" metoder som gett henne själv ett friskt och lyckligt liv.

— Psykvården måste ge möjligheter till känsloutlevelse, särskilt av aggressioner, säger hon. Detta är viktigare än psykofarmaka och spännbälte. Dessutom bör den innefatta andligt och psykosomatiskt inriktade terapier, samt en djup förståelse av tankens skapande kraft. För depression och självmord beror på känslor som rädsla, sorg, ilska och besvikelse, som vänds inåt.

Vändpunkten för Marianne var en slutlig insikt att flera dykningar ner i depressionens djup kunde leda till att hon aldrig kom upp igen. Och hon förstod att hon själv måste ta ansvaret för sitt liv. Insikten kom sedan hon fått en stark "ljusupplevelse", eller "gudsupplevelse", som en del kanske skulle kalla det.

— Min självhjälp kan kanske liknas vid en stark bön, en mobilisering av den inre livsenergin och vår egen läkande kraft. Det har jag förstått efteråt, säger Marianne och fortsätter att berätta:

— Efter min nya insikt och upplevelse reste jag mig så gott jag kunde, trots att jag fortfarande kände mig

mycket svag och rädd. Jag började pröva mig fram bland "alternativa" behandlingsformer såsom primalterapi och så småningom frigörande andning.

Det var av den senare metoden som Marianne fann mest hjälp, och hon avbröt sina teoretiska psykologiska studier och reste till USA för att lära sig denna speciella andningsteknik av den man som utvecklat tekniken, Leonard Orr.

Marianne har några "ord på vägen" till medvandrare, som hon gärna vill dela med sig av. De lyder: "Nöj dig aldrig med att bara stå ut! Du är värd mer än så! Det finns en stor livsglädje inom oss alla. Den är vår sanna natur, och den kan vi alla nå!" Och med någon annans ord: "Var realist — förvänta dig mirakel!"

Andningens och tankens läkande kraft

Marianne berättar:

— Det var i mitten på 70-talet som amerikanen Leonard Orr utvecklade en andningsteknik med vars hjälp fysiska och psykiska spänningar upplöses. Tekniken kallas rebirthing (återfödelse) i USA. Här hemma börjar vi kalla den frigörande andning.

— Flera miljoner människor över hela världen känner idag till tekniken. Den lärs ut av rebirthers, och rörelsen sprids ännu mest på gräsrotsnivå. Den bästa utbildningen idag gestroligen av Sondra Ray. Hon har skrivit flera böcker i ämnet, varav en finns på svenska, *Kärleksfulla relationer* (Livskraft.)

I USA använder sig läkare, barnmorskor, lärare och psykologer av metoden i sitt arbete. Vissa amerikanska fängelser har frigörande andning på sina rehabiliteringsprogram. I Polen har hösten 1984 en rebirthingorganisation godkänts av staten.

Marianne fortsätter:

— Den viktigaste kunskapen i världen idag är kunskapen om att vi skapar vår verklighet med våra tankar. Om vi förnekar detta, så bekräftar vi ändå att tanken är skapande, då vi är tänkaren som tänker att så inte är fallet.

— Genom att tålmodigt vända negativa tankar, en i taget, till positiva höjer vi inte bara vår egen livskvalitet, utan vi hjälper också alla andra att höja sin, eftersom varje enskild individs tankar påverkar massmedvetandet.

— Om vi betraktar vårt liv och hur det skiljer sig från det liv vi skulle vilja leva, så kan vi bli medvetna om negativa tankar som styr oss. Ofta är dessa tankar omedvetna och härrör från födelsen och tiden i livmodern. Vi är så vana vid att ha dem att vi sedan länge slutat att ifrågasätta dem — om vi någonsin gjort det. Det är därför som rebirthers och terapeuter med insikt om

tankarnas makt lär ut positivt tänkande och medvetandegörande tekniker.

— Det finns idag tillräckligt med mat åt alla, säger Marianne som ett exempel. Ändå svälter många av våra systrar och bröder ihjäl. Detta är ett resultat av att vi tänker fel. Svälten på jorden kommer att försvinna när tillräckligt många blir medvetna om att svält inte behöver finnas. Detsamma gäller krig och upprustning!

— Vår andning är bryggan mellan den yttre världen och den osynliga inre världen, fortsätter Marianne. Ordet andning kommer av ande. Genom att lära känna vår andning kan vi komma i kontakt med vårt innersta väsen. Varje andetag är ett uttryck för hur vi känner oss. Vår andning bär livskraften i sig. En person som säger ja till sig själv, som tycker om sig själv och tror på sin förmåga och därmed betraktar andra på samma sätt, andas friare och djupare än en som säger nej, som känner självhat, osäkerhet och depression.

Så går det till

— I en frigörande andnings-session ligger man i regel bekvämt på en madrass i ett ostört rum, berättar Marianne. Man kan också göra rebirthing på annat sätt, t ex i vatten. De första sessionerna bör ske tillsammans med en välutbildad andningspedagog. Och ju friare denna är från psykisk trauma och negativitet, desto djupare och snabbare blir resultaten för klienten.

— En session tar mellan två till tre timmar, inklusive samtal före och efter andningspasset, som tar cirka en timme. Oftast andas man genom munnen i början av passet och avslutar med andning genom näsan. Man andas också högt uppe i bröstkorgen.

— Genom att oavbrutet, på ett avslappnat och intuitivt sätt, koppla in och utandningen till varandra, kommer andningen att upplevas och låta som en kontinuerlig cirkel. En energicykel påbörjas, och den har en läkande och renande effekt. Denna effekt kan upplevas som ett pirrande eller vibrerande i olika kroppsdelar eller i hela kroppen. Intensiteten i dessa förnimmelser ökar till dess de når sin kulmen, varefter de avtar. Dessa fysiska sensationer ska välkomnas, eftersom de betyder att fysiska och psykiska spänningar håller på att lösas upp. Om motståndet eller rädslan är stor, kan kramper och fysisk smärta uppkomma. Obehagen försvinner dock i regel efter några minuters andning. Djup känsl frigörelse, minnen av tidigare händelser i livet och andliga upplevelser av olika slag är vanliga, liksom fysiska sensationer.

— När de fysiska sensationerna nått

Forts. på sidan 33.

Visst finns det paranormala fenomen!

Psykometri med engelska medier

Av Örjan Björkhem

I tre artiklar har jag beskrivit en serie experiment som jag utförde sommaren 1984 med några svenska medier. I denna fjärde och avslutande artikel om psykometri berättar jag om mina möten med två engelska medier, världsnamnen Robin Stevens och Doris Stokes.

De är professionella medier på en nivå som vi knappast har i Skandinavien.

Här krävs en utvikning från ämnet. Jag har lagt märke till att både fackmän och lekmän förefaller tämligen omedvetna om den övergripande struktur hos mediumismen och spiritismen*) som avgör både den spiritistiska rörelsens, de enskilda mediernas och klienternas utveckling — ofta inom loppet av en enda seans.

Redan när den moderna mediumismen föddes i en knackande vägg hos systrarna Fox år 1847, kunde man upptäcka den här ytterst påtagliga strukturen. När det knackade i väggen "legitimerade" sig anden — det handlade om en *verifikationsfas*, anden visade att det rörde sig om verkliga "övernaturliga" fenomen.

Snart nog började emellertid systerrarna Fox istället att förkunna det andliga budskapet — fenomenen övergick i en *förkunnelsefas*. Naturligtvis är exempelvis madame Blavatsky här ett ypperligt exempel, med alla de hemlighetsfulla "paranormala" budskapen som endast fanns till för att ge eftertryck åt hennes förkunnelse i Isis Unveiled, The Secret Doctrine och andra skrifter.

Den spiritistiska rörelsen har genomgått samma utveckling — det är relativt sällan som man inom en spiritistkyrka av kontinental typ anordnar seanser; huvuddelen av verksamheten handlar om gudstjänster. När olika sekter avskiljer sig från huvudrörelsen följer detta alltid samma mönster — kring en liten grupp sker det mängder med verifierande fenomen, gruppen

bryter sig lös och övergår till en förkunnelsefas.

Ett enskilt medium genomlöper normalt samma utveckling — efter ett antal verifierande paranormala händelser används sedan mediet av "andarna", "de andliga ledarna" eller kanske som i madame Blavatskys fall "mahatmorna" för att sprida ett andligt budskap.

Också om budskapet anses ha tillkommit på ett "övernaturligt" sätt, innehåller det normalt inga överraskningar, utan dess innehåll är allmängods. Så är det exempelvis intressant att se att anhängarna av Martinus sällan påpekar dennes kraftiga beroende av madame Blavatskys skrifter och trettioalets industrialiseringsoptimism.

För ett kommersiellt medium är det givetvis angeläget att så fort som möjligt komma från den rätt besvärliga verifikationsfasen, där man måste producera vad klienten uppfattar som verkliga paranormala fenomen, till förkunnelsefasen, som torde vara lättare att upprätthålla. Givetvis är denna också för mediet självt — som inte ifrågasätter fenomenens eller andevärldens existens — den väsentliga delen. De anhängarna har ju inte kommit tillbaka för att bevisa att de "har det bra i sommarlandet", utan för att förbättra världen.

För den utomstående iakttagaren är det emellertid relativt enkelt att se att fenomenen uppvisar större originalitet än förkunnelserna.

När man studerar världsberömda medier, tillkommer den speciella skolning som exempelvis de engelska medierna får och som förvandlar dem till underhållningsartister och estradörer. Jag genomförde experiment både med Doris Stokes och med Robin Stevens, men att på något sätt bedöma dem blir oerhört komplicerat. Mediet omges av en nimbus av stress och tidsnöd, av ointresse för experiment och av en över-
svallande vänlighet och entusiasm för

intervjuaren.

Slutresultatet blir oftast — åtminstone är det min erfarenhet med de kommersiella medier jag träffat — att det blir en intervju där man får höra mycket förkunnelse. Och experimenten blir alltid också av — men då sker de på ett sådant sätt som då trollkarlen drar upp kaninen ur hatten.

Robin Stevens gjorde sina experiment medan han blev fotograferad — så det kunde inte alltid avgöras om han talade om det fotografi som just togs eller om det han hade i handen.

Doris Stokes — för närvarande betraktad som världens främsta medium, och en förtjusande kvinna — gjorde sina experiment medan hon på en bandspelare letade rätt på stycken av sin grammofoonskiva som hon tyckte att jag absolut måste höra — och medan hon letade efter sin bröstprotes för fotograferandet. Allt som hon sade som inte stämde, kunde därför ha att göra med någon av de andra aktiviteterna.

Det blir svårt att bedöma det som då händer. Och den nimbus som de verkligt bekanta medierna omges av, gör att man kan bli lurad. Robin Stevens gjorde exempelvis en imponerande uppvisning med en svensk i Hammenhög och avslutade med att inför publiken få bekräftat att han och personen det gällde aldrig tidigare hade träffats. En kontroll visade att Bertil, som vi kallar honom, hade varit på fyra seanser med Robin Stevens tidigare och att Robin också vid dessa tillfällen givit verifierande budskap.

Men då jag talade med Bertil, sade han fullkomligt uppriktigt att han och Robin aldrig hade blivit presenterade för varandra. Han var alldeles ärlig och Robin var alldeles ärlig. Men det publiken trodde efter replikväxlingen var att Robin och Bertil var helt okända för varandra. Och så var det alltså inte. Företeelser som dessa är oerhört vanliga i sammanhang där vi alla deltar i "sammansvärjningen" eftersom vi vill

tro.

Av skäl som dessa presenterar jag inga protokoll från experimenten med de engelska medierna, utan försöker i stället ge en bild av deras arbetssätt och ger korta exempel på vad som i andra sammanhang skulle ha bedömts som träffar.

Hos Robin Stevens hade jag med mig en serie fotografier. På ett mycket tidigt stadium frågade han vad "Oll, Oll, Olofsson" hade med saken att göra — det var en familj som hade hjälpt mig med experimentet. Jag blev rätt förvånad, för på morgonen hade jag besökt familjen Olofsson och lånat fotografier av dem.

Inför ett av fotografierna — av en för mig okänd person — blev Robin ganska ställd. Det handlade om en bovtyp, menade han, och den här mannen skulle uppenbart råka ut för någonting otrevligt. I själva verket, sade Robin, visste nog ingen var mannen var just nu. Robin återkom ideligen till detta fotografi och uttryckte sin tvekan för personen.

Hemkommen kontrollerade jag med familjen Olofsson, och även om det allmänt sett stämde, vad Robin hade sagt, så var man helt klar över var personen på fotot, Klas, befann sig. Eftersom jag fick likartade intryck av fotot, menade jag att detta bara var vanlig människokännedom.

Några dagar efteråt får jag reda på att Klas, som vi kallat mannen på fotot, inte kommit till arbetet dagen därpå. Han hade faktiskt varit försvunnen, då Robin sade det — han hade lämnat landet efter ett inbrott.

Idag, nio månader efter försöket, är Klas död efter en överdos narkotika.

Robin berättade också mycket om mig själv, där många detaljer stämde på ett förunderligt sätt. Jag har ingen anledning tro att Robin diskuterat mig med andra svenskar — men eftersom han mycket väl kan ha gjort det, så kan jag bara *personligen* räkna det han sa som träffar.

Doris Stokes besökte jag tillsammans med min hustru i hennes hem — en husvagn i Kent — under sommaren. Doris Stokes är för närvarande världens mest berömda spiritistiska medium och räknas också som det främsta. Det kan nämnas att när jag var i England någon månad senare, sände de olika TV-kanalerna fem timmar program om och med Doris under en enda vecka.

Doris Stokes kommer från enkla förhållanden, och det är först nu som hon trots miljoninkomster har fått sitt första egna hem — en husvagn — alla hennes inkomster går nämligen till välgörenhet på olika sätt. Personligen är hon en av de mest förtjusande människor

man kan få förmånen att träffa.

Redan första gången vi talar om fotografierna jag har med mig, börjar Doris tala om ett namn "eliinor", kanske kan det vara ett namn på en plats. När fotografierna kommer fram en timme senare, fastnar hon genast för det bröllopsfoto som tidigare använts i serien — hon säger att det är en plats, Helsingborg, och att brudens mor heter Kerstin, och bruden själv — Doris söker länge, för inte kan man väl heta "Gunloeg"? Att det gäller en olycka kan Doris också upplysa om: Kerstin bröt sin nacke och det hela gick mycket fort. Allt stämmer — till och med det säregna namnet — bruden heter verkligen Gunlög!

Precis som Robin kan Doris säga mycket om mig själv som jag personligen är benägen att räkna som träffar — barnens namn och så vidare. Men inte heller det har något bevisvärde för andra.

Vid det här laget har jag sagt så mycket om hur litet vi kan räkna med de engelska mediernas uttalanden som verkliga bevis att läsaren måste få intrycket att jag menar att de tidigare experimenten i serien har något bevisvärde — också i vetenskapliga sammanhang.

Och det menar jag verkligen. Jag är naturligtvis fullkomligt medveten om att "en korrekt försöksuppläggning" skulle ha inneburit att man från början bestämde vad varje träff skulle innebära — exempelvis kunde man ha bestämt att bröllopsfotot skulle ge namnet "Kerstin".

Då skulle "Kersti" och "Gunlög" båda vara felaktiga svar.

Vore jag inte nöjd med denna typ av uppläggning, så kunde jag göra som Montague Ullman och låta olika bedömare rangordnas varen och därigenom bedöma om det blev träffar. Med Ullmans metod blir nästan allting träffar och det räknas ändå som vetenskapligt — i alla fall finns det bara en chans på två för någonting att vara en miss.

Så jag föredrar personligen att räkna det som träffar som övertygar en normalt kritisk person — sådana exempel har vi i tuppen som Doris Ankarberg hörde och i femtioöringen som Birgitta kunde avlocka en lång historia.

Det här betyder en historisk metod, sådan man använder i historia och i tillämpad psykologi. Här gäller det inte att kunna förutsäga, utan att efteråt kunna förklara en händelse.

Givetvis skulle jag, om de ekonomiska möjligheterna föreläggat, ha haft ännu bättre kontroller och så vidare. Det skulle endast förändrat resultaten så tillvida att fler episoder kunnat räk-

nas som träffar.

Utrymmet tillåter inte här några mer långtgående resonemang om psykometrin, men vissa slutsatser kan dras om de teorier vi framställde i den första artikeln.

En av dem var "ljudeorin" enligt vilken främst ljud och framför allt upprepade sådana skulle kunna fås fram genom psykometri. Bilder och dylikt vore då mediets tolkning av en ljudupplevelse. Många ljud förekommer också, tuppen är ett exempel, men det förefaller tydligt att synupplevelser och känslor har lika stor betydelse. Ljudeorin kommer därför att sakna förklaringsvärde.

En annan teori var att föremålet skulle säga mer ju längre det varit i närheten av "händelsekällan" — exempel med femtioöringen som Astrid förmodligen bara haft i sin hand någon minut visar att detta är helt fel.

Den tredje teorin säger att endast det som funnits i föremålets närhet kan nås genom psykometri. Den teorin har blivit grundligt förstörd av exemplet med bröllopsbilden där alla medier berättar om det som hänt efter fotograferandet.

I själva verket visar bröllopsbilden ganska tydligt hur psykometrin fungerar psykologiskt.

För den som känner paret på bilden väl, går det knappast att se bilden utan att fundera över den tragiska olyckan som hände efter det att fotografiet tagits. I våra associationer är vi knappast bundna av några fysiska regler om föremålets koppling till "händelsekällan". Det finns alltså goda skäl att ersätta termen psykometri med det krångligare begreppet paranormal objektsassociation.

Det enda märkliga som återstår blir att psykometrin strider mot de fysiska lagar vi ställt upp för naturen och som vi kräver att denna skall följa.

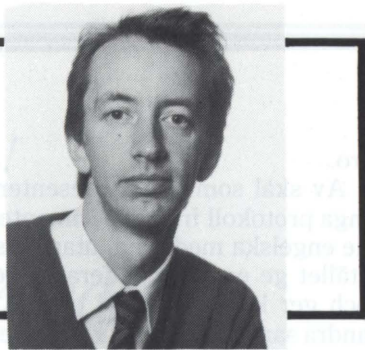
Psykometrin kan alltså inte existera.

Ändå menar jag att den här enkla experimentserien gör det troligt att psykometrin faktiskt finns och att i stort sett vem som helst kan demonstrera den med hjälp av ett medium.

*) Jag är medveten om att man inom den spiritistiska rörelsen kallar sig spiritualister, men här använder jag facktermen som betecknar tron på andevarelser och en andevärld; begreppet "spiritualism" betyder ingenting som med lätthet kan kopplas till den upplevda verkligheten för en spiritist.

Håkan Blomqvist

På UFO-fronten

En svensk "Adamskikontakt"

Följande kontaktfall är ett av de mest intressanta och fascinerande jag stött på under åren som aktiv ufolog. Vad som gör det så unikt är det stora antalet samstämmiga vittnen samt det mycket fysiskt påtagliga i hela händelsen. Det finns inget som tyder på att observationen var av psykisk natur.

Fallet har tidigare helt kort presenterats i Bjarne Håkansson's bok UFO-gåtan (1). Jag har vid upprepade tillfällen, under cirka tio års tid, gjort förfrågningar om att få göra en grundlig dokumentation samt publicera fallet men alltid mötts av undvikande svar eller ett klart nej.

När jag nu fått tillstånd att publicera alla fakta kring denna händelse är det under förutsättning att jag inte avslöjar de inblandade personernas namn eller den exakta platsen för kontakten. Tilläggas bör att jag känner vittnena väl och inte har någon anledning att misstänka att händelsen är uppdiiktad.

Kontakten ägde rum en lördagkväll i mitten på september 1965 (2). Ett exakt datum har inte gått att fastställa. Cirka en och en halv månad tidigare hade två UFO-intresserade unga män, Lars och Kristian, fått en förfrågan om de ville närvara vid en kontakt med ett landat tefat. Lars och Kristian tackade ja och såg det som ett intressant tillfälle att kontrollera kontaktmännens, Dicks, äkthet.

På kvällen före kontakten samlades fem personer i Dicks bostad för att få instruktioner om vad som skulle ske. Närvarande var Lars, hans vän Kristian, Dick med hustru Karin samt en annan svensk kontaktman, Bertil. Dick förklarade att ingen fick ha någon metall på sig, typ klocka, nycklar eller mynt.

Klockan 21.30 körde allesammans ut till en ödlig plats en bra bit söder om Stockholm. Kontakten skulle äga rum vid en liten sjö i skogen. Ett par kilometer från platsen stannade Dick bilen och sade åt Lars och Kristian att vara tysta och endast iaktta vad som hände.

Dick blinkade några gånger med bilstyrkastarna och fortsatte sedan att köra med dämpad belysning. "Från

och med den här punkten", berättar Lars, "kändes det som en avsökningsprocedur startade både med mig och Kristian. Svaga elektriska strömmar avsökte hjärnan, ungefär som ett elektriskt hårnät."

Efter cirka två kilometers färd kom gruppen fram till en sjö. De körde fram vid sjöns norra sida och parkerade bilen på en liten berghäll alldeles vid sjökanten.

Från bilen kunde nu Lars observera att en klockformad, lysande, farkost redan stod på marken i en glänta. Avståndet var högst 60 meter. Alla klev ur bilen men Dick instruerade Lars och Kristian att stanna kvar på berghällen vid bilen och endast, under tystnad, iaktta vad som skedde.

Farkosten var av den välkända "Adamski-typen", med en höjd av cirka 5 meter och en diameter på högst tio meter. Den stod i en försänkning i en glänta med ganska högt gräs. Tefatet omgavs av ett gröngullysande sken som omvävde farkosten på ett avstånd av ungefär 30 meter. Ljuset tonades sakta ner och blev svagare under tiden kontakten varade. Det var ganska mörkt men helt stjärnklart. Ingen måne fanns på himlen.

Ut ur farkosten kom en människa, en mansfigur, klädd i överalliknande dräkt. Lars kunde se honom tydligt i ljuset från farkosten. Han kom fram från vänster sida, bakom farkosten, och ställde sig i ljuset framför tefatet.

Mannen var cirka 1.80 lång och välbyggd. Han hade långt hår som nådde till axlarna. Runt midjan på överallen fanns ett brett bälte. Lars kunde inte se fötterna och skorna på grund av det höga gräset.

När mannen stannat framför farkosten tog Dick fram en ficklampa och blinkade en signal tre gånger. Till svar blinkade mannen samma signal med någon slags lampa från bältet.

"Ljuset från den lampan", berättar Lars, "var absolut unikt. Jag har aldrig sett något liknande. Det påminde kanske lite om laserljus. Ljuskäglan stannade i luften efter ungefär tjugo meter. Det var ett vitt, rakt ljus."

Efter den överenskomna identitets-signalen började Dick, Karin och Bertil att gå mot farkosten. Samtidigt gick mannen från tefatet dem till mötes. De träffades på halva vägen cirka 40 meter ifrån där Lars och Kristian stod.

Bertil hade ett brunt A-4-kuvert med sig. Han överlämnade det till mannen från tefatet men Lars kunde inte se det tydligt från sin position eftersom det var ganska mörkt. Gruppen stod och samtalande under kanske fem minuter. Det hördes bara ett svagt mummel i höstkvällen och Lars kunde inte urskilja vilket språk som talades.

Samtidigt som denna kontakt pågick cirkade två likadana farkoster över sjön. En av dem låg på en höjd av cirka 300 meter och den andra på ungefär dubbla avståndet. Det var samma typ av klockskepp som det som stod på marken. Men på dessa syntes kloten tydligt undertill. Färgen var orangefärgad. Lars och Kristian kommer inte ihåg så många detaljer kring dessa två tefat eftersom de var koncentrerade på vad som skedde på marken.

Efter några minuter återvände de tre personerna till bilen och Dick meddelade att man skulle åka ut till en öppen plats några kilometer därifrån. Fortfarande fick Lars och Kristian order att inte fråga någonting utan endast iaktta.

Gruppen åkte iväg medan farkosten fortfarande stod på marken. Det sista Lars observerade var att "rymdmannen" gick mot tefatet.

När de kom fram till ett fält några kilometer från kontaktplatsen fick Lars och Kristian order att ställa sig en bit från varandra ute på ängen. De stod kanske tio meter från den övriga gruppen när en orangefärgad, klockformad, farkost kom svävande på låg höjd, högst 30-40 meter. Den gungade mjukt i luften när den färdades.

Nu upplevde både Lars och Kristian en märklig effekt på medvetandet. "Det var som om avståndet till alla stjärnor förändrades, så att vi såg allt ungefär tio gånger närmare än normalt. Vår perception, våra synintryck förändrades."

Lars vill inte spekulera om hur länge tillståndet varade men han intygar att det var en mycket fascinerande upplevelse. Som om de såg stjärnhimlen genom en zoomlins. Vid en efterkontroll visade det sig att Lars och Kristian upplevt det hela på samma sätt.

Efter denna händelse färdades vittnena hem till Dicks bostad. Lars hade många frågor men varken Dick eller Bertil ville diskutera vad som inträffat.

Ännu idag har Lars inte fått någon klarhet i varför han och Kristian fick delta vid detta möte. Inte heller har han fått något svar på varifrån besökaren kom eller vad som var meningen med kontakten.

Frågorna är naturligtvis många. Lars har spekulerat om att det hela var någon form av psykologisk test. Eller att kontaktmännen sakta vill läcka ut information om att tefaten är verklighet.

Eftersom jag är bekant med både Dick och Bertil har jag vid flera tillfällen frågat dem angående denna händelse. Men förutom en bekräftelse på att det hela verkligen inträffade har de varit mycket sparsamma med information.

Om jag bara haft Lars berättelse att gå efter skulle jag ha varit synnerligen skeptisk i det här fallet. Tanken på mytomani ligger nära till hands. Men alla vittnen intygar, oberoende av varandra, att kontakten var verklighet så jag kan bara publicera de upplysningar som getts.

För en ganska skeptisk lagd ufolog är det givetvis en fascinerande tanke att UFO-kontakter av denna typ pågår i Sverige. Enligt Lars samarbetar Dick med dessa rymdmänniskor sedan många år tillbaka. Och kontakterna har inte upphört utan pågår idag.

Lars har tyvärr fått väldigt lite information om vad som egentligen pågår. Men följande påståenden har gjorts från dessa kontaktmän.

Det finns en etablerad verksamhet på jorden av människor från andra stjärnsystem. Några av dessa rymdmänniskor är stationerade på jorden. I Skandinavien finns ständigt mellan 8 och 12 rymdmänniskor i arbete med olika projekt bl a inom vetenskap och forskning.

De följer sin utomjordiska identitet men fungerar som länkar till människor på jorden som de samarbetar med. Man arbetar med en tidsplan för en kommande offentlig kontakt.

"Det intressanta", berättar Lars, "är att det finns människor i Sverige som varit ombord på farkoster och står i kontakt med, och får instruktioner av, dessa rymdmänniskor. Och att man preparerar människor för en allmän kontakt. Det är en psykologisk operation som utförs över hela jorden."

Tanken är att vi skall vänjas vid besökarna på ett mildt sätt. Man rör helt

Berghällen vid sjön varifrån Lars och Kristian observerade kontakten. (På fotot Håkan Blomqvist.)

enkelt om i grytan då och då. Tillräckligt mycket så att vi inte skall glömma bort dem men heller inte bli skrämde.

Om denna händelse och information är verklighet så skapar den egentligen fler frågor än svar. Inte heller Lars är riktigt säker på vad det hela rör sig om. Han har ännu inte fått veta besökarnas ursprung och bakgrund.

Det är en av de faktorer som gör att jag sätter ganska stor tillit till Lars i det här fallet. Han är själv frågande och skeptisk inför mycket av vad han fått vara med om.

Det här fallet är i stort sett identiskt med den typ av upplevelser och kontakter som berättades av George Adamski och Howard Menger på 1950-talet. Det kan naturligtvis ses

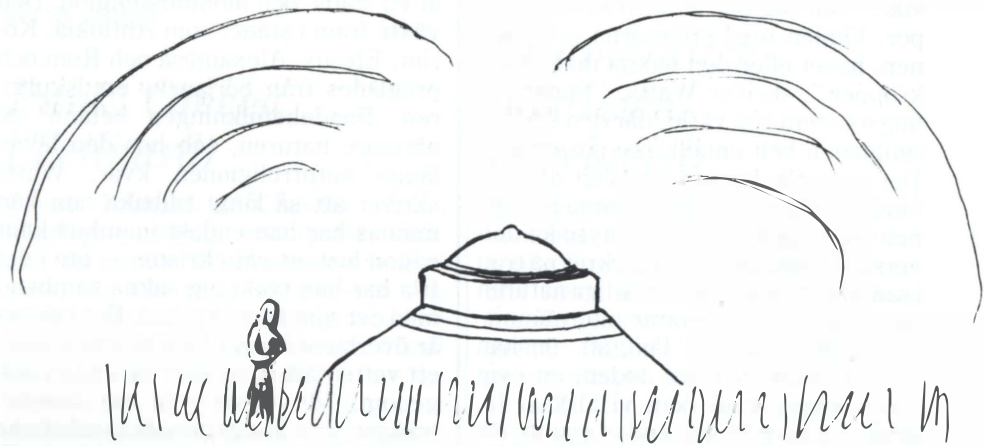
som en indirekt garanti för att det verkligen låg någonting bakom dessa båda kontroversiella herrars påståenden. Farkosttyp och varelser är identiskt lika.

Någon vidare klarhet i gåtan lär vi inte få såvida inte de svenska kontaktmännen tar bladet från munnen och ger oss hela sanningen. Till dess får detta märkliga kontaktfall stå kvar som en möjlig indikation på att okända aktiviteter pågår på vår jord.

Foto: Leif Hallberg

Noter

1. Bjarne Håkansson: UFO-gåtan. Larsons förlag, 1973, s. 81-83.
2. Intervju med "Lars", 1985-08-26.

Teckning baserad på skiss av Lars.

Foto Rein Vålme

Gud - en gåta

Naturens Gud (Watts)

Religionspsykologen och filosofen Alan W. Watts skriver i sin bok *Ett med naturen* att det finns en djup väsensskillnad mellan kristendomens atmosfär och den naturliga världens atmosfär. "När jag betraktar träd och klippor, himlen med stjärnorna och molnen, havet eller den nakna människokroppen", skriver Watts, "finner jag mig existera i en värld, där den kristna religionen helt enkelt inte passar in." Det syns för honom omöjligt att förbinda upphovet till den kristna religionen med upphovet till det fysiska universum. Däremot står den kristna tron i samklang med den mänskliga naturen på så sätt att den svarar mot människohjärtats religiösa längtan, önskan om ett evigt liv efter döden, en evig återförening med dem vi älskat. Ja, kristendomen är den enda i grund och botten glada religionen, menar Watts, ty "den satsar djärvt på att världsord-

ningen skall visa sig vara den bästa vi kan hoppas på och uppfordrar människan att av all makt förlita sig på föreställningen att hennes natur... är skapad efter förebilden av den yttersta verkligheten, Gud...". Skulle dessa ljusa tankar dock vara oriktiga, slipper vi att få veta det!

Alan Watts anser att kristendomen är en stads- och inomhusreligion. Den växte fram i städer som Antiokia, Korint, Efesus, Alexandria och Rom och präglades från början av stadskulturen. Bondebefolkningen befann sig närmare naturen, och hos den levde länge naturreligionen kvar. Watts skriver att så långt tillbaka han kan minnas har han endast inomhus känt någon lust att vara kristen — ute i det fria har han tyckt sig sakna samband med det som sker i kyrkan. Det kristna är överhuvud taget liksom inneslutet i ett vattentätt rum, eller en sluten helgedom, "dit ljuset från bar himmel tränger in endast genom de symboliska ädelstenarna i fönstrens målade glas".

Att kristendomen har ett arkitekto-

niskt, artificiellt mönster ser man tydligt i idén att Gud har *skapat* världen, vilken alltså är en konstprodukt, frambragd *utifrån* av någon, vilken haft ett *syfte* — medan enligt t ex den kinesiska naturfilosofin, taoismen, naturen i stället har *växt fram*, har skapat sig själv *inifrån*, utan syfte, genom Tao, kraften, som genomströmmar allt.

I kristen tanke är Gud ett slags välvillig, upplyst despot, som härskar över något som existerar utanför honom själv — samtidigt som man dock upplever att hela världen i verkligheten har satts i rörelse inifrån "av något som ligger så djupt inne, att det också är mitt innersta, mycket varaktigare jag än mitt på ytan liggande medvetande. Min känsla av släktskap med denna värld hänför sig inte bara till dess klart sympatiska och vackra utan också till dess förskräckliga sidor."

De kristna idéerna om verkligheten representerar inte naturen, utan i stället den mänskliga längtan efter en bättre värld. Den kristna tron är människovänlig, medan naturen syns öds-

lig och obarmhärtig. Kristendomen erbjuder människan tron att allt vad hon i sitt hjärta kan hoppas på och längta efter, det är också sant. En "naturalistisk religion" däremot har just inget annat att erbjuda än "ett filosofiskt accepterande av det oundvikliga, en ädel men vemodig resignation inför sanningen, att naturen står över gott och ont och att döden är den nödvändiga motparten till livet, liksom smärtan till lusten". Och en sådan filosofi har i varje fall inte mycket att ge de olyckliga, de sjuka och de döende. Å andra sidan kan man inom en naturreligion uppleva en känsla av identitet med hela universum, att man är en del i ett stort naturligt skeende — varvid känslan av individuell isolering kan försvinna.

Om vad liv innebär, skriver Watts att det är en sammanhängande process av födelse, varande och död. Döden tycks endast vara "ett återvändande till den inre natur från vilken vi en gång föddes". Detta betyder, anser Watts, att "vårt livs i sannaste mening inre källa aldrig föddes utan alltid har förblivit immanent, ungefär som livet finns i trädet, fastän frukterna växer och faller. I yttre hänseende är jag ett äpple bland många. I inre hänseende är jag trädet."

Det gäller för västerlandets människor att upptäcka naturens Gud i stället för den teologiska abstraktionens Gud och att inse att människan ingår i naturens processer, är del av ett större natursammanhang, och att identifiera sig inte bara med sitt personliga jag, utan med världsalltet i en "all-känsla". Kan hon göra detta, då blir — menar Watts — hennes personliga öde inte det allt överskuggande.

Den yttersta grunden (Robinson)

John A. T. Robinson, biskop i den anglikanska kyrkan, har allvarligt ifrågasatt det traditionella kristna gudsbegreppet. I boken *Honest to God*, svensk översättning med titeln *Gud är annorlunda*, lägger han fram sina tankar.

En teist är enligt gängse språkbruk — säger Robinson — en person som tror på en Gud "därute" i universum, ett personligt väsen, skilt från sin skapelse, och en ateist är en person som inte tror att detta väsen finns till.

Antag nu att ateisterna har rätt, resonerar han, att det inte finns någon Gud "därute" — betyder det slutet på kristendomen? Är det inte snarare så att man därmed avskaffar en skenbild av Gud och att kristendomen inte alls är beroende av tron på en Gud "därute"?

Gud är enligt Robinson inget person-

ligt, övernaturligt väsen, vilket existerar för sig själv någonstans utanför sin skapelse, skilt från denna — utan Gud är grunden för allt liv, det outtömliga djup som är upprinnelsen till allt.

Om Gud finns "därute", måste hans existens vara problematisk, anser Robinson. Existensen av ett väsen som vår tanke kan föreställa sig som icke-existerande, och som på något sätt måste bevisas, kan betvivlas. Men att vi har en väsensgrund är oomtvistligt. Man kan inte ifrågasätta den yttersta verklighetens existens. Man kan endast fråga sig vad den yttersta verkligheten är — t.ex. om det som är tingens innersta kärna skall beskrivas som något personligt eller opersonligt.

Gud "därute" är ett kosmiskt sagoväsen, som vi inte längre har behov av, understryker Robinson. Världen förklaras naturvetenskapligt utan en sådan Gud. Vad skall vi då med gudsbegreppet till? Har vi användning för en Gud som ständigt skjuts allt längre och längre bort i och med att vår kundskap om världen ökar? Nej, inte för en Gud "därute" — men för Gud som den yttersta verkligheten, den skapande grunden till allt.

Robinson vill — i likhet med Paul Tillich — att man skall ersätta talet om Gud "i höjden" med ord som beskriver "djup" och "väsensgrund". Gud finns inte "där uppe", utan i stället i djupet, mitt i tillvaron.

När man hävdar att "Gud är kärleken", innebär det att man tror att man i kärleken kommer i beröring med den mest fundamentala verkligheten i universum, att varat i sig självt ytterst bär detta kännetecken, menar Robinson.

Frågan om Gud existerar är, enligt biskopen, inte en fråga huruvida det finns ett väsen bortom den blå himlen eller någon annanstans, utan huruvida tillvarons djup har sådana egenskaper som kärlek, visdom, rättfärdighet, vilka vi betecknar som gudomliga. Att tro på Gud är att tro att den yttersta verkligheten har dessa egenskaper, som visjälva i djupet av vårt väsen känner är riktiga.

Punkt Omega (Teilhard)

Pierre Teilhard de Chardin, världskänd paleontolog, jesuitpater, tänkare, författare till *Fenomenet människan*, såg alla världens fenomen som psyko-fysiska. Han menade att eftersom världsstoffet på en punkt, nämligen hos människan, har ett inre ansikte, måste det med nödvändighet ha en dubbelsidig struktur, dvs det finns överallt en tingens inre sida som motsvarar deras yttre. Världen är inte bara

materia, utan den är ande-materia. Tingens inre sida kallade Teilhard medvetande, och han avsåg därmed psykiska processer i vidaste mening, alltifrån rudimentära former till människans högsta tänkande.

Medvetande har alltid funnits, även hos materiens urformer, tänkte sig Teilhard. Och han såg medvetandets utveckling som evolutionens innebörd och mål. Ju större komplexitet hos fenomenens yttre former, desto "mera" medvetande.

Det är enligt Teilhard inte yttre krafter som styr evolutionens förlopp, inte en mekanisk anpassning till miljön och inte kampen för tillvaron, där de mest livsdugliga överlever, utan det är inre, psykiska krafter. Och utvecklingen går i en bestämd riktning, från rudimentära till högre former av medvetande.

Människan är inte evolutionens slutpunkt. Utvecklingen fortsätter mot ett supermedvetande, där människan är mer, vet mer, förmår mer än nu.

Till slut når evolutionen ett högsta medvetande — punkt Omega.

Omega är kosmos medelpunkt i rummet, och i tiden är det evolutionens början och slut. Omega är det Absoluta, drivkraften bakom fenomenen. I punkt Omega sammanstrålar till sist fenomenvärldens alla former, där samlas "mängden av vara".

Det enskilda jaget skall en gång sjunka in i Omega, som är det fulländade medvetandet, men inte upplösas där, ty där accentueras dess egen identitet.

Punkt Omega är alla medvetandecentras övercentrum. Ytterst sammanlöper alla centra i Omega — det gäller i rummet såväl som i tiden. Omega äger oinskränkt vara. Det kan inte utplånas av tidens och rummets sammanstörtande krafter. Men det är inget opersonligt eller konturlöst, utan istället det personligas fulländning, det absoluta jaget. Punkt Omega är Gud.

En amoralisk intelligens (Apelqvist)

En privattänkare, Anders Apelqvist, menar att det som existerar är en opersonlig intelligens, som uttrycker sig i alla väsen och som strömmar genom mänskligheten som saven i ett träds grenar. Denna Universella Intelligens genomtränger allt, och den ger människan illusionen att äga en egen, individuell intelligens, att vara ett självständigt väsen. Våra individuella tankar och gärningar är bara yttringar av Den

Universella Intelligensen. På grund av illusionen, vilken Den Universella Intelligensen använder för att utveckla sitt väsen, uppkommer en *rörelse*, en evolutionsprocess. Denna rörelse fortskrider på sin hänsynslösa, blodiga väg mot ett förborgat mål.

Det är en Intelligens bortom ont och gott som Apelqvist ser som universums väsen. Han säger: "Det är inte individen som skjuter, mördar, skövar, utan det är Den Universella Anden som håller i avtryckaren, bränner på bål, härjar och plundrar — med ett enda mål: sitt eget kosmiska väsens utveckling."

Apelqvist: De blodiga krigen är blodiga endast ur det individuella medvetandets synpunkt. Men detta medvetande finns blott som illusion. Ur Den Universella Andens synpunkt existerar inga blodiga krig, inga individuella tragedier, utan endast likgiltiga, kalla rörelser hos Den Universella Intelligensen, vars väsen framträder svept i materiens klädnad, vars andliga form framträder som materiens myriader former, vars medvetande uttrycker sig, speglar sig genom arkitekturen, matematiken, konsten, dikten. Materien är Andens yttre, förverkligade form, det mot världen vända ansiktet — dess inre ögon är riktade mot dess eget, från världen bortvända väsen. Då det i verkligheten endast existerar *ett Väsen*, som fördelar sig i alla individer som saven i ett träds grenar, så finns det inga *verkliga* katastrofer, inga förluster i människoliv, utan endast yttre ringar av det Högre Väsendet, som är evolutionära akter hos Den Universella Intelligensen, nödvändiga för Andens/världens successiva utveckling.

För Den Universella Intelligensen är allt gott, menar Anders Apelqvist, även det som för det individuella medvetandet ter sig som det högsta onda. Ont, gott, rätt, brott, heder, omoral, moral är endast illusioner varmed Den Universella Intelligensen driver den kosmiska Evolutionen, utbredandet av sitt eget Universella Väsande, vidare.

Evolutionen framskrider mot ett fjärran, förborgat mål, för vars uppnående Den Universella Anden använder alla medel, även de hänsynslösaste, råaste, mest omänskligt brutala, ty för Den Universella Intelligensen, denna likgiltiga, isiga, grymma kraft, är även de lumpnaste gärningar, de vidrigaste brott, de hemskaste blodbad en upphöjd yttring, blott tjänande till att förverkliga dess framväxande principer. För Den Universella Intelligensen, detta grymma väsen, är varje ogärning blott en Rörelse hos materien, syftande till det helas bästa, gagnande evolutionen och dess hemlighetsfulla, fjärran mål.

Allt är medvetande (Wikman)

Leo Wikman, f.d. major i finska armén, företrädare mentalismen, åsikten att tillvarons innersta natur är rent medvetande. Tankesubstansen är "råvaran till allt skapat", alltings gemensamma grund. Den är underlaget för hela universum, inklusive människan.

Tankesubstansen, säger Leo Wikman, är vår föreningslänk med vår Skapare, men den förenar oss också med andra människor, med djur och växter och allt det vi kallar materia. Vi ser att allt som finns i grund och botten är manifestationer av denna tankesubstans. Upanishaderna säger att tankesubstansen är existensen själv. Den är vad vi kallar liv.

Människan använder sig av tankesubstansens makt, när hon skapar tankebilder, exempelvis dagdrömmar. Mentalismen tar för givet att Gud gör likadant. Gud drömmer fram vårt universum.

Händelserna i vår värld är inget annat än Gud i kontemplation. Han isolerar skenbart från sig själv dessa separata uttryck, dessa individuella varelser som kallas människor, och återkallar dem till sig, då de lärt sig att de inte är, aldrig har varit och aldrig kommer att bli annat än Guds tankar, som tagit denna form. De återvänder hem, då de strävar efter förening med Gud i Nirvana. Detta är mentalismens innersta kärna.

Wikman understryker mentalismens stora betydelse:

Ju mer en människa kan frigöra sig från sitt ego, sitt eget jag, från identifikationen med sina önsknings, känslor och föreställningar — och frigöra sig från upplevelsen att "jag är här och världen är därute", desto sannare, objektivare och mer osjälvisk blir hon. Därigenom upplever hon sig också vara evig. Rädslan för döden försvinner, när hon ser sig som en del av livets kraft.

Slumpen vår moder (Monod)

Den franske biokemisten Jacques Monod fick 1965 nobelpriset tillsammans med sina landsmän genetikern François Jacob och mikrobiologen André Lwoff för upptäckter rörande genetisk styrning av enzym- och virussyntes. 1970 utkom Monod med boken *Le hasard de la nécessité*, 1972 i svensk översättning med titeln *Slump och nödvändighet*, där han på grundval av modernt biologiskt vetande bestrider existen-

I boken *Herr Gud, det är Anna*, utgiven av Gummessons förlag, säger den lilla filosofen Anna att "Gud är vår mittpunkt": "Herr Gud är mitt i mig, Herr Gud är mitt i dig, alltså är jag också mitt i dig!"

sen av en Gud eller skapande princip.

Monods budskap är att hela världen är ett verk av slumpen — i förening med nödvändighet som slumpen skapar. Ingenting tyder på verksamheten av någon högre, skapande intelligens. Levande varelser är biokemiska maskiner: det är helt igenom fråga om spontana kemiska reaktioner och inget annat. Organismernas uppbyggnad, fortplantning och alla ändamålsenliga reaktioner på bakterie- och virusangrepp, skador m m har en mekanisk, kemisk styrning. Det rör sig om lagbundna reaktioner, som ytterst är slumpens frukter, men de överförs från en individ till dess avkomma genom en automatisk ärftlighets- och konstansmekanism, som bevarar de egenskaper som uppkommit, om de visat sig så ändamålsenliga att individen kunnat fortleva och föröka sig. "Slumpen infångas, bevaras och reproduceras genom konstansmaskineriet och förvandlas så till ordning, regel och nödvändighet." Utvecklingen, alltså förbättringarna och nyskapelserna i biosfären, beror på slumpvisa förändringar, mutationer, i organismernas arvs massa, dvs störningar i den genetiska koden, varvid icke ändamålsenliga variationer bortfaller genom naturlig selektion. Evolutionens "uppåtgående tendens" är en oundviklig följd av de fortplantningsmekanismer som blivit rådande. Allt detta förklarar Monod i detalj. Han beskriver också ingående kroppens biokemi: ett underbart samspel mellan en mångfald olika delar, till synes i detalj planerat på det mest effektiva sätt — men enligt Monod nu och från början bara mekaniska, kemiska reaktioner.

Man finner i detaljernas samspel ingen punkt, där ett gudomligt ingripande kan förutsättas, förklarar Jacques Monod. Men vad säger att det ytterligt komplexa, levande *helheten* är slumpens verk? Är helheten endast summan av sina delar? Eller finns det en planritning, eller ett organiserande kraftfält, som allt följer? Monod har stött på dessa tankar bl a i *Beyond reductionism* av Koestler och Smythies. Men han avfärdar dem med förakt. "Organicisterna" och "holisterna" visar endast sin djupa okunnighet om

den vetenskapliga metoden, menar han.

Det enda man får göra, hävdar Monod med eftertryck, är att iakttaskeenden och strukturer. I den mån man tolkar detta som uttryck för övermänniskliga och övernaturliga principer, överger man "objektivitetspostulatet", dvs vetenskapens a prioristiska krav på objektivitet, att ta en sak för vad den är och inget mer. Om man tolkar in en medveten plan i universums uppbyggnad, så grundar man detta utslutande på vår ännu så länge bristande kunskap om de fullständiga mekaniska förloppen.

Gud inom oss (Hörmander)

Oskar Hörmander har i en liten skrift hävdatt att Gud är inom oss som tankar, föreställningar i vårt medvetande. Religionens Gud ses i allmänhet som en utanför människan existerande verklighet, som väljer ut henne och hos henne skapar en tro, vilket är en omöjlighet enligt den naturvetenskapliga världsbilden, menar Hörmander. "Men", fortsätter han, "även om en människa accepterar vetenskapen, kan hon välja att leva i gemenskap med en god makt, som hon kallar Gud. Det är då människan själv som väljer, inte Gud. Hon väljer Gud för att kunna leva. Av egen fri vilja ställer hon en god makt, som hon kallar Gud, i centrum."

"Det kan invändas att en sådan Gud inte existerar. Han finns inte som en levande personlighet ute i världsymderna eller långt borta i en fjärran himmel. Det är sant. Men likafullt existerar han. Han existerar på just det sätt som det gudomliga alltid har existerat: som en kraft i en människas inre."

"Det väsentliga i en sådan form av religion är att människan i sitt inre accepterar en medelpunkt som hon kallar Gud... men hela tiden är hon medveten om att detta är hennes självskapade värld. Utanför den finns en annan värld som styrs av obevekliga naturlagar. I den världen existerar ingen Gud, men den kommer henne inte mycket vid. Hon lever i sin egen självskapade tillvaro, och i den finns Gud som en alldeles självklar del av hennes existens."

Hörmander menar att Gud alltid har existerat på det sättet och endast på det sättet, och han anser att "många religiösa människor i vår tid är medvetna om att Gud är en makt i deras inre och ingenting mer". "Människorna måste få bygga upp sitt viljeliv kring en medelpunkt, som är en utstrålning av all god vilja i världen. De måste få känna denna medelpunkt som en del av sitt

eget väsen med en möjlighet till omedelbar kontakt, när svårigheterna tornar upp sig."

Det kommer även i fortsättningen att finnas människor som tänker på Gud som en fysisk realitet; de flyttar över en psykisk upplevelse på ett fysiskt plan i det de sätter sig över de fundamentala sanningar som naturvetenskapen har nått fram till, säger Hörmander. Och han understryker att kyrkorna måste vara öppna inte bara för dessa, utan även för människor som uppfattar Gud endast som en inre medelpunkt i dem själva. Religionen blir en värdefull existensform även för dem som har kvar det iskalla rymdperspektivet.

Den kosmiske personen (SM)

SM, denna tidskrifts redaktör, anser sig ha en agnostisk grundsyn. (Agnosis = icke insikt, icke kunskap.) Vi vet inget om Gud, menar han. När vi beskriver Gud, beskriver vi våra egna tankar om Gud, inte Gud själv.

Idéer om Gud kan vi ha. Även en agnostiker kan ha det. Men agnostikern är väl medveten om att hans idéer är just idéer, föreställningar.

SM har idén att universums grund är en medveten, tänkande och viljande substans. Världens alla former är tankebilder i denna substans. Materia existerar endast som mentala bilder i den universella substansen.

Av medvetandesubstansen bildas genom separeringar inne i den de enskilda individernas medvetanden. Varje individuellt medvetande utgör en del av denna substans. Varje sådant medvetande är en enhet. Så snart som en liten enhet av medvetandesubstansen bildas, uppkommer med nödvändighet ett jag. Detta beror på substansens egenskap att vara medveten. Medvetenhet förutsätter att en jagkärna finns. Varje varelse — varje medvetandeenhet — har således ett jag. Man kan säga att varje varelse är en person. En fågel är, i viss mening, en person, likaså en mask. Och varje människa är en person.

Universum är en allomfattande enhet. Denna enhet är en tänkande, medveten substans. Enheten har, liksom andra medvetandeenheter, med nödvändighet ett jag. Universum har alltså ett jag. Universum är i viss mening en person.

Den kosmiske personen kallas ibland Gud, ibland ges den andra namn, såsom världsanden, världsgrunden eller den universella intelligensen. En del frommakallar personen

Många tankar om Gud är djup och skön mystik.

Mahatma Gandhi: Det är en mystisk kraft som genomtränger allt. Jag har en förnimmelse av den, fastän jag inte ser den. Det är denna osynliga kraft som låter sig anas och ändå gäckar all bevisning, emedan den är så olik allt som jag uppfattar med mina sinnen. Jag känner dunkelt att medan allt omkring mig ständigt förändras, ständigt dör, finns där under all denna förändring en levande kraft som är oföränderlig och som håller allt samman.

Seneca: Vi dyrkar och tillber universums skapare och formgivare, Honom som allting är beroende av, världens ande och själ, från vilken alla ting framspringer, av vilkens ande vi lever, den gudomliga ande som finns i allt, den alltid närvarande Gud, Gud över alla gudar; Honom dyrkar och tillber vi.

John Smith, 1600-talsmystiker: Själén har sin varelse i Gud såväl som från Honom. Så som Gud genomtränger och uppfyller själen, så lever och existerar den i Gud, som är andarnas plats, på samma sätt som rummet är kropparnas. Så genomtränger då Gud vårt väsen och vi lever i hans, precis som rummet genomtränger kropparna och kropparna lever i rummet... Gud är det allstädes närvarande livet, som genomtränger och uppfyller alla ting och innehåller och fasthåller allting i sig.

Rufus M. Jones: Vi har inte att göra med en Gud som är "där borta" ovan himlen, vilken kan nå fram till oss endast genom att "sätta naturlagarna ur spel". Det är i stället en Gud i vilken vi lever, rör oss och finns till, vars varelse öppnar sig för vår och vår för Hans, som är våra livs liv, vår personlighets källa; och det finns ingen gräns mellan oss såvida vi inte skapar den själva... Föreställningen om Gud som en ensam härskare trängs bort av en levande tro på en oändlig person som är förenad med våra liv, från vilken vi framsprungit, i vilken vi lever i den mån vi lever andligt, vilken behöver oss så som vi behöver Honom, och vilken med oss delar möda och sorg såväl som välgång och glädjen att frambringa söner av Gud.

Fader.

Vi kan tro att det finns likheter mellan medvetandet hos masken och medvetandet hos människan. Det är samma universella medvetandesubstans som får masken att krypa och människan att leva sitt människoliv. Men masken har ett litet medvetande, människan ett stort.

Vi kan också tro att det finns likheter mellan människans medvetande och universums medvetande. Det är samma universella medvetandesubstans som får människan att skapa sin mänskliga kultur och universum att skapa världen i sig. Men människan har ett litet, begränsat medvetande, universum ett stort, obegränsat.

Litteratur:

Anders Apelqvist: Den universella anden (Sökaren nr 3, 1975).

Oskar Hörmander: Gud är inom oss (Sökaren nr 3, 1975).

Jacques Monod: Slump och nödvändighet (Aldus 1972).

John A. T. Robinson: Gud är annorlunda (Gummessons 1964).

Pierre Teilhard de Chardin: Fenomenet människan (Bonniers 1961).

Alan W. Watts: Ett med naturen (Forum 1974).

K. L. Wikman: Själens revolution (Nybloms 1965).

Marianne Thorsell Forts.

sin kulmen och sedan avtagit, är energicykeln fullbordad, en energifrigörelse har skett. I regel känns nu kroppen mycket lätt och avslappnad. Många känner att den är ren inuti som efter en fasta. Tankarna är klara, lösningar på problem kan komma, liksom insikter om sambanden i livet. "Kroniska" fysiska spänningar och smärtor kan ha försvunnit för gott. Ofta upplevs en förundran och en stark lyckokänsla. Och — slutar Marianne Thorsell beskrivningen av "sin" metod för psykisk hälsa — 95 procent av all frigörande andning är behaglig. Den kan liknas vid ett inre bad eller en god måltid för såväl kropp som själ.

"SUNRISE"

är en Engelskspråkig tidskrift från TEOSOFISKA SAMFUNDET — PASADENA

Pris 60:— för 6 nr/år. Skriv gärna och begär ett gratis ex. till Anne Eek, Eriksbergsgatan 18, 114 30 Stockholm.

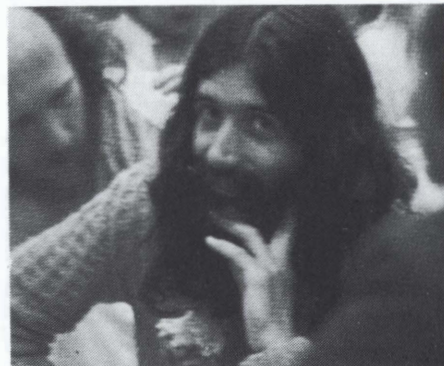
ORD OCH TONER

Kassetter för avspänning, meditation och personlig utveckling kommer alltmör också på svenska. En av de många som håller kurser på området heter Bengt Wilhelm. Han har gjort en kassett som hjälp till målprogrammering (för tidigare artiklar om detta, se Sökaren 7/84 och 4/85). Ena sidan heter *Du lyckas!* och presenterar tankegångarna bakom målprogrammering och själv-suggestion på ett engagerande och lättillgängligt sätt. Andra sidan, *Jag lyckas!* bjuder på en avspänningsövning, eller snarare hypnosinduktion, som inledning till suggestioner om bättre självförtroende och framtidstro. Dessutom finns ett långt tyst avsnitt som man själv ska fylla med egna suggestioner och visualisering av det man önskar uppnå. Bandet kan beställas från Bengt Wilhelm, Idrottsgatan 4, 171 38 Solna.

Ett annat sätt är att använda enbart affirmationer eller bekräftelser. Om det har mycket skrivits i Sökaren de senaste åren. Psykologen Rolf Beckman har med några medarbetare gjort en kassett som kallas *Förbättra ditt självförtroende med positivt tänkande*. Mot en bakgrund av mjukt svängig musik läser en kvinnoröst affirmationer som det är meningen man ska följa med i. De handlar om kärlek, självförtroende, framgång, trygghet och kroppslig hälsa. Man kan lyssna på bandet koncentrerat eller använda det i bakgrunden vid olika aktiviteter. Bandet kan beställas från Rolf Beckman, Boarpsvägen 116, 290 10 Tolarp.

Också olika former av meditation kan läras via kassett. Från Skandinavisk Yoga och Meditationsskola (340 13 Hamneda eller Sveavägen 108, 113 50 Stockholm) kommer *Upplev Yoga Nidra — inspiration till ett rikare liv*. Det är en ovanligt lång kassett med en speltid på ca 2x50 minuter. Den tekniska kvaliteten är mycket hög, och en broschyr på 18 sidor följer med.

Kassetten är intalad av skolans ledare Swami Janakananda, som trots namnet är dansk. Han är kanske mest

Swami Janakananda

känd som författare till boken *Yoga, tantra och meditation i min vardag* som kom 1975. Yoga Nidra påstås vara "utan tvekan den mest djupgående avspänningstekniken i världen, hämtad från den tantriska yogatraditionen och i överensstämmelse med den senaste forskningen".

Yoga Nidra liknar inget jag har hört tidigare. På kassetten finns först en övning som tar ca 20 minuter, sedan musik och en introduktion till den långa övning som upptar hela andra sidan. Bandet innehåller inga vanliga suggestioner om avspänning. I stället leds man genom instruktioner att koncentrera sig på olika delar av kroppen och att uppleva olika förnimmelser och en rik variation av inre bilder. Detta ackompanjeras av dels naturljud, dels musik på sitar och "Swara-Mandala harpa" av den indiske musikern Roop Verma. Bland annat spelas ljudsymboler för de olika chakras, enligt den musiktradition som kallas "Nada Yoga".

Upplevelsen av en sådan övning blir naturligtvis helt individuell. Självet finner jag den helt fascinerande. Jag känner mig upprättad och vitaliserad efter övningen, och tänker fortsätta med den. Jag får väl ta risken att kundalini vaknar . . . (Sökaren 9/82).

Förutom på svenska finns Yoga Nidra också på danska, engelska och tyska. Den kostar 90 kr och kan beställas från skolan.

Nils-Olof Jacobson

Har de bortförts till UFO:n?

Det började med att UFO-forskarna Budd Hopkins och Ted Bloecher erhöi några rapporter som bland annat berättade om förlorade timmar, d v s korta perioder av minnesförlust, i samband med en UFO-iakttagelse. De misstänkte att en del vittnen med sådan minnesförlust varit bortförda till UFO, fastän vittnena inte kunde erinra sig detta.

I januari 1978 började Hopkins och Bloecher att använda hypnos för att ta fram eventuella dolda minnen i UFO-vittnens undermedvetna. Ett undersökningsteam, "New York-gruppen", bestående av Hopkins, Bloecher och Martin Jackson, bildades. Man anlät dessutom sex personer som hypnotisörer — tre psykiatrer, två psykologer och en polishypnotisör med psykologisk utbildning. Två andra psykiatrer, två psykologer och en neurokirurg blev konsulter.

Sedan undersökningarnas början 1978 har 25 personer berättat för forskarna att de förts bort av ufonauter. I 20 procent av fallen har vittnena gett fullständiga redogörelser för sina upplevelser utan hjälp av hypnos; de har på normalt sätt kunnat erinra sig vad de varit med om. Det finns, säger Budd Hopkins, inga tydliga skillnader mellan redogörelser under hypnos och redogörelser i normalt tillstånd. Och flertalet av dem som berättat under hypnos har vid normalt medvetande kunnat erinra sig en del av händelserna eller haft drömlika hägkomster av delar av upplevelserna. Men med hjälp av hypnos fick man fram ganska fullständiga redogörelser.

Forskarna delade in sina vittnen i

sex grupper.

Grupp 1 består av fem personer som utan hjälp av hypnos fullständigt erinrar sig ett bortförande till UFO.

Grupp 2 består av 20 personer som med hjälp av hypnos erinrat sig bortförande.

Grupp 3 består av tretton personer som under hypnos erinrat sig händelser som starkt tyder på att bortförande faktiskt ägt rum, fastän de inte fullt erinrar sig händelserna. I denna grupp finns bland annat fall med förlorad tid i samband med UFO-iakttagelser, fysiska spår och drömmar om bortförande. Enligt Budd Hopkins uppfattning är det mycket sannolikt att dessa tretton personer verkligen varit med om bortförande till UFO.

Grupp 4 består av elva personer som blivit hypnotiserade, men inte berättat om bortförande. Detta betyder att av samtliga 44 personer som hypnotiserats (grupperna 2, 3 och 4) har 25 procent inte berättat om bortförande och inte heller visat några tecken på dolda minnen av något sådant — detta trots deras egen, och ibland forskarnas, misstanke att de blivit bortförda.

Grupp 5 består av 30 personer som forskarna tror sannolikt varit med om bortförande. Dessa personer har intervjuats, men av olika skäl inte hypnotiserats. Ett av dessa fall är en man som sett ett UFO sänka sig ner över sin parkerade bil; därefter har han ett par förlorade timmar och ett minne i form av "flash-back" att han förts till ett landat UFO. Hans vän i samma bil erinrar sig bortförande helt och fullt och har förts till grupp 1.

En man i grupp 5 har ett barndoms-ärr av okänt ursprung, vilket förknippas med en UFO-iakttagelse och förlorad tid samt två senare perioder med förlorad tid plus hägkomster i form av "flash-back" av ett landat UFO och

dess besättning. Minst åtta av de 30 personerna i grupp 5 har oförklarliga ärr från barndomen, förknippade med förlorad tid.

En del av dem som förts till grupp 5 motsätter sig ytterligare undersökning av deras fall och/eller motsätter sig att bli hypnotiserade. Andra fall skall undersökas när forskarnas tid det medger.

Grupp 6, som är den största, består av personer som tagit kontakt med Budd Hopkins som följd av en uppmaning i dennes bok "Missing Time" (förlorad tid) och som denne bara haft telefon- eller brevkontakt med. Hopkins har fått hundratals brev från människor över hela världen. I denna grupp kan finnas många fall av verkligt bortförande. Detta gör Budd Hopkins övertygad om att bortförande till UFO inte är någonting helt sällsynt.

Källa: Artikel av Budd Hopkins i MU-FON UFO Journal december 1984.

BUDDHASASANAFÖRLAGET Box 5158, 102 44 Stockholm

Skrifter ur den buddhistiska palikanon:

Buddhas stora meditationstal
40 sidor, ca 20:—

Buddhas tal till Sigala
24 sidor, ca 16:—

Övrigt:

Buddhismen i ett nötskal
av Narada Maha Thera
80 sidor, ca 15:—

Buddhistisk meditation

av Francis Story
32 sidor, ca 7:—

I bokhandeln eller direkt från förlaget

PROFETEN

Av Sven Rosén

Kritikerrollen

Med anledning av Nils-Olof Jacobsons artikel i Sökaren nr 7, 1985 samt Sven Magnussons funderingar kring kritikerns roll i parapsykologiska sammanhang vill jag gärna göra några kommentarer.

I vetenskapliga sammanhang har kritiker en viktig funktion. Kritikern som person är dock underordnad det han förmedlar, sin kritik. Teori och kritik är något som, när det väl är framfört, existerar oberoende av dem som gett upphov till det. Debatten bör därför röra sig om dessa autonoma objekt, inte om påstådd inkompetens eller illvilja hos de personer som gör inlägg.

Då det gäller parapsykologisk forskning är det tyvärr alltför vanligt att just kritikern avfärdas utan sakska, att hans motiv ifrågasätts och att därför den vetenskapliga dialogen upphör. Kvar blir ett okritiskt klappande på axeln parapsykologer emellan och en frän, men föga fruktbar, pajkastning mellan dem och skeptikerna. (Jag är dock ingen fanatisk renlighetsivrare vad gäller debatter. God retorik är både underhållande och klargörande. Men den bör vara sakligt underbyggd.)

Relevant kritik är värdefull oavsett om den som framför den i övrigt är positiv eller negativ till den tes som diskuteras. Och självklart gäller detta även om kritikern är skeptisk mot hela forskningsområdet som sådant. Så är det i vetenskapen och så borde det vara i parapsykologin. Men tyvärr finns det en tendens både bland fackfolk och allmänhet att behandla just parapsykologi med silkesvantar. Tag exempelvis den bok som Nils-Olof Jacobson diskuterar i sin artikel, *The Mind Race* av Russell Targ och Keith Harary. Skulle den överlevt ett normalt seriöst vetenskapligt seminarium innanför universitetets väggar? Hade den ens överlevt bland troende, exempelvis på ett seminarium med prof. Martin Johnson på hans egen institution? Knappast. Därtill är boken alltför pretentiös, alltför dåligt underbyggd och alltför nonchalant mot den kritik som alla insatta känner till. (En god sammanfattning av den kritik som framförts finns i *The Skeptical Inquirer* Vol IX, No 2, "Outracing the Evidence: The Muddled 'Mind Race'" av Ray Hyman.)

Det skall villigt erkännas att det sällan — alltför sällan enligt min mening — förekommer kritiska analyser av parapsykologi innanför universitetets väggar. Men skillnaden mellan den mangling som, säg, en tre-betygs uppsats i filosofi, psykologi, sociologi eller historia måste genomgå och behandlingen i allmänna media av böcker typ *The Mind Race* är slående. Den ytterst kritiska granskning som är en självklarhet för tre-betygs uppsatsen tillhör undantagen då det gäller dessa böcker.

Personligen har jag hamnat i kritikerrollen vad gäller recensioner av bl a parapsykologisk litteratur helt enkelt därför att jag inte vill göra någon skillnad mellan detta och min akademiska verksamhet. Dagligdags har jag att bedöma mina elevers kunskaper och färdigheter på seminarier, prov

och i uppsatser. Av dem kräver jag saklighet, relevans och hållbar argumentation. Varför skulle jag ha lägre krav på exempelvis Targ och Harary än på mina elever?

Det är alltså inte — som SM vill göra gällande (Tvivlets logik och psykologi, Sökaren nr 7, 1985) — en fråga om sociala och psykologiska orsaker till att kritiker är kritiska. Att framföra alternativa naturliga förklaringar, eller att påpeka "bevisens" svagheter, är inte uttryck för någon illvilja, anpasslighet eller auktoritetsbundenhet. Det är tvärt om ett försök att införa normala vetenskapliga bedömningskriterier även på bästsäljare om parapsykologi. Det kan knappast vara kritikerns fel att sådan litteratur inte håller måttet.

Ingemar Nordin

Universitetslektor
Institutionen för vetenskapsteori
Umeå Universitet

Jag håller gärna med Ingemar Nordin om att relevant kritik är värdefull; hans recension av boken är också betydligt mer nyanterad än Sven Ove Hanssons. Men frågan är hur "relevant" hans kritik är. Det som Targ & Harary vänder sig mot är just att de inte anser kritiken saklig utan allmän och missvisande. Därmed kan, för att använda Ingemar Nordins eget argument, inte heller deras kritik av kritiken "avvisas utan sakska". Men Nordin bemöter den inte alls i sitt inlägg utan hänvisar bara till Hyman's artikel, som förefereras och diskuteras i Sökaren 5-6/85.

Naturligtvis skulle boken inte överleva ett "normalt seriöst vetenskapligt seminarium innanför universitetets väggar". Den är inte, och ger sig inte ut för att vara, ett formellt vetenskapligt arbete. Den är ju ett populärt anlagt arbete, där författarna tar upp en mångfald olika frågor förutom redogörelsen för sitt forskningsarbete.

Jag vet inte vad Ingemar Nordin menar med uttrycket "troende". Just Martin Johnson, som utpekas som "troende", har annars rykte om sig att vara en av de mest skeptiska bland parapsykologer. Men kanske man i Ingemar Nordins ögon blir "troende", så snart man överhuvud kan tänka sig att paranormala fenomen kan förekomma och att alltså en verksamhet som parapsykologisk forskning kan ha något berättigande alls? Uttrycket antyder närmast en religiös tro — men stundom kan också bekämpande av parapsykologin förefalla ha en näst intill religiös intensitet. Och naturligtvis har inställningen till parapsykologi anknytning till religion och livsåskådning. Såvitt jag förstår finns det inga absoluta, allom givna kriterier för vad som i varje sammanhang är saklig och relevant kritik — det blir till slut en fråga om personliga värderingar, som är en del av ens hela livsinställning.

Nils-Olof Jacobson

Om Ray Hyman, som Ingemar Nordin åberopar, kan sägas att han är en ivrig kritiker av parapsykologin, men ingen suverän sanningsefinare. Hans granskning av Targs och Hararys bok "The Mind Race" togs upp av mig i Sökaren nr 5-6 i år. Det framgår av den artikeln och av Nils-Olof Jacobsons "Kritik av kritiker" i nr 7 att Targ, Puthoff och Harary inte avfärdat kritiken utan sakska, utan tvärtom tagit den på allvar och på väsentliga punkter kunnat visa att kritiken inte varit förödande.

SM

I stort sett tycker jag univ. lektor Ingemar Nordin har rätt. Men jag opponerar mig mot hans kommentar om mig och mina medarbetare som "troende". Vår uppgift är en vetenskaplig examination av a) folks upplevelse av och tolkning av en erfarenhet som "paranormal", b) kritisk granskning av forskares "claims of the paranormal".

Någon större divergens i metodologi och värderingar mellan mig och prof. Ray Hyman existerar inte enligt uttalande av Hyman.

Martin Johnson

En artikel av professor Martin Johnson om Targs och Hararys bok kommer i nästa nummer.

Red.

Venus och UFO

I Sökaren nr 4, 1985, sidan 40, har SM några betraktelser med anledning av att skeptikers förklaringar till ovanliga fenomen ibland kan verka besynnerliga. De kan säga att personer som har iakttagit och rapporterat ett oidentifierat flygande föremål (UFO) i verkligheten har sett planeten Venus!

Många kanske i likhet med SM förundrar sig över en sådan förklaring, men då bör man fråga sig hur många "UFO-historier" som dessa personer själva har undersökt.

I NIVFO finns personer med över 20 års erfarenhet inom detta område, och under de senaste fem-sex åren har vi haft anledning att undersöka sådana här saker tämligen grundligt. Ett resultat är att vi inte ser någon grund till förvåning över Venusförklaringen. Tvärtom har det otaliga gånger visat sig att det just är den ljusstarka Venus som gett upphov till mer eller mindre utbuderade UFO-rapporter. Och att till och med "erfarna" observatörer låter sig luras av denna himlakropp kan just ex-presidenten Jimmy Carters iakttagelse vara ett exempel på. Och det finns många fler.

För några år sedan blev vi uppringda av en man som mycket upprörd berättade om en fantastisk observation som hans hustru hade gjort vid gryningen samma morgon. De hade en gård, och då hon var på väg till ladugården, fick hon syn på en "märkelig

farkost", som långsamt rörde sig mellan två bergstoppar. Hon beskrev farkosten som starkt lysande, och på översidan ansåg hon sig ha kunnat se en "kupol" och "stora antenner". Hon sprang in efter en kikare och ropade samtidigt till mannen att han skulle skynda sig ut och titta. Mannen hade inte stigit upp ännu, och han tog så god tid på sig att "den utomjordiska farkosten" var borta, när han omsider kom ut. I kikaren kunde kvinnan inte se stort mer än med blotta ögat. Efter 5-6 minuter hade föremålet försvunnit bakom bergstopparna. Mannen sa att han aldrig skulle kunna förlåta sig själv för att han inte kom ut i tid.

Vi räknade snabbt ut att Venus befann sig i den uppgivna positionen vid den aktuella tidpunkten, och vidare att den tid som planeten använde för att flytta sig mellan de två bergstopparna stämde bra. Därför uppmärksammade vi den självförebärande mannen och hans hustru att gå ut nästa morgon igen för att se om inte föremålet kom tillbaka. Och vad tror ni? Jo, Venus kom vid rätt tidpunkt, och kvinnan måste själv konstatera att "farkosten" var planeten Venus och inget annat.

Ett annat fall inträffade inte långt från Trondheim. Där rapporterade en pensionär och hans hustru att de hade sett en "stor farkost" på himlen över en åsrygg. Under farkosten hängde något som liknade en "gondol". Tidningarna hade skrivit om UFO:n, och paret var oroliga. Saken togs först om hand av en "ufolog", som efter alla konstens regler kom fram till att det var ett oförklarligt föremål. Alla uppgifter stämde emellertid på Venus, men detta ville ufologerna inte lyssna på. Vi såg därför till att observatörerna själva kunde slå fast att föremålet utan tvivel var Venus — ett resultat som ufologen tog mycket illa upp. Sådana exempel skulle kunna räknas upp i nära nog det oändliga. Det finns därför ingen grund till att förundra sig över Venusförklaringen. Däremot kan man ställa sig ganska undrande till UFO-supportrarnas prestationer i sådana här och liknande fall.

Det som händer är att folk läser UFO-historier i tidningar. När de så plössligen får ögonen på något som de tror kan vara ett sådant UFO, visar erfarenheten att de strävar efter att lägga märke till så många detaljer som möjligt — och de anser sig gärna se sådana detaljer som de förväntar sig skall finnas där — Venus förses med "kupol, antenner och gondol" . . .

I Hessdalen i närheten av Röros, ufologernas hemliga Mecka, hände detta åter och åter. Venus uppfattades vid flera tider på dygnet som en "farkost" och gavs en rad attribut. Det är inte så som SM antyder, att skeptikerna lättvindigt använder Venus som förklaring bara på grund av att planeten har befunnit sig ungefär i den riktning där "UFO" har rapporterats. Det handlar om positiva identifikation. Och även om det skulle vara så som SM säger, vore Venusförklaringen åtminstone den mest sannolika. Men sannolika förklaringar vill ju UFO-supportrarna väldigt gärna ha.

På liknande sätt förhåller det sig också

K. Stenødegård är redaktör för NIVFO bulletin.

ofta med andra påståenden om paranormala händelser. Man bör helt riktigt ha respekt för folks omdöme, men också för sanningen och den verklighet man skall orientera sig i. Det har sagts: " . . . som om inte all forskning, alla krav på objektivitet och kritisk hållning, till sist har sitt ursprung i en sådan upplevelse, en sådan tro: *tron på sanningens värde*."

K. Stenødegård

Norsk Institutt for Vitenskapelig
Forskning og Opplysning (NIVFO).

Magnusson!

Den enda sanna glädjen lär vara skadeglädjen, så, varsågod: Det Okända är nedlagd! Så i ditt senaste nummer att du nu gjort avbön och sällat dig till de troende. 1) Ack ja, det var bättre förr, nu lär du väl ha tappat giftgaddarna helt . . .

Av bifogade valsedel kan du se att jag istället tänker satsa på politik, något som bör passa mig som handen i handsken: "en politiker ljuger aldrig, hans sanningen på ett annat sätt". 2)

Likt Richard Milhouse Nixon uppträdde jag en "List of enemies" under min tid som chefredaktör för Det Okända. Nu går den pärmen till bränning, liksom andra arkiv som inte bör komma i offentlighetens ljus.

Sökaren blir allt sorgligare för varje nummer och någon stor upplaga lär du aldrig få med det innehåll.

Back on the road again,

Jan-Ove Sundberg

Texas — still incorruptible.

1) F d chefredaktör Sundberg har förmodligen läst min sistasidesartikel i nr 7, som

han inte begripit.

2) Sundberg har medsänt en valsedel för Svenska Framstegspartiet, val till kommunfullmäktige (där han själv står på sjunde plats) men ingen upplysning om vad det okända partiet står för.

SM

Broder!

I senaste numret av Sökaren var det en ytterst effektiv bevakning av Lunda-träffen om världsbilden, mycket elegant och uttömmande redovisat på ett journalistiskt synnerligen förtjänstfullt sätt. Jag har inte sett den moderna atomfysikens konsekvenser filosofiskt etc. så väl beskrivna och inringade. Jag har redan rekommenderat många att läsa och skaffa sig Sökaren för framtiden.

Hälsningar

vänner

Sune Stigsjö

"Äran" tillkommer givetvis de fysiker vars föredrag vi har refererat.

SM

Herr Redaktör!

Upptäckten av Sökaren för något år sedan hör till det bästa som hänt mig och jag läser den uppmärksam. Den stora mängden ämnen behandlas obundet och på ett värdefullt sätt, det är till exempel tillfredsställande att även astrologi, spiritism o dyl får sitt utrymme på ett neutralt sätt och att scien-tisterna får komma till tals — det finns säkert uppriktiga bekvännare bland dem trots det nu något skamfilade ryktet.

Mycket intressanta har jag funnit artiklarna om stiftelsen Universal Unity och undrar nu om det inte finns ett samband mellan denna verksamhet och vad Julian Huxley har skrivit. Huxley har kanske behandlats i Sökaren innan jag blev prenum-rant?

Utan handledning blir för en okunnig lekman mycket av läsarbetet förgäves. Många är de böcker som jag har läst utan behållning. Nyligen fick jag emellertid tag i Huséns "Livsåskådning och religion" från 1968 där det fanns mycket som gav anklang hos mig. Den finns icke att få i bokhandeln och jag skulle gärna vilja ha ett eget exemplar. Egentligen borde den komma i nyutgåva på samma sätt som Hedenius' "Tro och vetande" nyligen eller i reviderad upplaga. I boken finns bl a en artikel Huxley vilken föranledde mig att söka denne på biblioteket. Där är han förvisad till källaren, men hans "Religion utan uppenbarelse" från 1967 förefaller mig vara mycket central och borde vara uppmärksam-mad. Jag skulle mycket gärna vilja få tag i ett ex. och även få reda på om några kommentarer eller debatt förekommit? Kan någon av Sökarens läsare hjälpa mig genom tidningens redaktion? Fng.

Sökarguiden

Summit
Lighthouse
i Sverige

presenterar
Elizabeth Clare Prophet
författare, lärare, fyra barnsmor (se ovan)
ledare för Summit Lighthouse och budbärare
för det Stora Vita Brödraskapet

28 oktober kl. 19.00
Chinateatern, Berzelii Park
Upplysning: 08-25 2699

HJÄRTATS
SKRATT 25-27/10
med Swami Dyan Eriksen
08-52 44 34

Kreativ Sång

utforska din sångröst
Sjung med Deva Amelia 08-99986

Brain Poetry and art

Tony Buzan 1 nov kl. 19-01

senaste nytt om inlärning,
konst-i-hög m.m.

Götgatan 11 08-440910

Nya
Sökar-
partiet

Sökarguiden
Box 45505
104 30 Stockholm

Kontakt

Jag söker kontakt med en likasinnad tjej. Jag är en kille, 31 år gammal, som är intresserad av österländsk filosofi, speciellt av mentalismen som Paul Brunton skrev om i böckerna The Hidden Teaching Beyond Yoga och The Wisdom of the Overself, och Leo Wikman i Själens revolution. Ett sökande fritt från dogmer och obundet av någon grupp eller organisation tilltalar mig. Är också intresserad av musik, litteratur, konst, film, natur, m m. Jag har en positiv livssyn och lever inte asketiskt. Svar till "Vårt ett försök", Sökaren f.v.b.

Pris för kontaktannonser 50 öre per ord + 5:- i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 15:-. Moms inräknad.

FÅGEL I MIN BÅGE. En trädmyt av BaoM (BarBro Carlman).

Prosalyrisk berättelse i tre delar med diktinslag. Illustrerad av Petter Pettersson. 40 sidor, A5-format. Beställs genom insättning av 40 kr på pg BaoM 418384-4.

"BaoMs femte bok fascinerar med sin mystiska sagovärld, där trädet symboliserar jagets identiteter..."

A.-B. Andersson,
Bibliotekstjänsts Sambindning.

"...ett kostligt stycke av en anad verklighet som rymmer både esoteriska kvalitéer och bildvisioner från psykiska världar. Ett smycke, något att njuta sig fram genom, meditera sig genom, sida för sida."

Lennart L., Utan Gräns.

"... en i ordets egentliga bemärkelse fantastisk liten berättelsesamling som avger en doft av exotiskt landskap och en djupt driven positivistisk grundsyn."

Peter L. Erixon,
Bibliotekstjänsts Sambindning.

JORDVÄN, intressen: subtil andlighet, holistisk hälsosyn, leva i samklang med allt levande, odla utan kemikalier och meditera mera regelbundet. Svar till "45-årig 'tvillingtjej' i Stockholmsregionen", Sökaren f.v.b.

Bokrevy

Bokrecensioner återgivna med tillåtelse av tidskriften Bokrevy, Bibliotekstjänst, Box 1706, 221 01 Lund.

Ur Bokrevy nr 2, 1985

RELIGION

LAGERSTRÖM, RAGNAR. Mötas i det inre. Proprius. 109 s.

Ci BN 1066246-34
Reflexioner över atomerna och över livets utveckling leder fram till en närmast panteistisk inställning. Att allt består av atomer ger upphov till funderingar om alltings enhet. Förf diskuterar hur människan skulle kunna överleva döden, men inte i ett individuellt liv utan så som en biflod rinner ut i den stora floden. Han påpekar att det inte finns "tillräckliga skäl för att påstå något i den stilen", men att människan "far väl inombords av att tänka i sådana banor". Genomgående skiljer han uttryckligen mellan fakta och spekulationer. Han motsätter sig inte naturvetenskapen, utan mediterar tvärtom över dess landvinningar. Den odogmatiska inställningen och ödmjukheten inför de stora frågorna skiljer boken från de flesta böcker i mystisk tradition från senare år. Boken är välskriven och lättläst.
Sven Ove Hansson

ERIKSSON, GUNNEL. Fornnordiska myter och gudasagor. Av Gunnel Eriksson och Ingemar Svantesson. LT. 42 s. Ill. litt. Cm BN 1074384-85

Fornnordiska myter och gudasagor tar upp elementa i den fornnordiska mytologin och är upplagd som en studiecirkelbok med frågor och förslag till fördjupningslitteratur efter varje kapitel. I avsnittet om den nordiska skapelsemyten föreslår man t ex läsning av Första Mosebok, Gilgamesh och Kalevala som jämförelsematerial. I kapitlet om nordbornas dödsrike ställs frågor om dödsuppfattningar inom olika religioner samt ges tips på modern litteratur om döden. Som en bok för studiecirkel är den här både välvägd och pedagogisk; de viktiga dragen i den nordiska mytologin presenteras på ett lättfattligt och överskådligt sätt. Min enda invändning är att det är lite tunt och väl tillrättat och enkelt. Den ger ett skolmässigt intryck, vilket gör att man undrar om den riktar sig till vuxna läsare.
Gunilla Hultgren

SHANTI, PREMA. [pseud.]. Gudarnas segerplan. 1. Neptune — Rymd förlag. 57 s. Denna del — BN 1061131-3C.

Cm BN 1061130-2X
Historien börjar i himlen: Indra är gudarnas ledare och gudarna rådslår om hur de kan hjälpa människorna mot den allt mer tilltagande ondskan på jorden. De återföds alla på jorden. Sedan följer en teoretisk utläggning om den andliga kärlekens betydelse och hur vi behöver förstå och förändras för att räddas undan djävlar och helvetet. "Fridens barn är vi när vi insett sanningen. Allt är ett." Boken avslutas med en meditationsövning. Den är skriven på ett rakt och enkelt språk, som flyter smidigt. Inga förkunskaper behövs, men en viss kännedom om hinduismen underlättar läsningen. Boken är ovanlig i sin blandning av saga, filosofi, religion och fakta. Texten och berättelsen har en viss skönhet, men förf vill behandla för mycket på för få sidor. Jag har lite svårt att förstå hans syfte med boken.
Margareta Hartelius

FILOSOFI OCH PSYKOLOGI

ARNESSON, EVERTZ. Tag min hand! Nyblom. 227 s.

Dg BN 1051970-8C
Detta är ett slags stillsamt hemmasvensk handbok i livets konst, där en av våra mer folkkära författare berättar om hur man bör vara och leva för att göra vardagen mindre grå och livet mer uthärdligt. Arnesson har tydligen själv råkat ut för en del smällen men rest sig och gått vidare, så han vet vad han talar om. Det är en mycket personlig, för att inte säga privat bok, där Evertz Arnesson redovisar både sitt eget inre och yttre liv och en del parapsykologiska och religiösa erfarenheter, ärligt och hedervärt och avsevärt närmare Epiktetos än Dale Carnegie och kompani. Men samtidigt är innehållet ganska självklart i så måtto att det liv Arnesson pläderar för är ungefär det vi alla försöker leva, med större och mindre framgång. Så resultatet blir en hygglig bok, i ordets alla bemärkelser.
Roland Adlerberth

BLAKESLEE, THOMAS R. Högra hjärnan. En ny syn på det omedvetna själslivet och dess kreativa förmåga. Granskning och förord av professor Alvar Ellegård. Hammarström & Åberg. Övers. fr. eng. av Mikael Mörling. Orig:s titel: The right brain. 192 s. Ill. litt.

Do BN 1065902-1B
Författaren vill peka på den betydelse den högra delen av storhjärnbarken har för vår kreativa förmåga och som säte för det s k omedvetna. Lättillgängligt och fängslande redogörs för många av de kliniska och experimentella observationer som lett fram till insikten att de bägge storhjärnshalvorna är funktionellt specialiserade: medan exempelvis den vänstra halvan är verbalt begåvad är dess högra partner väsentligen stum men besitter en överlägsen förmåga till helhetsuppfattning och emotionalitet. Blakeslee framhåller djärvt hur vår verbalt baserade kultur ofta bortser från de förmågor som finns i den högra hjärnhalvan då dessa inte kan uttryckas i ord. Ibland blir dock

tolkningarna lite väl tillspetsade och de experimentella resultaten selekterade för att styrka förf:s teser. Dessa brister uppvägs dock till stor del av det nyanserade förordet av Alvar Ellegård. Boken avslutas med en fyllig notapparat och referenslista av stort värde för den som vill fördjupa sig i ämnet.

Gunnar Skagerberg

MAT OCH DRYCK

BOMAN, GUNILLA. Hälsokostlexikon. Fackgransk. av Agneta Yngve och Elisabeth Hoppe. ICA. 226 s. Ill. litt.

Qca (x) BN1083250-37

Boken kommer att vara mycket värdefull för alla som på något sätt är intresserade av hälsokost. I alfabetisk ordning från A-fil till Övervikt förklaras enkelt vad man behöver veta om olika preparat, livsmedel, färdiga produkter, frukter o s v samt förklaring av fackuttryck. Några sjukliga symptom med förslag till hjälp är medtagna. Ett schema över örtteer och blandningar man gör själv med rekommendation för användning finns liksom ca 150 recept på maträtter. Ur Statens livsmedelsverks tabeller redovisas näringsinnehåll i de viktigaste produkterna som spannmål, baljväxter, grönsaker, rotfrukter, mejeriprodukter etc. Bokens källmaterial redovisas, dessutom finns litteraturförteckning, uppräknig av "gröna restauranger" på olika platser i landet, auktoriserade hälsohem, leverantörsföreningar och inköpsställen samt uppgifter om organisationer och föreningar samt tidskrifter med anknytning till hälsokosttänkandet. Teckningar och foton i färg samt innehållsförteckning finns.

Lillie Clinell

WIGMORE, ANN. Doktor Ann Wigmore's hela program. Froben Bokförlag. Övers. fr. eng. av Anders Håkmar. Orig:s titel: Dr Ann Wigmore's complete live food program. 126 s. Ill.

Qca BN1077191-58

Författaren är en vital amerikansk dam i 70-årsåldern, som företräder ett kostsystem baserat på groddar och råkost. Själv övervann hon allvarliga sjukdomar genom att tillämpa dess principer inspirerad av mormodern, som var en "klok gumma". Boken sammanfattar hennes livssyn, baserad på positivt tänkande, tankar kring sjukdomar, felaktig kost och livsföringsfel samt grunderna för kostsystemet. Instruktioner finns för hur man själv odlar olika groddar. Receptdelen illustreras med färgfoton och omfattar ett femtiotal recept, alla utan värmebehandling. Wigmore är en entusiastisk och konsekvent företrädare för sitt synsätt och det finns väl i enskildheter överdrivna och tveksamma påståenden. I stort är dock budskapet intressant och väsentligt om än något extremt för att helt tillämpas av andra än entusiasterna. Studieplan för tio sammankomster ingår.

Stefan Heinstdt

SPEL OCH TIDSFÖRDRIV

DIAGRAM Group. Stora spådomsboken. Forum. Övers. fr. eng. och gransk. av Ann och Örjan Björkhem. Orig:s titel: The complete book of predictions. 192 s. Ill. reg.

Rd BN1081215-CE

I Stora spådomsboken kan man läsa om de flesta konster inom den ockulta sektorn: handläsning, numerologi, astrologi, tarot, korttydning, slagrutefenomen, tebladtydning och mycket annat. Boken är tydlig och lättläst både vad gäller text och bild. Bilderna är tecknade och ger läsaren en bra referens till textmassan. Denna typ att litteratur tilltalar många människor numera och kan förhoppningsvis klargöra en del vad "spådomskonst" är, har varit och kan vara. Att denna bok är nyskriven märks på sättet att presentera materialet: på ett seriöst men lättsmält sätt skalar den bort en del av de negativa och fantastiska attityder som tidigare fanns i "spådomslitteratur".

Lisa Andréasson

NATURVETENSKAP

FRITZSCH, HARALD. Från ursmäll till sönderfall. Universums uppkomst och förintelse. NoK. Övers. fr. ty. av Hans-Uno Bengtsson. Orig:s titel: Vom Urknall zum Zerfall. 244 s. Ill. litt. reg.

Ua BN1083252-1B

Författaren, tysk partikelfysiker, har tidigare skrivit en utmärkt populärvetenskaplig bom om kvarkarna, troligen materiens minsta byggstenar, som utkom på svenska 1982. I sin nya bok använder han denna moderna partikelteori för att skildra universums utveckling, alltifrån "ursmällen" (big bang) till nuvarande tid och med spekulationer om vad som kan ske i en avlägsen framtid. Några speciella förkunskaper, t ex läsning av den tidigare boken, krävs inte, ty även här redovisas grunderna av kvarkteorin och den övriga fysik som behövs. Avslutningsvis tangeras filosofiska och religiösa frågor. Boken, som är av samma höga klass som den föregående, betonar genomgående de stora sammanhangen och undviker alla onödiga detaljer. Det måste för alla intresserade vara fascinerande att se hur egenskaperna hos materiens minsta delar återspeglas i hela universums struktur. Med tillfredsställelse noteras att boken även begåvats med en sakkunnig översättare, som också tillfogat belysande kommentarer. Illustrationerna utgörs av svart-vita foton och förklarande teckningar.

Gunnar Larsson-Leander

MOORE, PATRICK. Domedagsboken eller Hur nära är slutet? Bonnier Fakta. Övers. fr. eng. av Lennart och Maud Dahl. Orig:s titel: Countdown! or How nigh is the end? 165 s. Ill. reg.

Ua BN1066439-D1

Den välkände populärastronomiske författaren och TV-kommentatorn berättar här om de många domedagsförutsägelser som gjorts genom tiderna. Merendels har de varit baserade på astronomiska fenomen, varför förf med vår nuvarande kunskap kritiskt granskar de olika mekanismer som tänks ligga bakom världsomspännande katastrofer. Därvid får han bl a tillfälle att klart visa hur orimliga de astrologiska föreställningarna är. Det är meningen att boken skall kunna läsas utan speciella förkunskaper. En astronomisk jargong, som kan vara svårförståelig för den oförberedde, har dock smugit sig in här och var. På det stora

hela är boken emellertid lättläst och bitvis riktigt roande. En del smärre felaktigheter och märkliga formuleringar förekommer, vilka väl snarast tyder på att översättarna inte är så förtrogna med ämnet.

Gunnar Larsson-Leander

NATURSKYDD

FORSMAN, BIRGITTA. Hur påverkar etisk förhandsprövning av djurförsök den biomedicinska forskningen? Institutionen för vetenskapsteori, Göteborg. 117 s. Litt.

Uh BN1063883-FD

Denna rapport är framför allt en genomgång av de olika djuretiska nämndernas korta historia, kompletterad med en intressant intervjuserie med olika forskare som kommit i kontakt med dessa nämnder. Djurförsök är ett av de många etiska problem som numera både forskare och lekmän blivit medvetna om, och alternativa metoder efterlyses av alla parter. Denna rapport är synnerligen värdefull för de som vill få en sakligast möjlig redogörelse för vikten av och problemen kring etiska förhandsprövningar av djurförsök. Författarinnan är som vice ordförande i Nordiska samfundet mot plågsamma djurförsök väl medveten om faran för subjektiva värderingar inom detta laddade ämne. Uttömmande och personliga noter samt ordförklaringar avslutar rapporten. — Boken säljs ej i bokhandeln.

Tomas Gejrot

Bokrecensioner

Meningsfullt om fred?

Med en fredsduva på omslaget har Samarbete för fred/Akademilitteratur gett ut antologin *Vändpunktens tid!* — *fredsperspektiv vid 1980-talets mitt*. Det är en titel som så att säga ligger i tiden i dubbel bemärkelse. Men innehållet är mycket blandat, både till sin utformning och kvalitativt sett. Här blandas typiska mainstream-dikter, som man kan ha eller vara utan, med faktaartiklar och essäer. Jag måste erkänna att jag ställer mig lite tveksam till den här sortens skrifter. Det känns som om boken är hoprafsad av troende med sikte på andra troende. Man lägger så vitt jag kan förstå inte många tum till den viktiga uppgiften att genomsyra samhället med fredsvilja och fredsskapande åtgärder. Lite grann av

fel form och fel forum, menar jag.

Men jag kan ha fel, och naturligtvis finns här en hel del läsvärt av kända och okända författare. För varje sålt exemplar av denna bok går fem kronor oavkortat till den svenska fredsrörelsen, enligt en överenskommelse med författarna. Om avsikten med det här hopkoket är att samla in pengar, så borde det finnas bättre sätt. En sak får man i alla fall klart för sig. Den svenska fredsrörelsen är uppsplittrad på en rad organisationer från Amnesty till Vännernas samfund (Kvåkarna). Antologiformen kanske speglar detta väldiga spektrum om inte mindre än 48 organisationer.

Bertil Falk

Shamanism

Sejd — en vägledning i nordlig shamanism av Jörgen I. Eriksson, Marie Eriksson, Mikael W. Gejel och Mikael Hedlund har i år utgetts på Gimle Förlag av Yggdrasil, en sammanslutning för shamanism, sejd och galderkonst. Denna bok är lättläst, intressant och inspirerande. Genom att de fyra författarna delat upp boken i olika ämnesområden är den lättöverskådlig utan att förlora helhetssynen.

Var och en av oss kan bli en shaman genom att använda speciella metoder för att bevara hälsa, bota sjukdomar och harmonisera människans förhållande till naturen, menar författarna, som genom att inspirera läsaren och göra honom nyfiken vill få honom att prova shamanens väg.

Boken kretsar kring shamanism i Norden, men kopplar ofta till olika former av shamanism runt jorden. Vid dessa jämförelser har Michael Harner haft stort inflytande, vilket också framgår av att han intervjuas av Yggdrasil i bokens avslutning.

Syftet med boken framgår av följande citat: "Vår uppgift är att rädda jorden och bevara ceremonierna. Så har The Elders Circle, en sammanslutning av indianhövdingar och medicinmän i Nordamerika beskrivit de uppgifter som Skaparen ålagt människorna." I boken beskrivs ceremonin och delar som kan ingå i den: galderkonst eller rytmisk trollsång, sejden eller förmågan att lämna kroppen — att själsflyga, hur man ordnar en sejdsession, trumman och dess betydelse för resor till under- och övervärlden, utesittning och olika former av shamanska danser.

I anslutning till ceremonin och dess utövande behandlar författarna även följande områden: heliga platser, sjukdomsbotande, runor och runmagi (här beskrivs bland annat varje runas innebörd genom tal, ljud och figur, samt runornas praktiska användning och avslutas med åtta olika runalfabet eller runrader) shamandräkten, kraftföremål, skullror (med konstruktionsförslag) och slutligen relationen mellan hallucinogena droger och shamanskt medvetande.

Boken kan ses som en god introduktion till möjligheten att utöva nordlig shamanism i dagens Sverige och som en inspirationskälla till fortsatt fördjupning inom ämnet.

Bertil Jarl

Frukten är vårt största hinder i livet så ju fortare du övervinner din fruktan desto bättre är det.

Det räcker inte med att du utplånar din fruktan — utan sedan måste du fylla tomrummet med kärlek och än mera kärlek ända tills du är uppfylld av så mycket kärlek att där inte finns rum för någonting annat.

Jag kan då verka i fullständig frihet Mina under och min härlighet kan ta verklig form i era liv och allting kommer att gå väl.

Ta ett steg i taget för att komma i samklang med Mig

Känn hur denna rytm uppfyller hela ditt väsen och till sist blir en del av dig, känn hur du vibrerar i samklang med denna livets rytm.

Du vet vad helhet innebär

Du vet vad det är

att vara i samklang med hela skapelsen, och sålunda i samklang med Mig.

Jag är Skaparen av allt som skapats Jag är livets helhet.

Upplyft ditt inre

Vidga ditt medvetande

upplev att Jag är inom var och en av er inse att denna helhet finns där, inne i dig, att ingenting kan beröva dig detta underverk utom din egen begränsade tankevärld.

Släpp allt annat

och låt ditt medvetande vidgas

och vidgas

Låt ingenting hejda denna medvetandets utvidgning

tills du kan acceptera att Jag är i dig

och du är i Mig

och vi är ett.

Vi är ett.

Du ska inte bara sitta och leka med tanken, du ska verkligen *veta* det, ta det till dig.

Inte förrän du gör det, blir du en del av det nya.

Allt för många av er sitter ännu bara och leker

med tanken på enhet, på helhet,

men är ännu inte villiga att acceptera det

som ett faktum

och ta ett språng rakt in i enheten

med absolut tro och tillit.

Acceptera er enhet med Mig.

Spill inte mera tid.

Gör det nu.

Ur "Footprints on the Path" av Eileen Caddy. Övers. Maria Adkinson. Ill Charles Adkinson. Reprinted by permission of the Findhorn Foundation.

Klaus Aarsleff hoppar av

Sensationstidningen Det Okända fick ju motsvarigheter i Norge och Danmark — med samma namn, samma porrförlag bakom — till ledsnad för de människor som har ett seriöst intresse för det paranormala. I Danmark värvade man som redaktör Klaus Aarsleff, vilken från 1978 gav ut ett mer seriöst blad med namnet Det Ukendte. (Han försökte också lansera en svensk version av tidskriften, men det kom bara ett nummer.)

Innan Aarsleff inlett sitt samarbete med förlaget Scan Mag, skrev han i dåvarande Det Ukendte på våren 1984:

"Den skandinaviska tidskriftskoncernen Tre Mag har börjat utge en kolorerad tidskrift i Sverige och Norge . . . Olyckligtvis har man funnit att namnet Det Ukendte är så bra att det bör härmas efter och ges andra tidskrifter än den du för ögonblicket har i handen. Detta kommer givetvis att leda till en förvirring bland våra många läsare i Sverige och Norge, men jag hoppas att det härmed har skapats en smula klarhet. Jag kan i övrigt upplysa om att Det Okända/Det Ukendte är en underhållande tidning, som dock är långt mindre kritisk och djupgående än Det Ukendte."

Ett halvår senare hade den danska Det Ukendte blivit en del av den skandinaviska tidskriftskoncernen Tre Mag och blev precis lika "underhållande" och okritisk som de två andra tidningarna.

Förändringen från en mer allvarligt sökande tidskrift till ett slags pop-ocultism ökade enligt uppgift upplagan från 4.000 för den gamla Det Ukendte

till 40.000 för pop-versionen.

Den tioudubblade upplagan gav avsevärt större resurser. Ändå valde Klaus Aarsleff att hoppa av Det Ukendte-vagnen. Den 1 juni sa han upp samarbetet med förlaget Scan Mag. Tidningen blev för oseriös för hans smak, och förlaget ville inte ändra kurs.

Den gamla Det Ukendte fortsätter nu under namnet Vision, som ges ut av förlaget Aarsleff & Friis med Peter Juhl Svendsen som redaktör och Aarsleff som ansvarig utgivare. Vision har för övrigt utkommit även under den tid då Aarsleff varit engagerad i Scan Mags sensationstidning.

I Vision förklarar Aarsleff: "Jag sa upp samarbetet på grund av en ökande otillfredsställelse med den sensationspräglade och helt opålitliga journalistik som Scan Mag önskade skulle präglade tidningen. --- Läsaren skall kunna lita på det skrivna ordet. Det sätts ihop alltför många helt opålitliga berättelser och 'ankor', som presenteras som sanningar. Det har varit alltför många sådana fuffenshistorier den senaste tiden i Det Ukendte. Därför sa jag stopp."

Det hedrar Klaus Aarsleff att han avstått från tioudubblad upplaga och större resurser och återgått till en mer seriös verksamhet.

Källor: Skeptica nr 2, 1985 och Vision nr 3, 1985.

Jan-Ove Sundberg meddelar i ett brev till Sökaren att Det Okända nu är nedlagd.

Nr 9, 1985

SM: Gerald Jampolsky om den förvandlande kärleken	2
Pamela Weintraub: Intervju med J. Allen Hynek	4
Arvid Odervång: Kristendomen och världsbilden	14
Du kan tänka dig frisk!	19
Harald Hjorthén: Svensk mentalvård är barbarisk	20
Åsa Freij: Marianne Thorsell som fått hjälp vill nu hjälpa andra	22
Örjan Björkhem: Psykometri med engelska medier	24
Håkan Blomqvist: En svensk "Adamskikontakt"	26
SM: Gud - en gåta	28
Nils-Olof Jacobson: Ord och toner	32
Kritikerrollen	34
Bokrevy	37
Bokrecensioner	38
Eileen Caddy: Footprints on the path	39

Bilden på första sidan har tagits av Jan Seilitz.

Oberoende tidskrift för livssynsfrågor.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Sven Magnusson

Adress: Östra Kanalgatan 18,
652 20 Karlstad

Telefon: 054-11 16 89

Prenumerationspris:
Helår (10 nr) 125:- (1986: 140:-)
Halvår 70:- (1986: 80:-)

Postgiro: 70 60 47-8

Bankgiro: 372-8128

Annonsspriser: (moms tillkommer):
Helsida 1.000:-, halvsida 600:-,
småannonser 20:- per spalt-cm, men
minst 60:-.

Värmlandstryck i Karlstad AB,
Karlstad 1985

ISSN 0038-0504